

Комітет Срібного Ювілею
діяльності Івана Овечка

П Е Р О М І С Л О В О М

(Іван Овечко у дзеркалі 25-річної
діяльності за океаном)

1950 — 1975

БІБЛІОГРАФІЯ

ВІДГУКИ

РЕЦЕНЗІЇ

Лос Анджелес
Каліфорнія

— 1975 —
diasporiana.org.ua

Грілі
Колорадо

PEROM i SLOVOM

(BY THE WRITTEN AND SPOKEN WORD)

— IN UKRANIAN —

In Commemoration of Twenty-Five Years of Journalistic, Literary and Cultural Public Activities of **IWAN OWECHKO** in Brazil and U.S.A.

PUBLISHED BY

IWAN OWECHKO'S SILVER ANNIVERSARY COMMITTEE
Los Angeles, California

CONTENTS:

I. **Bibliography:** List of 1,376 Titles of Articles and Literary Works by Iwan Owechko:

822 Articles, including 72 book-reviews published in 25 different Ukrainian newspapers and magazines in U.S.A., Canada, Brazil, Argentina, England and West Germany;

386 Press-Reportings;

101 Short Stories, including 71 humorous;

67 Poems

Also in Book-Forms: 4 Collections of selected articles

1 Book of short stories on Brazil Life

1 Book of selected short stories and book-reviews

1 Book of Poems

1 Book of study on A. P. Chekhov

II. **Voices of the Press, Radio and Public Opinion on Owechko's Accomplishments from 1950-1975.**

ВІД УПОРЯДНИКА

Цей збірник відгуків, правдоподібно, неповний, а лише тих матеріалів, що були відомі упорядникові та були в його посіданні. Крім двох-трьох коротеньких реплік-вияснень та одного документального репортажу, тут нема ніяких статей Ювілята. Є, натомість, кілька віршів, що їх подано тут для ілюстрації відгуків або в зв"язку з використанням їх композиторами, декляматорами й ін.

Комітет Срібного Ювілею
діяльності Івана Овечка

П Е Р О М І С Л О В О М

(Іван Овечко у дзеркалі 25-річної
діяльності за океаном)

1950 — 1975

БІБЛІОГРАФІЯ
ВІДГУКИ
РЕЦЕНЗІЇ

Лос Анджелес
Каліфорнія

— 1975 —

Грілі
Колорадо

ЯК ДІЙШЛО ДО ВИДАННЯ ЦЬОГО ЗБІРНИКА

Срібний Ювілей Івана Овечка

У травні цього року спорилось 25-річчя журналістично-літературної і громадсько-культурної діяльності за океаном проф. тра Івана ОВЕЧКА. З цієї нагоди ще цього літа вийде солідного розміру збірник цікавої лектури: ПЕРОМ I СЛОВОМ (Іван Овечко у дзеркалі діяльності за океаном) 1950 - 1975.

Крім повного бібліографічного показника праць Ювілята за 25 років, до збірника ввійдуть усі — позитивні й негативні — рецензії, відгуки, репортажі та нотатки про Ювілята й його працю з-під пера багатьох авторів. При більших і важливіших рецензіях і відгуках будуть також світлини їх авторів.

Mgr. O. Веселій

Микола П. Новак

Володимир Романюк

Тому, що д-р Іван Овечко протягом останніх 25 років найдовше прожив у Каліфорнії, тут і створився Комітет Срібного Ювілею Діяльності Івана Овечка, і цей Комітет дає свою фірму на згаданому виданні. Члени цього Комітету не матимуть ніякої легальної або фінансової відповідальності за збірник — усі ті зобов'язання бере на себе Ювіляр.

Єдиною передумовою для вступу в члени Комітету є зобов'язання кожного члена замовити наперед і не пізніше кінця лінія ц. р. бодай один примірник збірника, а належність за ньо-

го (10 дол.) вислати після його одержання.

Комітет Срібного Ювілею Івана Овечка закликає друзів, прихильників і цінувальників діяльності Ювілята також з-поза Каліфорнії зголосовуватися в члені Комітету на подану тут адресу:

Anniversary of Prof. I. Owechko
c/o Ukrainian Culture Center
4315 Melrose Ave.
Los Angeles, California 90029
U.S.A.

За Комітет Срібного Ювілею діяльності Івана Овечка:

*Mgr. O. Veselii
Микола П. Новак
Володимир Романюк*

**СПИСОК ВЧАСНО ЗГОЛОШЕНИХ У ЧЛЕНІ ЮВ.КОМІТЕТУ —
НА ОСТАННІЙ СТОРІНЦІ ЗБІРНИКА**

СЛОВО ЮВІЛЯТА

Коли виходить у світ збірник з нагоди 25-річчя діяльності ювілята, то ювілят той мимоволі оглядається назад на пройдений шлях. Оглядаєсь і я та пригадую собі багатьох і багато дечого на тому шляху. А що в цьому збірнику, мабуть, найбільше уваги присвячено моїй журналістично-літературній, громадсько-національній та педагогічній праці і діяльності серед чужинців, то й думки мої в цей час летять туди й до тих, де й як почалася кожна ділянка тієї моєї праці чи діяльності.

Не буде жодного перебільшення, коли скажу, що журналістом мене зробив 25 років тому назад проф. ЄВГЕН ОНАЦЬКИЙ, тодішній головний редактор газети "Наш Клич", з яким мені так і не вдалося ні разу зустрітися, хоч жили ми "по-сусідськи": він в Аргентині, а я в Бразилії. Він, цей заслужений український політик-дипломат, вчений і публіцист та літератор, своїми якостями Людини і Патріота імпонував мені й на віддалі, служив мені прикладом та невидимо подавав руку допомоги тоді молодшому журналістові, що почав свою співпрацю з газетою під його редакторством чвертьсторіччя тому.

Коли ж оглядаєсь на свій педагогічний шлях праці в Америці та на діяльність серед чужинців, то не можу не признати того, що якби не проф.д-р РОМАН В.КУХАР, то, може, і не було б того семилітнього шляху взагалі. Бо це він сім років тому назад переконав мене, що для викладача чужих мов в американському університеті досконале знання англійської мови необов'язкове, якщо є відповідна фахово-освітня підготовка педагога. І це він допоміг мені зробити перший крок на тому шляху.

Якщо ж серед відгуків на мої книжки найбільше рецензій на мою працю "Чехов і Україна", то це завдяки ентузіастичній підтримці моєї ідеї щодо теми тієї праці з боку славного українського історика св.п.проф.д-ра Н.ПОЛОНЬКОЇ-ВАСИЛЕНКО, тодішнього Декана Філософ. Відділу Укр.Вільного Університету - без її заходи не було б тієї праці. А без допомоги нашого УВУ на чолі з Ректором проф.д-ром В.ЯНЕВИМ не було б її книжкового видання. І взагалі, без професорів, як д-р В.ЛЕВ або

д-р О.КУЛЬЧИЦЬКИЙ, моє завершення освіти доктором в УВУ на 50-51-му році життя не було б таким маркатно-незабутнім етапом у моїй 25-річній праці і діяльності за океаном.

Це, звичайно, не означає, що на цьому 25-літньому шляху не було інших людей, що так або інакше мали вплив на мою діяльність, що їх я тепер, підсумовуючи ту діяльність, згадую з любов'ю і респектом та вдячністю. Але на цьому місці нема можливості їх усіх перечислити – згадую лише наймаркатніші для мене моменти й особистості...

Але, як і кожному журналістові, громадському діячеві, літераторові, мені потрібна була підтримка не тільки з боку одиниць на певному етапі моого життя і праці, а й підтримка, так би мовити, маси, громади. І на брак такої підтримки я не можу нарікати, оглядаючись назад. Хто ж вони, ці люди?

Це читачі моїх статей і репортажів у газетах і журналах, рецензенти моїх видань, репортери про мою громадську діяльність, це діти, що декламували і декламують мої вірші на різних імпрезах... Още ті, що давали мені постійно, щоденно заохоту, підбадьорення у моїй праці, купували мої книжки, часом хвалили, часом сварили, але не ігнорували. І в цьому я вбачаю найбільшу заплату мені за все те, що я встиг, в силу своїх обмежених можливостей і здібностей, зробити за минулі 25 років.

І якщо такий заслужений діяч-патріот, як піонер українського організованого життя в Каліфорнії МИКОЛА П.НОВАК, що завжди зайнятий працею для громади, таки знайшов час і вважав за потрібне зорганізувати, при співпраці двох інших активних громадян - м'гра О.ВЕСЕЛОГО і В.РОМАНІКА - Комітет Срібного Ювілею моєї діяльності, який і дав фірму видавця цього збірника, а навколо тієї трійки дуже швидко згуртувалося ще кілька десятків ентузіастів цієї ідеї, - це теж незабутній для мене вияв прихильності і доброзичливості та цінування.

Усім тут згаданим та багатьом знаним і незнаним доброчинцям – моя широка подяка.

Іван ОВЕЧКО

БІБЛІОГРАФІЯ

T I T L E S
OF ARTICLES & LITERARY WORKS
BY
IWAN OWECHKO

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ
ПОКАЖЧИК
ЖУРНАЛІСТИЧНИХ І ЛІТЕРАТУРНИХ
ПРАЦЬ НА ЕМІГРАЦІЇ

1950 — 1975

ПОЯСНЕННЯ ДО БІБЛІОГРАФІЇ

1. До бібліографії ввійшли матеріали автора, що були друковані в пресі протягом останніх 25-ти років: від 1950 до кінця травня 1975 р.
2. Рецензії й відгуки на праці інших авторів, як також короткі нотатки про нові видання та огляди творчості письменників читач знайде в розділах "СТАТТИ" або "РЕПОРТАЖІ" з позначенням "Х" біля нумера даної позиції, без спец.розділу для них.
3. Дрібні репортажі та нотатки/іноді навіть без назв/не мають окремої нумерації - їх по кілька занотовано під одним нумером.
4. Якщо при певній позиції не подано назви органу преси, дана річ була надрукована в "Кан.Фармері" й/або в "Вільному Світі", співредактором або постійним співробітником яких автор був у той час. Позначення в дужках /ред./ = редакційна стаття.
5. Численних передруків статей автора іншими пресовими органами тут, звичайно, не подано. У рідких випадках подані/без нумерації/копії тих самих статей у різних органах.
6. СКОРОЧЕННЯ НАЗВ ПРЕСОВИХ ОРГАНІВ:

Америка

Св. = Свобода
Ам. = Америка
ВС. = Вільний Світ
Н.С.= Наше Слово
Н.Б.= Наша Батьківщина
УПСл.= Українське Православне Слово
Пром.=Прометей
У.Ж. = Українське Життя
Канада

КФ. = Канадійський Фармер

Н.Шл.= Новий Шлях
У.Г. = Український Голос
М.Св.= Ми і Світ

Б. = Батьківщина

Аргентина

Н.Кл. = Наш Клич
Юн.Св.= Юнацький Світ
Дзв. = Дзвін

Бразилія

Хл. = Хлібороб
Пр. = Праця

Англія

У.Д. = Українська Думка

Німеччина

Р.Ц. = Рідна Церква
Ш.П. = Шлях Перемоги

" " "

"

" Всі інші пресові органи, тут не згадані, подаються в бібліографії з повною назвою: "Інформаційний Листок", "Братчик", "Голос Братства", "Вісти УКО" і т.п.

С Т А Т Т І

- 1.Денаціоналізація українців
    в укр.пресі..... Н.Кл. 1027,50р.
2.Про злочин..... Хл. 1046 -?
3.Спростування допису..... Н.Кл. 17.4.52
4.Доба непотрібних проблем.. - ? 52
5.Чи буде Україна вільна?... - 30.10.52
6.Критикують президента..... - 26.1. 53
7.Забуваємо..... Дзв. 4.53
8.Внутрішнє/очима безпарт.ук-
    раїнця/..... Н.Кл. ? 53
9.Посмертна згадка/про Сталі-
    на/..... " 16.4.53
10.Великі події..... " 2.7.53
11.Англійський жарт..... " ? 54
12.Москва і Лондон - вороги
    світового миру..... " 27.7.54
13.Комсомол і укр.молодь.... " 5.8.54
14.Деякі думки з приводу Собору" 14.10.54
15.Політична еміграція й укра-
    їнці..... " 25.6.54
16.За УЦРепрез.у Бразилії.... " 25.9.54
17.Про церковну терпимість... " 30.9.54
18.Відкритий лист до укр.кат.
    вікарія в Бразилії..... Хл. 24.10.54
19.Всесвітні події в укр.пресі Н.Кл. 261 154
20.Брошуря червоної патріархії " 2.12.54
21.За церковну єдність!..... Р.Ц. 11.12.54
22.Фальшивий патріотизм..... Н.Кл. 12.5.55
23.Бразилія і СССР..... " 1.7.55
24.Лист-Благання до ВладикуПЦ " 23.1.55
25.Чужа кров..... " 15.3.56
26.Схаменіться, п.Дніпровський! Хл. ? 56
27.Про молоко, батьків і молодь " 17.2.57
28.Про один куточек у газеті. Н.Кл. 15.8.57
29.На шляху до єдності УПЦ... Н.Шл. 29.7.60
30.Як тяжко бути укр.журналістом Пр. 1.12.60
31.Між "активом" і "пасивом". " 27.7.61
32.На тему преси..... Н.Шл. ? 61
33.Забобони чи виховання?.... Н.С. 9.61
34.Чи не пора?..... " 9.61
35.Про мірило нашої жертвеннос-
    ти..... Св. 21.9.61
36.Учитель - жертва несправед-
    ливости..... " 6.10.61
37.Про "білих круків"..... " 27.10.61
38.Батьки і діти..... " 25.11.61
39.Про здібність говорити.... " 16.12.61
40.Чому інкогніто?..... " 22.12.61
41.Оплески..... " 12.1.62
42."Твіст" і ми..... " 24.1.62
43.Проблема одиниць..... " 1.3.62
44.Якої заспівати?..... " 20.4.62

- 45."Змова"батьків..... " 5.6.62
46.І заростуть травою цвінтари " 13.6.62
47.Куток інтимних проблем.... " 14.7.62
48.Конкурс жіночої краси..... " 20.9.62
49.Де діти?Де батьки?..... " 6.2.63
50.Дешо про американські школи " 15.2.63
51.Як пояснити чужинцеві?Що
значить "беззастережно"? Н.Б. 23.2.63
52.Хто пожартував?На кого на-
рікати?А як же з "Бульбою"? " 16.3.63
53.Замість перестороги..... Св. 27.3.63
54.Про "нитку","сорочку" та
"меценатство"..... У.Ж. 13.4.63
X 55.Шоста збірка поезій Славу-
тича/рец./..... " 30.3.63
56.Може б і всім замовчати?Чи
не запізно?Чому "інкогніто"?Н.Б. 6.4.63
57.Коли?Про яку неписьменність
мова?Що сталося?..... " 20.4.63
58.Д.Квітка має раци ю..... Св. 2.5.63
X 59.Збірка творів священика/рец.
на "Суд Божий"-о.П.Опаренка " 23.5.63
60.Я - не голодний..... " 11.6.63
X 61.100 чисел "Ми і Світ"/рец./ " 22.6.63
62.Голосно чи пошепки?Кому ж
вірити?Політика?..... Н.Б.15.6.63
63."Псст! - Ворог підслухує". Св. 26.6.63
64.Війна чи мир?Паверс і його
жінка.Кеннеді-батько року. У.Г. 3.7.63
65.Просто і реалістично.Гаран-
тія нетерпимости.Про "змову"
та "трясення світом"..... " 10.7.63
66.Страх лікаря.През.Кеннеді й
американська історія..... " 24.7.63
67.Американські читачі.Цікава
лєтючка.Кавуни,дині чи гар-
бузи?..... " 7.8.63
68.Слово - не горобець..... Св. 16.8.63
69.Манівці на обрії.Якщо це
правда.Ложка дьогтю..... У.Г. 21.8.63
X 70."А світ такий гарний"-В.
Гайдарівського/рец./..... Св. 20.8.63
71."О,бой!О,бродер!"..... " 24.8.63
72.Мистець і скромність..... " 31.8.63
73.Шо на черзі?Тихою сапою... У.Г. 4.9.63
74.Чи тільки жінки - раби?Ці-
каве оголошення..... " 25.9.63
75.Слава мудрому Хомі!..... " 9.10.63
76.Чому так нудно?..... Св. 15.10.63
77.Добра порада.Ради Бога,дру-
куйте далі!..... У.Г.30.10.63
78.Страх і заздристь..... Св. 8.11.63
79.Це - жадна дрібниця!..... " 15.11.63
80.Віра в людину..... Н.Шл.7.12.63

81.Хто винен?.....	Св.	12.12.63
82.Репрезентація чи квазіфіка- ція?.....	"	14.12.63
83.Коли задзвонять дзвони?... ..	"	24.12.63
84.На колесах.....	"	5.2.64
85.Доля демобілізованих в СССР	"	13. 2.64
86.Між небом і землею.....	"	15.2.64
87.Умови і наслідки.....	"	20.2.64
88.Не відкриваючи Америки....	"	25.2.64
89.Міт і дійсність/ред.ст./... ..	"	27.2.64
90.Убоятво по-американськи..	Св.	28.2.64
91.Наступ на душі віруючих/р.с./"		29.2.64
92.Про громадське харчування в Україні.....	"	27.3.64
93.Похорони.....	"	13.5.64
94.Коротко - найтяжче.....	"	23.5.64
95.Респект і довір"я.....	"	16.4.64
96.Про міру завзяття.....	"	28.5.64
97.Діти на імпрезах.....	"	8.8.64
98.Акт голови держави чи партій- ного політика?.....	К.Ф.	14.11.64
99.Про слуг антихриста.....	"	14.11.64
X 100."Скарга майбутньому"-Д.Гуме- нної/рец./.....	Св.	18.11.64
101.Не в долярах справа.....	Н.Ш.	21.11.64
102.Проблема молоді чи старших?К.Ф.	21.11.64	
103.Дивна подібність.....	"	21.11.64
104.На смерть полковника/Мельник Н.Ш	28.11.64	
105.Інформувати чи й формувати?К.Ф.	28.11.64	
106.Створімо фільм про Україну ! "		5.12.64
107.Дорадники,дорадники.....	"	12.12.64
108.Нас і справді тяжко зрозуміти"		12.12.64
109.Цікаві відповіді на цікаві пи- тання.....	"	19.12.64
110.Відкрийте кордони для спра- жніх туристів!.....	"	9. 1.65
111.Слово до біографів.....	Св.	13.1.65
112.За "круглий стіл" у власній хаті!.....	К.Ф.	16.1.65
113.Об"єктивні враження безпарт. журналіста.....	"	23.1.65
114.Апель одного адмірала.....	"	30.1.65
115.Вони бояться згубити волю..	"	30.1.65
116."Супер" і його абсурди..ч.1.	"	6.2.65
117.Доля редактора.....	Св.	9.2.65
118."Супер" і його абсурди..ч.2.К.Ф.	13.2.65	
119.Велика преса і В"єтнам.....	"	20.2.65
120.Історія може повторитися... ..	"	27.2.65
121.Фантастична теорія - божевіль- на практика/ред.ст./.....	"	27.2.65
122.Виказка.....	Св.	27.2.65
123.Молоді американці проти ко- мунізму.....	К.Ф.	6.3.65
124.Дещо про культуру співу....	"	6.3.65

125. Майбутнє Об'єднаних Націй.. "	13.3.65
X 126. "Екран" – справжній екран/рец./Св	123.65
127. Про "багату" і "білну" Україну.....	К.Ф. 20.3.65
128. У пошуках консерватизму....	" 27.3.65
129. Цікавий голос жида-антисіоніста.....	" 27.3.65
130. Як питаютъ – так відповідають"	3.4.65
131. "Советизація" звідусіль....	" 3.4.65
132. Чужинець боронить укр.ім"я.	" 10.4.65
133. Апатія – погана признака...	" 17.4.65
134. Чи справді хочуть купити мир?"	" 24.4.65
135. Небезпечні "невтрапісти"...	" 1.5.65
136. Шо після В"єтнаму?/ред.ст./ "	" 1.5.65
137. Спікери-пропагандисти... К.Ф.	8.5.65
138. Питають: Чому?.....	" 15.5.65
139. І газету читати – треба вміти.....	" 15.5.65
140. Жонглювання "більшістю". "	22.5.65
141. Де що про "Мінутменів"...	" 29.5.65
142. Отвір в одному напрямку.	" 5.6.65
143. Шляхом "самокомунізації" "	12.6.65
144. Забава – католицька чи православна?.....	Св. 17.6.65
145. Голоси "малої преси"....	К.Ф. 19.6.65
146. Президент потребує підтримки.....	" 26.6.65
147. Про диригентів і хористів світової змови.....	" 3.7.65
X 148. Гарні новелі без "гепі-енд" Св. /Л.Коваленко:"Дві краси"/рец.	16.7.65
149. За ясну поставу до проблем зустрічів/ред.ст./....	К.Ф. 17.7.65
150. За боротьбу ідей, а не народів!.....	" 31.7.65
151. Заробивши на вакаціях....	Св. 7.7.65
152. Занедбана ділянка нашої визвольної політики/ред.ст./К.Ф.	7.8.65
153. Про нас не забувають....	" 14.8.65
154. Промивання мозків майбутнім воякам.....	" 21.8.65
155. Наступ змовників на Каліф.	" 28.8.65
156. без фантазії й упереджень /про поїздку туриста в Укр."	28.8.65
157. За збереження майбутньої еліти!..../ред.ст./.....	" 4.9.65
158. Як з "Правди" визирає правда.....	" 4.9.65
159. За популяризацію імені Марусі Бек!.....	" 11.9.65
160. У відповідь читачам.....	" 18.9.65
161. Амнестія – чергова совєтська провокація.../ред.ст./....	" 25.9.65
162. Розвінчуєть ідола/Про Кінга/"	" 25.9.65

- 163.Інформувати треба правдиво " 2.10.65
164.Зупинімось і - подумаймо!. " 9.10.65
165.Рим колись і світ сьогодні " 16.10.65
166.Діяти, а не лише мріяти/ред.ст" 23.10.65
X 167.Чудернацька"поетична призма"
поетеси/про В.Вовк/..... " 23.10.65
168.Юрій - Джордж..... " 30.10.65
169.Рафінований трюк Кастра... " 6.11.65
170.Партійна печень інтернаціо-
нальних гробокопателів.... " 20.11.65
171.В обороні панахид..... Св. 23.11.65
172.Справедливе обурення амер.
народу..... К.Ф. 27.11.65
173.Павутиння навколо Родезії. " 4.12.65
174.Студенти відповідають..... " 11.12.65
175.Чемність і солідарність жур-
налістів..... " 18.12.65
176.Чи ми - найгірші?..... " 25.12.65
177.Чи тільки"бізнес"?.... К.Ф. 8.1.66
178."Мир на землі"..... " 8.1.66
179.Наші скарби/про одяг/. Св. 8.1.66
180.Слово мають читачі.... К.Ф. 22.1.66
181."Ду ю лайк водка?".... Св. 22.1.66
182.Тривожні голоси каліфор-
нійської преси..... К.Ф. 29.1.66
183.Чого не сказав президент?" 29.1.66
184.Ще одна "неконституційність"
- Від цієї статті починаючи, всі мате-
ріали автора вміщаються одночасно в 2
газетах - К.Ф. і В.С. Дати вміщення по-
дано тут за "Вільним Світом", з різницею
двох днів від дати "К.Ф."/наперед/
..... КФ/ВС 14.2.66
185.Ворогові - в альбом... " 14.2.66
186.Як живуть негри в ЗДА. " 14.2.66
187.Забувши про все на світі Св. 4.2.66
188.За відродження і перерод-
ження!..... КФ/ВС 21.2.66
189.Три книжки на угроблення
молоді..... " 28.2.66
190.Дещо про "махання кулака-
ми" ..... Св. 16.2.66
191.Український кореспондент " 25.2.66
192.Це схвалимо/про "змову"
в "Свободі"/..... КФ/ВС 28.2.66
193."Згвалтовані" яничари.... " 7.3.66
194.Ім"я Т.Шевченка - в маси
чужинців!..... " 14.3.66
195.Хто винен - Гетьман чи
Петлюра?..... ред.ст.... " 21.3.66
196.Чорні плями світлого неба " 21.3.66
197.Плями червоного Китаю/р.с." 28.3.66
198.Голос американізму..... " 28.3.66

199.Про "чорну неправду" і "чортіків-хоронителів"...	Св.	4.4.66
200.Про некрологи.....	Св.	19.3.66
201.Жидівський "антисемітизм" КФ/ВС		19.3.66
202.Дивна приємність.....	"	11.4.66
203.Ше раз про яничарів.....	"	18.4.66
204.Жінка.....	"	18.4.66
205.Квіти.....	Св.	13.4.66
206.За популяризацію культур- них діячів на еміграції!.КФ/ВС		25.4.66
207."Нові погляди" на мораль.	"	2.5.66
208.Студенти вимагають.....	"	2.5.66
209.Проснись, Америко, бо – згинеш!.....	"	9.5.66
210.У відповідь читачам.....	"	16.5.66
211.Завертаймо заблуканих овець"		23.5.66
212.Як нищать демократію в Аме- риці.....	"	30.5.66
213.Подяка автора.....	"	6.6.66
214.Почуття меншевартости чи безвартости?.....	"	6.6.66
215.Світ очима українця/радіо- промова ч.1/.....	"	13.6.66
216.Українські ветерани... КФ/ВС /ред.ст./		20.6.66
✗217.Цінна наукова праця/рец/ /про духові впливи Ки- єва - д-ра Корчмарика/	"	20.6.66
218.Світ очима українця/ра- діокоментар ч.2/.....	"	20.6.66
219.Світ очима українця/ра- діокоментар ч.3/.....	"	27.6.66
220.У червні 25 років тому /ред.ст./.....	"	27.6.66
221.Дрібні промахи великої ваги.....	"	4.7.66
222.Світ очима українця/ра- діокоментар ч.5/.....	"	11.7.66
223.Коли бракує лицарського виховання.....	"	11.7.66
224.Про агресію та дещо ін- ше/відповіль Ю.Мовчанові	"	25.7.66
225.Отаманщина посадника..	"	1.8.66
226.Засуджуємо, протестуємо, але.../ред.ст./.....	"	1.8.66
227.Комунисти використову- ють соціалістів/ред.ст/	"	8.8.66
228.Чи це доказ "усамостій- нення"?.....	"	8.8.66
229.Шляхом обміну думками /відпов.ч.2 Ю.Мовчанові/		15.8.66
230.Миротворець чи визволи- тель?.....	"	29.8.66
231.Війна, революція чи Ви- звольні Змагання?./ред.ст."		29.8.66

232.Патлаті "пророки".....	"	5.9.66
233.За що боролися вони? /ред.ст./.....	"	12.9.66
234.Дещо про мову газет...	"	12.9.66
235.Дві тенденції.../ред.ст.	"	19.9.66
236.Забута Європа.....	"	26.9.66
237.Євшан-зілля в чужій мо- ві/ред.ст./.....	"	26.9.66
238.Дивогляди демократії і вічні опозиціонери....	"	3.10.66
239.Про звичайну аритметику Св.		4.10.66
240.Колегам у відповідь/на статтю в "У.Г."/..... КФ/ВС		10.10.66
241.Не мовою єдиню/ред.ст/ "		10.10.66
242.Чи знаєте ви?/про "В.С"	"	17.10.66
243.Читаймо часопис уважно!	"	24.10.66
244.Формоза - бастіон свободи"		24.10.66
245.През. Джансон і УККА/ред.ст"		31.10.66
246.Нова ера залишання....	"	31.10.66
247.Ялова брошура/"Антисем. укр.націонал.-сов.вид./ "		7.11.66
248."Чорна"сила чи червона?"	"	7.11.66
249.Лонадпартійна газета/ред."		7.11.66
250.Після виборів у ЗДА/ред.	"	21.11.66
251."Гуманість" нац.комунізму"		21.11.66
252.Приятелі і вороги ворога "		28.11.66
253.А на оплески час був? /ред.ст./..... КФ/ВС		5.12.66
254.Геть із церковними за- бавами з пиятикою!....	"	5.12.66
255.Карикатуристи - теж жур- налісти.....	"	19.12.66

/ПРОДОВЖЕННЯ ДИВ.У ВІДДІЛІ :

"1967 РІК - СТАТТИ"

РЕПОРТАЖІ

256.Перші кроки.....	Дзв.	3.53
257.Революція в Росії.....	Н.Кл.	? 53
258.Поможи їм,Боже!.....	Дзв.	7.53
259.Ольга-шпигунка.....	Н.Кл.	17.9.53
260.Жалібне віче в С.Пауло.	"	26.10.53
261.Додаток про 1-й Собор..	"	? 54
262.Вл.Іоан у Бразилії....	"	8.7.54
263.Два моменти.....	"	22.7.54
264.Курітіба - центр.....	"	9.54
265.ХОС вітає владику Іоана "		9.9.54
266.І приемно і прикро.....	У.Д.	25.11.54
267.Сгляд укр.життя в Бразилії Н.Ш.		8.10.54
268.Собор УАПЦ в Бразилії..	Н.Д.	28.10.54
269.Перший свящ.рум.церкви.	Дзв.	11.54
270.На спільному шляху.....	В.УАПЦ	11.12.54

271.Історія однієї галерії. Н.Кл.	13.1.55
272.І сталося чудо Боже.... "	3.3.55
273.Із церковного життя.... Дзв.	3.55
274.Слідами Св.Апостола.... "	4.55
275.День Т.Шевченка в Т-ві "Соборність"..... Н.Кл.	?
276.Слідами З-го З"їзду УАПЦ "	? 56
277.Україна очима бразилійців"	28.2.57
278.Слідами Церковних Соборів"	11.4.57
279. "-----""	18.4.57
280. "-----""	25.4.57
281.На сходинах солідаристів "	23.5.57
282.Дешо з Бразилії..... М.Св.	8.57
283.На благословенній Влади- кою землі..... УПСл.	5.59
284.Замість слова на прощання Хл.	4.5.58
285.Перший тиждень у США... Н.Кл.	3.58
286.Лист з Трентону ч.1.... "	4.58
287."-----" ч.2.... "	58
288."-----" ч.3.... "	58
289."-----" ч.4.... "	58
290."-----" ч.5.... "	58
291."-----" ч.6.... "	58
292."-----" ч.7.... "	58
293.Концерт Олени Задорожної "	59
294.Дешо з Каліф.ЗаснованоУМОК Пром	29.12.60
295.Нова укр.тврдиня/лім УКО Св..	17.2.61
296."Наше слово"-перша ластівка Н.Ш.	2.9.61
297.У 10-ліття сестрицтва.. Св.	15.8.61
298.Вісті з Каліф.:Два момен- ти одного життя.Живий жур- нал ч.1.Росте громада..... Св.	9.8.61
299.Академічний вечір в Лос Ан- джелесі/присв.Т.Шевченкові "	61
300.Лист до Редакції..... Н.Ш.	61
301.Новий уряд УКО в Лос Андж.	Св. 13.6.61
302.Голівуд проти комунізму...	" 28.10.61
303.Антикомун.тиждень.Священик у ніч.клубі.Згинуло 3545 дітей.Отруя для студентів.	" 29.8.61
304.Церковний соборчик.Репрезен- таційний хор..... "	1.9.61
305."Ричфільд - Окей!"..... "	7.9.61
306.Школа антикомунізму..... "	9.9.61
307.Іван Грозний убив свою жін- ку.УЛМОК.50-ліття творчости В.Ємця..... "	" 21.9.61
308.Якщо завтра війна.Українсь- ка преса в Каліфорнії..... "	29.9.61
309.Свято Мазепи в Лос Андж... Н.Кл.	? 59
310.З нагоди 40-ліття УПЦ..... Св.	26.10.61
311.Сан-Дієго протестує.Живий Журнал ч.2..... "	" 3.11.61

- 312.Згадуючи Листопад.М.Новак
хворий.А.Юриняк у Лос Андж. " 25.11.61
313.Імпреза укр.молоді в Л.Ан. " 5.12.61
314.Ювілейний вечір проф.В.Ямця " 16.12.61
315.10 літ парафії Св.Андрія.
Відзначили 50-ліття діяль-
ності В.Ямця.За превентив-
ну війну.Будують церкву... " 27.12.61
316.Різдво на фабриці..... " 30.12.61
317.Святочна академія в Л.Андж. " 8.2.62
318.Молодь перед чужинцями.Союз
Українок - Шевченкові."Ре-
кордова"Маланка.З життя кат.
парохії..... " 23.2. 62
319.Сплачено останній борг... " 24.3.62
320.Річні збори УКО.Укр.вистав-
ка в бібліотеці.Свято спа-
лення "моргелжу"..... " 30.3.62
321.Укр.Служба Божа в телевізії.
Вечір пам"яті М.Леонтовича. " 4.4.62
322.Шевченківське свято в Каліф." 20.4.62
323.Свій - до свого..... " 28.4.62
324.Курс писанок у Лос Анджелесі" 4.5.62
325.Україна - темою шкільної
праці..... " 5.5.62
326.Відкриття нової церкви в Л.
Андж.Хор "Кобзар" у небезпеці" 15.6.62
327.День Матері в Каліфорнії... " 22.6.62
328.Вечір творчості А.Юриняка.. " 28.6.62
329.Криза перемагається/молодь/ " 3.7.62
330.Свято Героїв у Лос Анджелесі" 17.7.62
331.Срібне весілля п-ва Божиків " 28.7.62
332.Тиждень Поневолених Націй.. " 31.7.62
333.Осінні вечорниці в Л.Андж.. " 2.8.62
334.Школа танків М.Гири..... Св. 17.8.62
335.На смерть ген.Омельянови
ча-Павленка.Сан-Дієго.Хор
"Кобзар" перед американця
ми.70-ліття о.А.Мірощенка " 8.11.62
336.Хор"Кобзар" у телевізії.. " 23.1.63
337.День Укр.Державности..... " 15.2.63
338.Вишивані вечерніші..... " 1.3.63
339."Слово Тараса" в Лос Андж. " 8.5.63
340.Сотн.П.Шмалій помер у Л.А." 6.6.63
341.З укр.життя/УКО/в Л.Андж. " 18.6.63
342.Яр Славутич у Лос Анджелесі" 3.7.63
343.Веселий Лос Анджелес/ревія/" 11.7.63
344.Свято Матері.Квілей інж.Л.
Романюка.Героям - слава!. " 16.7.63
345.Тиждень Поневолених Націй." 25.7.63
346.На собачому цвінттарі.... Н.Ш. 17.8.63
347.У 30-ліття голоду в Укра-
їні.Поховали полк.Деркача Св. 14.9.63
348.Отець Іриней Готра в Каліф " 19.9.63

349.Чайний вечір "Кобзаря"...	"	24.10.63
350.Кредитівка.Ювілей організ.		
життя.Укр.відділ публ.бібл.		
Привітання"Свободі".Ювілей		
комп.Г.Китаєвого....."	"	7.11.63
351.Листопад у Лос Анджелесі."	"	27.12.63
352."Кобзар" знову в телевізії"		4.2.64
353.Каліфорнія відзначить 70-		
ліття УНСоюзу....."	"	13.5.64
354.Шевченківський ювілей...."	"	13.5.64
355.Союзова імпреза в Л.Андж.	"	19.5.64
356.День Матері в Лос Анджел.	"	23.5.64
357.Річні збори УКО.Популярний		
коментарист.Відділ 257 у 70		
ліття УНС.Мист.виставка В.		
Баланса.Українці в ам.політи-		
ці.Українці Лос Анджелесу -		
до Вашингтону....."	"	27.5.64
358.Навколо "Веселого Лос Анж""	"	4.6.64
359.Успіхи нашої молоді/Б.Божик"		17.6.64
360."Тризуб" у Лос Анджелесі.."		2.7.64
361.Музична студія Лесі Кури-		
ленко-Вахнянин....."	"	7.7.64
362.З відвідин Гол.Предс.УНС.	"	?10.64
363.Укр.відділ респ.партиї.		
Ч-во інженерів.На захист		
поневолених націй....."	"	5.11.64
364.Інтернаціональна виставка:		
Листопадова імпреза....."	"	17.11.64
365.Із залі засідань УВАН у		
Лос Анджелесі....."	K.Ф.	6.11.65
366.Бразилійські українці за		
працею....."	"	25.12.65
367.З Бразилії в Америку пішки"	"	15.1.66
368.Укр.прапор на ратуші Л.Анд"	"	5.2.66
369.Дві важливі події - в одній"	"	5.2.66
370.Бл.п.Іринка Куданович...."	"	5.2.66
371.Бл.п.Павло Миколайчук...."	"	14.2.66
372.Понеділок метеором через		
Каліфорнію....."	K.Ф/ВС	9.5.66
373.Діти - Петлюрі....."	"	6.6.66
374.Вшановують поета/М.Щербака"	"	20.6.66
375.У студії Лесі Куриленко.	"	4.7.66
376.Клопоти польського 1000-		
ліття."Чорна сила"....."	"	1.8.66
377.В.Авраменко в Каліфорнії "	"	15.8.66
378.Німецький граф обурюється "	"	22.8.66
379.Знову появився "Екран"..."	"	29.8.66
380.Після заворушень - фести-		
валь....."	"	29.8.66
381.Великий відсоток менталь-		
но хворих....."	"	29.8.66
382.Кому допомагає калі.унів.	"	29.8.66
383.У справі редакц.листування"	"	5.9.66

384. Так реагують патріоти.... "	19.9.66
385. Вони чекають війни..... "	19.9.66
386. За національний бойкот "кругlostольників"!..... "	14.11.66
X 387. Цінне видання українських евангеліків..... "	14.11.66
388. Розумний голос рабина.... "	14.11.66
389. Цікава ідея одного перед- платника..... "	5.12.66
390. Владик Олександер у Лос Анджеlesі..... "	12.12.66
X 391. Надіслані видання:"Палкі серця"-Р.Володимира,"Що варто знати"-Ю.Мовчана і брошура СВУ.../реп.-рец./. "	12.12.66
392. Справжній Франківський вечір..... "	19.12.66
393. Приклад справжнього аме- риканізму..... "	31.10.66

ПРОДОВЖЕННЯ ДИВ.У ВІДДІЛІ: "1967-РЕПОРТАЖІ"

РЕДАКТОРСЬКА ПРАЦЯ

СТАТТІ У РЕДАГОВАНИХ АВТОРОМ ОРГАНАХ

"ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТОК"
ТИЖНЕВИК У САН ПАУЛО/БРАЗІЛІЯ/-циклостиль.
від 5.12.53 до 25.4.54

394. Відповідь на одного листа....	5.12.53
395. Правду кажучи, вільний світ ка- пітулює.....	19.12.53
396. В.Душник у Сан Пауло.....	15.1. 54
397. Конференції, конференції.....	28.2.54
398. Горілка - ворог укр.емігрантів в Сан Пауло.....	28.2.54
399. У справі пресфонду.....	14.3.54
400. Лист-звернення до читачів.... Великд.	54

„БРАТЧИК“

ЦЕРКОВНИЙ МІСЯЧНИК Б-ВА СВ.АРХ.МИХАІЛА
— при парафії Св.Володимира в Сан Пауло —
від квітня 1955 до 1959 р./26 чисел/

401.У чому,власне,наше лихо?	Велик.	55
402.До 10-річчя смерти Гетьм.		
Павла.....	1.5.	55
403.Шо таке парафія і братство..	26.5.	55
404.Панахида по національних ге-		
роях.....	5.6.	55
405.Величавий шлюб наших вірних.	5.6.	55
406.Всі сили на викінчення будови	12.7.	55
407.Свв.Ап.Петра і Павла.....	12.7.	55
408.Наше становище.....	14.8.	55
409.Будьмо вірні!.....	14.8.	55
410.У День Хрещення України.....	4.9.	55
411.Власними мозолями.....	2.10.	55
412.Прикра подія в Озаско.....	2.10.	55
413.Слово до україн.батьків.....	2.10.	55
414.Лень патрона нашого б-ва....	11.	55
415.Цеши про церковні громади...	11.	55
416.Як довго?-Досить!.....	12.	55
417.Інформація про події в Озаско	12.	55
418.Небувала врочистість.....	12.	55
419.Найактуальніше.....	2.	56
420.Наш незабутній Тарас.....	3.	56
421.До праці!.....	3.	56
422.Ідучи до вінця.....	Велик.	56
423.Христос Воскрес!-Воскресне		
Україна!.....	Велик.	56
424.За Патріярха УПЦеркви!.....	7.	56
425.Цікавий переказ.....	7.	56
426.Геть з вічним "ніколи"!.....	7.	56
427.Так говорить історія.....	7.	56
428.Важливе.....	8.	56
429.Прекрасна книга/спог.о.Білона/	8.	56
430.До Дня Хрещення України/вірш/	8.	56
431.Храмовий День Св.Волод.параф.	8.	56
432.У День Св.Покрови.....	10.	56
433.4 роки Б-ва Св.Арх.Михаїла..	11.	56
434.Листопад.....	11.	56
435.На шляху по об"єлнання.....	11.	56
436.Вперше і - востаннє.....	11.	56
437.Шо таке УАПЦ.....	1.	57
438.1957-й - вирішальний рік....	Велик.	57
439.Чому Собор у Сан Пауло?....	3.	58
440.Заключне слово редактора до		
читачів "Братчика".....	3.	58
441.Слідами З-го З"їзду УАПЦ/попер.		
матеріял,вміщений після виїзду/Велик.	58	
442.За єдність повну,цілковиту!/за		
тимч.редакторством автора/..День Св.		
Волод..	59	

„ГОЛОС БРАТСТВА“

ЦЕРКОВНИЙ МІСЯЧНИК Б-ВА СВ.ЮРІЯ /5 чисел/
в Трентоні, Н.Дж. - черв.-жовт.1958

443.Шляхом самоудосконалення.....	6.58
444.Напередодні півріч.зборів.....	7.58
445.Засади Братства.....	8.58
446.Слідами заг.зборів парафії....	9.58
447.Широ й відвerto кажучи.....	10.58

„ВІСТИ З-НАД ПАЦИФІКУ“

РУБРИКА В "СВОБОДІ" - Америка -
12.12.1964 - 2.3.65

448.Американки у вишиваних сукнях.1212.64	
449.Яр.Стецько в Каліфорнії.....31.12.64	
450.Зустріч любителів мистецтва. 31.12.64	
451.Голова АБН у Лос Анджелесі.. 23.1.65	
452.Події в церк.громадах Лос Ан.	
Просфора "Кобзаря".Нові члени	
УНС..... 9.2.65	
453.Соловейко з іменем Ія.Відгуки	
на зміни в "Свободі"..... 2.3.65	
/та інш.дрібні вістки - разом 6 рубрик/	

„УКРАЇНЦІ НАД ПАЦИФІКОМ“

МІСЯЧНА СТОРІНКА В "СВОБОДІ"

454.Нова сторінка історії Заходу бер.	65
455.Нарешті - театр!/"Назар Стод."/ "	65
456.За всекаліф.здвиг-зустріч!... "	65
457.Дитяча струнна оркестра..... "	65
458.Зустріч громадянства з інжен. "	65
459.Тепер - слово за нами.Каліфорнія про т.зв.культобмін та інш.	
дрібні матеріали..... трав	65
460./щє одна сторінка,загублена при	
пересилці в Каліфорнію/..... ?	65

„ВІСТИ УКО“

МІСЯЧНИК-БЮЛЕТЕНЬ УКР.КУЛЬТ.ОСЕРЕДКУ
в Лос Анджелесі,Каліф.- від квітня
1965 р.починаючи/продовж.лалі/-до
кінця 1967 р.вийшло 20 чисел/одне
з них під ред.іншого редактора/

461.За контакт з громадою!..... ч.1.	65
462.На фоні заг.зборів..... "	"
463.Кредитівка.Приклад,гідний нас- лідування та інш.дрібні нот.. "	"
464.Збірка експонатів укр.мист.. ч.2.	"

- 465.Суд Чести при УКО та інш.дрі-
бні вістки..... " " "
466.Звернення.Свято Героїв.Нотатки"З. " "
467.Щоб виховати добрих дітей.. ч.4 .65
468.За згуртування мист.сил.... ч.5 .65
469.Перед новим шкільн.роком... ч.6 .65
470.За успішну працю.Хроніка... ч.7 .65
471.Кампанія за передплатн.Хрон. ч.8 .65
472.Хроніка.Свят.нотатки.Повід. ч.9 .65
473.Наше майбутнє.Сила рідних
традицій.Хроніка..... ч.10 .66
474.Підсумки минулого року.На
ратуші Л.А.-укр.прапор.Хро-
ніка.Нотатки..... ч.11 " "
475.Заг.річні збори.Слідами заг.
зборів.Великодні нотатки... ч.12 " "
476.Від редакції.Звернення. ... ч.15 .67
477.До наладнання крашої спів"
праці.Розбудовуймо "Кобзар".
Хроніка.Нотатки..... ч.16 " "
478.Наші завдання.Про бібліотеки.
Звернення.Хроніка.Нотатки.. ч.17 " "
479.Українці в день народження
Лос Анджелесу.Хроніка..... ч.18 " "
480.25-ліття УПА.Хроніка..... ч.19 " "
481.До великого діла!Хроніка... ч.20 "

/Продовження буде в 1968 р./

Ф Е И Л Е Т О Н И   —   Г У М О Р Е С К И

/Також "З КАЛІФОРНІЙСЬКОГО ЩОДЕННИКА"/

- 482.Ділове щастя..... Н.Кл.17,8.50
483.Ведмідь на вухо наступив " ? 50
484.Крах кохання..... " 5.10.50
485.Кум Омелько..... " 16.11.50
486.Прокляте слово..... "ч.35/779 " "
487."Бички" в новітній історії" 18.1.51
488.Шоб ти здох!..... " 13.9.51
489.Після промови..... " 6.9.51
490."Пуша віда"..... " ? 51
491."Растяжімоє понятіє"..." 27.12.51
492.Керенський і Чорне Море " 3.1.52
493.Ліл Остап політикує/про
"о","і" та "абияк"..... " 1.5.52
494.Ліл Остап/про Америку і
скажених собак/.... " 26.6.52
495."Кізкини ніжки"..... " 15.1.53
496.Відьмівка..... " 16.4.53
497.Петро Й Юхим..... " 26.4.53
498.Ліл Остап політикує/або
Черчіль чудить.../..... " 26.5.53

- 499.Дід Остап/про добру маму
й індійськ.прем"єра/... "ч.27/978 "
- 500.Літній театр..... " 20.8.53
- 501.Прочуханка..... " 26.10.53
- 502.Дід Остап/про москалів і
смажених птахів/..... " 10.6.54
- 503.Як я паном генераліс.став" 18.7.54
- 504.Дід Остап/про пана магістра/ 22.7.54
- 505.Шо таке куріння.....Н.Кл. 7.4.55
- 506.Чи то була дурниця?Н.Кл.59Н.Шл.3.8.60
- 507."Но гуд!"..... "59 " 3.8.60
- 508.Через Панам.канал... "59 " 19.8.60
- 509.Лос Анджелес-перші вра-
ження..... " " 22.1.60
- 510.Шо таке Голівуд?..... " " ?
- 511.Дешо про амер.негрів.. " " 29.1.60
- 512.День Подяки в Голівуді " " 29.1.60
- 513.Де ж пак - пікнік!.... " " 26.2.60
- 514.Парки і боми..... " " 5.2.60
- 515.На делікатну тему..... " " 12.2.60
- 516.Хай живе дош!..... " " 12.2.60
- 517.Екскус чи соррі?..... " " 1.2.60
- 518.Досить про жінок!.....60 " 21.3.60
- 519.Жиди і ми в Америці..."59 " 28.2.60
- 520.Гарряп!..... "59 " 22.2.60
- 521.Між доляром і традицією " " "
- 522.У пошуках відпруження."60 " 7.3.60
- 523.Шо це - скупість?....."60 " 8.4.60
- 524.З Каліф.щод./уривки/.. " 30.5.60
- 525.Горить!..... "60 " 22.7.60
- 526.Парляментарний спір..... " 22.7.60
- 527.Про шило і швайку..... " 2.9.60
- 528.Якось та буде..... " 5.9.60
- 529.Все добре - а як з працею?Н.Кл.24.11"
- 530.Немає раю на землі..... Н.Шл.24.12.60
- 531.Вони все можуть..... " 28.8.61
- 532.У лікарні..... " " Н.Кл.27.2.61
- 533.Американським "східнякам"
в альбом..... Пром. 2.3.61
- 534.Про мелодію і демократіюН.Кл. 9.3.61
- 535.Досить хвалити!..... " 17.8.61
- 536.На відкритті..... Н.Шл.18.3.61
- 537.Вакації по-американськиН.КЛ.Шл.12.8.61
- 538.Протокол заг.зборів...Н.Кл.61"12.8.61
- 539.П"яту - і баста!..... Пром.23.3.61
- 540.Наші забудьки..... Н.Шл.22.4.61
- 541.Майже...без штанів..... " 17.6.61
- 542.Догадливий москаль.....Пром. 22.6.61
- 543.Досять по...пів Н.Шл.22.6.63
- 544.Акцилентова грамота.... Св.20.12.63
- 545.Легроши - всьому голова Н.Шл.12.12.64
- 546."Мух" літас..... " 19.12.64
- 547.Соррі,зачинено!..... " 7.1.65
- 548.Невдала порада..... " 13.2.65

- 549.Баняк би їй на голову!. " 27.2.65
550.Шоб не спізнилися..... Св. 9.3.65
551.А молодість не вернетьсяН.Шл.27.3.65

СТАТТІ В ЧУЖОМОВНІЙ ПРЕСІ

- 552.Хоче СССР миру чи війни/в порт.мові/
7.6.59—"А Естампа",С.Пауло,Бразілія.
553.Патріотизм демокр.і комун.режиму/в
порт.мові/"А Естампа",С.Пауло,Браз.
554.Цинізм в інтернац.політиці/порт.мов/
журнал "А Кандея"С.П.Бразілія..4.59

НАРИСИ — СПОГАДИ КОРОТКІ ОПОВІДАННЯ

- 555.Останній привіт..... Н.Кл. 24.3.50
556.Правда..... " ? 50
557.Випадок чи щось інше?ч.1 " 9.4.50
558."Ми вам не віримо"..... " 28.4.50
559.Випадок чи щось інше?ч.2 " 21.4.50
560.Вільний птах у неволі.. " 12.5.50
561.Вогник..... " 27.7.50
562.Мало не вкрав..... " 3.8.50
563.Осінньої ночі..... " 28.9.50
564.Золотий ланцюжок..... "ч.8/750 50
565.Мати..... " 7.9.50
566.Дай,Боже!..... " 5.4.51
567.Христос Воскрес,хлопчиську" 26.4.51
568.За що?..... " 24.5.51
569.Хибний супстав..... " ?
570.Хрищенник..... Кал." 51
571.Жебрак..... Н.Кл.13.12.51
572.Випадок чи щось інше?ч.3 " 3.1.52
573.Отче наш..... Дзв. 9.52
574.Лист до невід.амер.воякаН.Кл. ? 53
575.П"ятка..... Дзв. 6.53
576.Лист до друга-одноклясн. " 10.54
577.Тітка Горпина..... Н.Кл30.12.54
578.Пошукую земляка..... " 29.3.56
579.Петлюрівець..... " ?
580.Після вечірні..... Юн.Світ 8.56
581.Собачка..... Ми і Світ1257
582.Лямпадка..... Кал.Н.Кл. 58

П О Е З І І

583.Журба.....	Н.Кл.	17.2.50
584.Надія.....	Пр.	15.3.50
585.Батькові.....	Н.Кл.	24.3.50
586.Весна.....	"	21.4.50
587.Дружині.....	"	?
588.Матері.....	"	4.5.50
589.Братові.....	"	28.9.50
590.Мрії в чужині.....	"ч.	16/760
591.Лніпро.....	"	30.6.50
592.На чужині.....	"	30.10.50
593.Поет і солдат.....	"	7.12.50
594.Батьківщині.....	Пр.	?
595.Новорічні думки.....	Н.Кл.	?
596."Дзвонові".....	Дзв.	4.51
597.Хай клич твій лине!....	Н.Кл.ч.	20/764
598.Ковилі.....	"	?
599.Молитва українця.....	Кал.Пр.	52
600.Не плач, Україно!.....	"	52
601.Ріка та Озеро/байка/...	Н.Кл.	1.5.52
602.Я бачив Вінницю.....	"	26.1.53
603.Чи простим?.....	Р.Ц.	7.8.54
604.Воскресіння Твоє.....	Дзв.	4.55
605.До Дня Хрещення України	Бр.	8.56
606.Було колись.....	Р.Ц.Великі	б
607.Воскресімось!.....	Дзв.	5.56
608.Моя заздрість.....	Ю.С.	9.56
609.Сосирі.....	І.Л.	12.53
610.Тобі, Гетьмане!.....	Б.	60
611.Була зима.....	Н.Шл.	14.3.60
612.На Тройцю.....	Н.С.	5.61
613.Одна.....	Н.Шл.	15.7.61
614.Кобза.....	Б.	61
615.В очах - веселка.....	Св	5.11.61
616.Зима в Каліфорнії.....	Св.	31.1.62
617.Привіт 25-й конвенціїУНС	"	15.5.62
618.І тут - і там.....	"	25.5.62
619.Маєстрові Божикові.....	"	28.7.62
620.І ти скоро пізнала/дружині/"	27.9.62	
621.Ти не слухай!.....	-----	
622.Божа зірка/63/.....	-----	
623.Пастушок/63/.....	-----	
624.Велика Ти.....	Св.	13.4.63
625.Братові/Згадуючи 33-й/.	"	13.8.63
626."Свободі" в 70-ліття...	"	14.9.63
627.Зоря волі всміхнеться..	"	4.1.64
628.Мені однаково.....	Н.Шл.	22.1.64
629.І знов - Різдво/64/....	?	
630.І Він - воскрес!.....	Св.	2.5.64
631.Навчіть мене, Мамо!.....	"	9.5.64

632.Героям.....	"	29.5.64
633.Тарасе !.....	"	27.6.64
634.Осінь.....	Н.Шл.	4.11.64
635.Усусує, не сумуй!.....	К.Ф.	21.11.64
636.Смолошкип/Бандери/.....	Ш.П.	13.12.64
637.Прошуміли давно.....	Св.	16.2.65
638.Слово про Батька.....	"	23.6.65
639.Листопадовий Львів.....	К.Ф.	30.10.65
640.Бенкові/18.11.62/.....	-----	
641.Коли б Христос сьогодні народився.....	К.Ф.	8.1.66
642.Пашпорт.....	В.С.	12.3.66
643.Ми - внуки героїв.....	-----	
644.Досить! Годі!.....	В.С.	19.9.66
645.Франко - наш.....	"	24.10.66
646.Якби ми вчились так, як треба.....	"	13.3.67
647.Землякові-кобзареві/Г.К.	"	17.4.67

РАДІОПЕРЕДАЧА

ПОЛІТИЧНИХ КОМЕНТАРІВ ЧЕРЕЗ КТУМ - 1460
кц.-Лос Анджелес, Каліф./Укр.програма:
"Гомін України":

Радіокоментар ч.1.....	29.5.66
" ч.2.....	5.6.66
" ч.3.....	12.6.66
" ч.4.....	19.6.66
" ч.5.....	3.7.66

1967

СТАТТІ У РЕДАГОВАНИХ АВТОРОМ ОРГАНАХ

Акредитованим представником на Америку і
номінальним співредактором - від 14.2.66
Фактичним співредактором - від 1.3.1967

648.Про статтю "без коментарів"	2.1.67
649.Лист до батька й матері Д. Павличків.....	9.1.67
650.Чи правильно зареагував учи- тель?.....	23.1.67

651.	У лябірінті 12-ти заповідей журналиста/ред./.....	30.1.67
652.	Інструкція "подвійної бухгалтерії".....	30.1.67
653.	Фарфари і прокляття.....	6.2.67
654.	Зерно в полові чужої преси..	13.2.67
655.	Колективна відповідальність..	20.2.67
656.	Губернатор, держава і народ..	27.2.67
657.	За справжню об'єктивність!..	6.3.67
658.	Шо ж діється в Китаї?.....	13.3.67
659.	Подгорний, Папа і Стецько....	20.3.67
660.	Акти американського самогубства.....	27.3.67
661.	За одностайність патріотичної преси!/ред/.....	3.4.67
662.	За українськість - формою і змістом!.....	3.4.67
663.	Приклад здорового думання...	10.4.67
X 664.	Шоста збірка поезій Я.Славутича/рец./....."Візв.Шлях" квіт.67	
665.	Центр американського дослідження й виховання.....	17.4.67
666.	Будьмо відважні!/ред./.....	24.4.67
667.	"Соціалістична" лімузина.....	24.4.67
668.	"Як не соціалістична - то ніякої".....	1.5.67
X 669.	Дан Мур:"Жаль і гнів"/рец./.	8.5.67
X 670.	Небезпечна байдужість Европи	8.5.67
671.	Якби ми вчилися так, як треба	15.5.67
672.	Сила і вартість почуття со- рому.....	22.5.67
673.	Контроверсійна Светлана...	22.5.67
674.	Лист до друзів.....	22.5.67
675.	Закони-принципи війни/ред/	29.5.67
676.	Про цікавий парадокс і де- яких ідіотів.....	29.5.67
677.	Потурають однобічній про- паганді.....	5.6.67
678.	Потреба згуртованості ідей- них письменників/ред/.....	5.6.67
679.	Коли країна - мов авто без гальма.....	5.6.67
680.	Згадаймо і "сірих" героїв/ред/12.6."	
681.	Без "синків" і "пасинків" .	12.6.67
X 682.	Поет-філософ українського лицарства/В.Шаян/ - рец...	19.6.67
683.	"Промивання мозків" і брак виховання.....	19.6.67
684.	Ювілейні імпрези - для мо- лоді!/ред./.....	26.6.67
685.	Плекання бойового духу....	26.6.67
686.	Комедія, що обурює/ред./...	10.7.67
687.	Акція проти сенатора-анти- комуніста.....	10.7.67

- 688.Будьмо реалістами!..... 17.7.67
689.Чи є справді тільки сенса-
ція?/ред./..... 17.7.67
690.Настрій американського народу..... 17.7.67
691.Занедбана ділянка україн-
ської преси/ред./..... 31.7.67
692.Приватна ініціатива американських патріотів..... 31.7.67
693.Українська самостійність і небезпечна "журналистика". 7.8.67
694.За економічну солідарність еміграції!..... 14.8.67
695."Мовчи,язичку!-кашку їсти-
меш"..... 21.8.67
696.Про без- і понадпартійність..... 28.8.67
697.Нова затія руїнників суспіль-
ства/про "перенаселення"/.. 4.9.67
698.Плекаймо почуття собівarto-
сти/про мистців/..... 11.9.67
699.Чиряк на тілі укр.еміграції 18.9.67
700.Хто стримує перемогу в
В"єтнамі?/ред./..... 25.9.67
701.Розпалюють ворожнечу поміж
в"єтнамськими провідниками 25.9.67
702.Загадкова метаморфоза Ромні 25.9.67
X 703.Любов,кохання й боротьба/рец.
на "Перше кохання"-З.Дончука 2.10.67
704.Маніфестація чи демонстрація
-протест? /ред./..... 9.10.67
705.А тепер - міста ЗСА /ред./. 16.10.67
706.У відповідь на "наганяй"
читача..... 16.10.67
707.Ера мурів - ганьби і сво-
боди/ред./..... 23.10.67
708.Дещо про "японську філософію" 23.10.67
709.Ше раз:за авторитети - про-
ти "уравніловки"!..... 30.10.67
710.Лист одного письменника.... 6.11.67
X 711.Коли син батька вбиває/рец.
-"Перше кохання"-З.Дончука. 13.11.67
712.А війна таки неминуча..... 13.11.67
713.Готуються до громадянської
війни в Америці /ред./..... 20.11.67
714."Третій" бік медалі /ред./. 27.11.67
715.Каліфорнійці не хочуть ка-
питуляції..... 27.11.67
716.Революція без революціоне-
рів?..... 4.12.67
717.Рафінованість бізнесменів.. 11.12.67
718.І знову готують побоїще на
Сер.Сході..... 18.12.67
719.Ведмежа прислугоа українсь-
кій демонстрації /ред./.... 25.12.67

1967 - ПРОДОВЖЕННЯ

РЕПОРТАЖІ

720.У 15-ліття парафії Св.Андрія в Лос Анджелесі.....	2.1.67
721.На закінчення Франківського року.....	2.1.67
722.Доповідь д-ра Р.Кухара....	23.1.67
723.Новий рік "Вільного Світу" З надісланих видань.....	30.1.67
724.Український День у Лос Ан.	6.2.67
725.Українські ветерани протестують.....	13.2.67
726.Напередодні Ювілею "Кобзаря" + 2 інш.репортаж.....	20.2.67
727.Українець на високому посту/інж.Б.Мак/.....	6.3.67
728.Каліфорнія вітає Д.Гуменну	
729.Лариса Мурович у Лос Андж. + 2 інш.репортаж.....	27.3.67
730.Чікало против примирення з ворогом + 2 інш.реп.....	3.4.67
731.Відзначення роковин Т.Шевченка + 3 інш.реп.....	17.4.67
732.Республіка вшановує монарха + 2 інш.репорт.....	24.4.67
733.В.Барабаш відвідав "В.С."	
734.Імпрези в честь Т.Шевченка	
735.Чужинець чужинцям - про Україну.....	1.5.67
736.Вшанували Пророка України.	
737.Відважний студент-українець + 2 інш.репорт.....	8.5.67
738.Віють інші вітри в Каліфорнії.....	15.5.67
739.Короткі вісті + 6 інш.реп.	15.5.67
740.У.Самчук відвідав Каліфорнію + 2 інш.репортаж.....	22.5.67
741.Вісті з українського життя	
742.З американської преси.....	29.5.67
X 743.Весняне число "Оригінальних праць + 3 інш.репорт.....	5.6.67
744.Дальші успіхи Б.Мака + 4 інш.репорт.....	12.6.67
745.Імпрези в Лос Анджелесі... Короткі вісті з укр.життя + 3 інш.репорт.....	19.6.67
746.Надійна зміна + 3 інш.реп.	10.7.67
747."Замотують" мирну Родезію.	
748.Український День у С.Лієго	
749.Короткі вісті + 13 інш.реп.	17.7.67
750."Євшан-Зілля" в Лос Андж..	31.7.67
751.Протест.віче в Сан-Франс..	7.8.67

- 752.Свято Героїв + 2 інш.реп.. 14.8.67
753.Болюча вістка з Бразилії / про смерть Вацика/..... 28.8.67
754.Українці в 186-ліття Лос Анджелесу + 3 інш.реп..... 4.9.67
755.Три тижні в Німеччині/ч.1/ 11.9.67
756.Три тижні в Німеччині/ч.2/ 11.9.67
757.Голоси амер.ветеранів..... 18.9.67
758.Три тижні в Німеччині/ч.3/ 18.9.67
759.Українці в День Народження Лос Анджелесу + 2 інш.реп. 25.9.67
760.Три тижні в Німеччині/ч.4/ 18.9.67
761.Два приклади муравлиної праці/Кухар і ТАУС/ + 2 інш.реп.2.1067
762.Три тижні в Німеч/ч.5,закін./ 23.10.67
763.Звернення до читачів + 4 інш.реп..... 9.10.67
764.Слава приятелів поневолених/про Патнама/..... 16.10.67
765.Проф.Григорчак тяжко хвор. 23.10.67
766.Свято УПА в Лос Анджелесі 30.10.67
767.Голоси справжньої Америки 30.10.67
768.Геройством відкупив провину + 2 інш.реп..... 13.11.67
769.Вол.Мазур серед українців Лос Анджелесу..... 20.11.67
770.Лос Анджелес у 50-річчя історичних подій. " 20.11.67
771.Народжується З-я партія в ЗСА.Голоси амер.патріотів. " 20.11.67
772.Про відзначення роковин історичних подій..... 11.12.67
773.Акції проти заворушників. Стримали екзекуцію.Правдива карикатура.Каліфорнійський видавець про В"єтнам. Ці обрії "духовні провідники" " 11.12.67
774.Шо кажуть про відхід Мек Намари?І студенти проти. " 11.12.67
"Свобода за всяку ціну". Револьвери для 7-літніх.. 18.12.67
775.Письменники реагують.... 25.12.67
776.Ред.В.Леник у Каліфорнії. " 25.12.67
777.Слов"янська конференція викладачів високих шкіл.. " 25.12.67
X 778.Зимове число "Ориг.праць" Нове видання відділу ФКУ. Куди веде соціалізм? + 3 інш.репорт..... 25.12.67

1968 - ПРОДОВЖЕННЯ

СТАТТИ

- X 779.Що принесе нам Новий Рік? 6.1.68
X 780.Зворушливий Різдвяний по-
дарунок/рец./..... " "
781.На болючу тему..... " "
782.Кримінальна нахабність... 15.1.68
783.Наша преса - сьогодні й
завтра..... 22.1.68
784.У-Тант, ООН і Україна/ред. " "
785.Права й обов"язки славних
людей..... " "
786.Наша преса/закінчення/... 29.1.68
787.Ше про контакти Папи з
Москою..... " "
X 788."Палкі серця" зігривають
американців/рец./..... 5.2.68
789.Пазурі гидри інтернаціо-
налістів/ред./..... 19.2.68
790.На захист єкраїнського
науковця/ред./..... 26.2.68
791.Психоза боязні українських
інтелектуалів..... 4.3.68
792.Русифікація - обмосковле-
ння - комунізація/ред./.. 11.3.68
793.Від символів - до реаль-
ної дії!/ред./..... 18.3.68
794.Чи справді "самостійні"ін-
тернаціоналісти?/ред./... 25.3.68
795.Американізм і українські
визвольні ідеї..... 1.4.68
796.Будьмо шевченківцями!/ред. " "
X 797.З нових видань:Дончук - 8.4.68
"І бачив я",Верес - "В чу-
жинних приплавах",Мірчук-
"Укр.державність",Домашо-
вець - "Нарис іст.еванг.ц."/рец./
798.Шо значить бути шевченкі-
вцями? 8.4.68
799.Під тиском капіт.павутиння.15.4.68
800.Олімпіяда і політика ком.
авантюри..... 29.4.68
801.Гетьманщина - ідея і чин/ред " "
802.День Матері - по-україн... 13.5.68
X 803.Гуморист, що пише з перцем.
/С.Підкова/...../рец./ 20.5.68

804. Єдність, конкуренція, результат..... 27.5.68
805. Шляхом мовного самовдосконалення....ч.1..... 3.6.68
806. Литовський журналіст - приятель українців..... " "
807. Про вживання "крилатих слів" 7.6.68
X 808. З нових видань: Дончук - "Десята" й інш...../рец./.. " "
809. Героїзм і герої..... " "
810. Небезпечна калькуляція.... " "
811. Публіцистика в поневоленій Україні..... 24.6.68
812. "Інформація ВО УНРади/рец. " "
813. Де-Голь і Дубчек..... " "
814. Напередодні "гарячого літа"/ред." "
815. Шляхом мовн. самовдосконал. ч.2 1.7.68
816. Акція за оздоровлення американського суспільства... " "
817. Не сидімо в літер. гетто!.. 8.7.68
818. Не ігноруймо авторів!..... " "
819. Про міру і надмірність/ред. " "
X 820. "Півн. Сяйво" і "Світання"/ .. 15.7.68
- рец..... " "
821. Про катедру - спокійно.... " "
822. Про зміну "тежких" прізвищ. 29.7.68
823. Кого хочуть обеззброїти? " "
824. Нелоречне порівняння/ред/. 19.8.68
825. Амер. демокр. напередодні виборів/ред..... 26.8.68
X 826. Лариса Мурович..../рец./.. 2.9.68
827. Лицем - також до ам. молоді 16.9.68
828. Про безпеку в країні небезпеки..... " "
829. За реформу. в Найвищому судівництві!..... 30.9.68
830. Хто ми?..../ред./..... " "
831. Українські мелодії - в етер7.10.68
832. Політичні дивогляди в укр. пресі..../ред/..... " "
833. Логіка капітулянтів.../гум./ .. " "
834. Кого хочете - хлопчика чи дівчину?..../ред./..... 14.10.68
835. "Піл плащиком комунізму". " "
836. Важлива ділянка внутрішнього фронту..... " "
837. Закон і беззаконня.../ред./ 21.10.68
838. Афішують і "пояснюють" зображення..... 28.10.68
839. Боротьба з комунізмом чи комедія?..... 4.11.68

- 840.Шевченківська відзнака -
за що?..... 11.11.68
841.Що таке гонорове закінче-
ння війни?..... "
842.На шляху капітуляції і
зради...../ред./..... 18.11.68
843.Хто ділить нашу молодь?.. "
844.Про реформи на еміграції. "
845.Президентські вибори в ЗСА
- очима українця..... "
846.Не хочу ти капітулювати. 25.11.68
847.Ше одна бульба лопнула/ред. "
848.За спільну дію всіх мо- 25.11.68
лодечих організацій!....
849.Поверховість політичного
думання...../ред/..... 2.12.68
850.Перед новою небезпекою..
/ред./. 9.12.68
851.Пити чи - ворогів бити/ред16.2.68
852.Україніку - в американ-
ські високі школи!..... 16.12.68
853.Делікатна справа..... 23.12.68

РЕПОРТАЖІ

- 854.Помер Василь Дорошенко.. 15.1.68
855.Доповіль ред.В.Леника.А
де ж українці Лос Андж.? " "
856.27-го січня - Укр.День у
Лос Анджелесі..... 22.1.68
857.Свят-вечір у домі УКО... "
858."Голос американізму".... 29.1.68
859.Ше один рік за нами.... "
860.Тарас Новак відзначений. 5.2.68
861.Каліфорнія під знаком Укр.
Дня..... 12.2.68
862.6-та Просфора "Кобзаря". 19.2.68
863.Діти відзначили Шевч.рок. 25.3.68
864.На оглядинах контролерсій-
ного літака "Ф-111".... "
865.Побільше б таких професо-
рів-дипломатів!..... 8.4.68
866.Шевченківський вечір в УКО.
В.Авраменко в Голівуді.
Українці Каліфорнії на за-
хист переслідуваних.+ іш. "
867.Новий етап росту УКО..... 15.4.68
868.Факти розкладу кал.студ.. 6.5.68
869.Почали німцями - закінчи-
ли українцями..... 13.5.68
870.Тепло вшанували матерів у
Лос Анджелесі..... 27.5.68

871. Танцювальний ансамбль Смальцева..... 3.6.68
872. Проф. Шаян серед англ. поетів " "
873. Пам'яті поляглих..... 10.6.68
874. Укр. ансамбль в амер. театрі.
Помер найстарший січовий
стрілець /А. Прокопович.... 24.6.68
875. "Кобзар" - на Фонд Катедри 1.7.68
876. Софія Парфанович у Лос Анд. 8.7.68
877. За визволення поневолених 19.8.68
878. Проф. Кухар у Німеччині... "
879. "Я-америк. прапор/з англ... 26.8.68
880. Точки над "і" Вл. Мстислава 9.9.68
Х 881. Мала книжечка великого значення / "Куди ідуть нар. гроші" 23.9.68
882. Канадійські "севеушники". 30.9.68
883. Мої враження з Гейсу..... "
884. Жива мова цифр..... 14.10.68
885. Українці у виборч. кампанії. Прапор Пласт. Станиці
+ З інш. реп..... 21.10.68
886. Кард. Сліпий на Заході... 28.10.68
887. Успіх Т-ва Акторів. Виставка Т. Щумиловича..... "
888. Кол. през. про дорадників.
Шпигуни кінчають самогуб. Торгують бомбами + інш.. 11.11.68
889. У 50-ліття Лист. Зриву... 18.11.68
890. Продовж. святкування Лист. 25.11.68
Х 891. Ще про "Світання"..... 2.12.68
892. Статева революція..... "
893. День Подяки - по-кензаськ. 9.12.68
894. Літер. вечори в Нью-Йорку. "
895. Раск: "Я - не сільський іді-
от"..... 16.12.68
896. Чи потрібні американцям 16.12.68
бомбосховища? Чи совети
мають "Ф-111"? Священика
резигнують + інш.....
897. Листопадові роковини в містах ЗСА. 5700 дармоїдів + ін.

ПОЕЗІЇ - 1968

898. Новорічне побажання..... 15.1. 68
899. Замість молитви/про Т. Ш. 18.3. 68

НАРИСИ - СПОГАДИ

900. "Мамин синок" 13.5. 68

1969

СТАТТИ
/ ДО КІНЦЯ ТРАВНЯ 1969 р./

901. Якби не було Різдва.....	13.1.69
902. Забагато свободи.... /ред.	"
903. Лицем - душою, серцем і ки- шеною/про світовий клуб мо- лоді/.....	"
904. Вода на комуніст.млин.....	27.1.69
905. І смішно, і сумно/гумор....	"
906. За сучасність тематики укр. творів!.....	3.2.69
907. "Сватають" Роджера.....	"
908. Собача служба/гумор.....	"
909. Схаменітесь, люди добрі!... .	24.2.69
910. Чи це розв"язка виховної проблеми?.....	3.3.69
911. Відповідь на "Гріх читати"	"
912. У дусі Шевченкового братер- ства.... /ред.....	24.3.69
913. З якої позиції?.....	31.3.69
914. "Тож я знаю його...".....	"
915. А ми - батьки?.... /гумор./	"
916. Моральний розклад поширю- ється.... /ред./.....	7.4.69
917. Ще і ще раз про "ЗСА"/ред/	"
918. А де ж те "своє море"?/ред.	21.4.69
919. Армія добровольців ЗСА/ред.	"
920. "Риба смердить від голови"	"
921. Огляд подій: В"єтнам, Еспанія, ССР, ЗСА.....	"
922. Велич особистості.. /ред./.	28.4.69
X 923. Автор і поезії, що варти уваги/Ю.Буряківець/... /рец.	"
X 924. Короткі відгуки на видання Ямняка, Биковського, о.Федоровича.	"
925. Контроверсійне самоспалення ..... /ред./.....	5.5.69
X 926. "Завойовники прерій"- Я.Славутича... /рец./...	5.5.69
927. Теорія "генетичної ви- щости"..... /ред./.....	12.5.69
928. Про збирання членських вкладок.....	"
929. За збереження наших ду- хових прикмет - ч.1....	19.5.69
930. За збереження..... ч.2.	26.5.69
931. Ніксон і В"єтнам.....	"
932. Щоб не товкти води в ступі..... /ред./.....	"

РЕПОРТАЖИ - 1969

/ДО КІНЦЯ ТРАВНЯ 1969 р./

933.	Українці Лос Анджелесу чекають дальших кроків /СКДУМ/+короткі вісті..	13.1.69
934.	Вісті з мистецького світу: фільм "Кобзар", А. Добрянський + інш.....	27.1.69
935.	В Кензасі - про Україну	3.2.69
936.	Свято Соборності в Лос Анджелесі.....	10.2.69
937.	Помер Іван Ткач. Промовці в День Соборності й Самостійності....	24.2.69
938.	Фільм "Маруся" в Лос Анджелесі. Росте Кредитівка. Пишути історію українців у Лос Анджелесі.....	10.3.69
939.	В.Лисянський дав "лекцію" amer.коресп. З"їзди ООЧСУ	17.3.69
940.	Дереворити Я.Гніздовського. Вшанували письм. В. Гайдарівського + інш.....	24.3.69
941.	УКО відбув річні збори. Д-р Кухар дає інтерв'ю.	7.4.69
942.	Так працює Іван Гриньків	14.4.69
943.	Успіхи укр. студ/Гордон/ Т-во Акторів. Підприємці організовуються. Цікава катерината.....	"
944.	Вшанували Пророка в Лос Анджелесі.....	21.4.69
945.	Оригінальний спосіб інформації про Україну....	"
946.	Марш зрадників, капітулянтів, анархістів... /ред/...	28.4.69
947.	Короткі вістки/7 репорт.	"
948.	Асоціація Професіоналістів-Підприємців у Лос Анд.	5.5.69
949.	Вісті з Каліфорнії: д-р В. Жила, інж. Л. Романюк, А. Батюк - Свято Карпат. України...	19.5.69
X 950.	З нових видань: "Індіан. баляди"-К. Криниці	"
951.	Свячене СУКІП. Поховали Р. С. Стоцького. Капеля бандур. + інш. репорт.....	26.5.69

СТАТТІ - 1969 - /Продовження/

- 952.Антисоборницька хворобливість/ред/ 2.6.69
953.За збереження наших духовних
прикмет/III/..... 9.6.69
954.У справі нашого гимну..... " 9.6.69
955.Звідки наше політиканство?..... 16.6.69
956.Чи продадуть В"єтнам комуністам?.. 23.6.69
957.Здоровий голос президента ЗСА.... " 9.6.69
958.У 12-яїття смерти МекКарті/ред/.. " 9.6.69
959.Американські т.зв.вільні універ-
ситети..... 30.6.69
960.Е.Кеннеді - "генерал" домашнього
фронту..... " 9.6.69
961.Допоможемо молоді/жін.стор./..... 7.7.69
962."Люби її або - геть із неї!"..... 14.7.69
963.Про матеріялізм, податки і ще де-
шо/ред/..... 4.8.69
964.Лет на місяць - чий тріумф?..... II.8.69
965.Інформація - це не саморекляма/ред. " 9.6.69
966.Кеннеді, гроші і справедливість.. " 9.6.69
967.Правдомовність української преси/ред/ 8.8.69
968.Про свідчення і признання Кузне-
цова/ред/..... 25.8.69
969.Ше раз про Родезію..... " 9.6.69
970.Українсько-шведське чи "мішане
подружжя"?..... " 9.6.69
971.У І-шу річницю обіянок Ніксона.. I.9.69
972."Ворожа мова" - абсурдний новотвір 8.9.69
973.Секрети в політиці/ред/..... 15.9.69
974.Преса і політики про мертвого Го. 22.9.69
975.Інтерв'ю про жах в СССР/ред/..... " 9.6.69
976.Подяка українцям Лос Анджелесу... " 9.6.69
977.Проблеми майбутн.України..... 29.9.69
978.Не торгуймо правдою!..... 6.I0.69
979.У боротьбі за моральність моло-
ді/ред/..... 27.I0.69
X 980.Влес-книгу - в широкий світ!/ред/..... " 9.6.69
981.Ше один рафінований трюк/ред/... 3.II.69
982.Лопнули мильні-дивні сподівання
/ред/..... " 9.6.69
X 983.Симпатична збірка М.Матули/рец./. " 9.6.69
984.Не мовою єдиною.../ред/..... 10.II.69
985.Мовчазна більшість заговорила/ред. I.I2.69
986.Гірка доля українського націона-
ліста/ред/..... 8.I2.69
987.Знову - не переборщуюмо!/ред/... 15.I2.69

РЕПОРТАЖІ - 1969 - /Продовження/

- 988.Діти в День Матері в Лос Анджелесі 2.6.69

989.	Чайний вечір "Кобзаря"	
	+ З інш.репорт.....	2.6.69
990.	Така то Каліфорнія/про вибори С.Йорті на посадника/.....	16.6.69
991.	Афера Фортаса і молитви в школах За чистоту поетичної творчості /про Р.Кухаря/.....	23.6.69
	Полоскають мозки.....	"
	Біда зі збросю.....	"
992.	"Малий інцидент".....	30.6.69
993.	Золоті дахи - убогий фундамент.	7.7.69
994.	У 75-ліття Б.Грінвальдта..... Від автора - до читачів/"Вибра- ні статті".....	14.7.69
995.	Доповіль про Європейську Федера- цію/М.Подруцький/.....	"
996.	У 10-ліття Тижня Поневолених Націй.....	II.8.69
	З-ій з"їзд Картап.Укр./І8їздвиг СУМА/Храмове свято в Укр.Селі..	"
997.	Щоб не бути "монгольськими іді- отами".....	18.8.69
998.	Бенкет у честь астронавтів.....	I.9.69
999.	Українці Каліфорнії - за пат- ріархат + З інш.репорт.....	"
1000.	"Мо стоіть на шляху до гуманнос- ти"/про "равноправіє"жінки в СССР/.....	13.9.69
1001.	Відповіль В.Ковалеві на "Проб- леми майбут.України".....	27.II.69
1002.	На Покрову - в Денвері + 2 інш.репорт.....	10.II.69
1003.	Викладачі коледжу проти демонст.	27.II.69
1004.	Український Архів-Музей у Ден- вері.....	I7.II.69
X 1005.	Марія Галун - авторка I5 книжок	I.I2.69
X 1006.	Відзначили Листопад.....	"
X 1007.	Денверський Пласт за працею....	8.I2.69

1970

С Т А Т Т І

X	I008.Зосим Лончук:"Утрачений ранок".	I9.I. 70
X	I009.Богдан Федчук:"Загадки"/рец./..	"
I010.	Хто ми в очах вільного світу/ред	I6.2.70
I011.	Рассел і расселісти/ред./.....	23.2.70
I012.	Вілкритий лист/у справі Влес-кн.	"
I013.	Заповіти Шевченка - в кожну ха- ту!.....	9.3.70
I014.	Українська мовчазна/заякана?/ більшість/ред./.....	I6.3.70

I015.	Ще одна беззварцісна умова...	30.3.70
I016.	У чиїх руках сила?/ред./....	"
I017.	Слово до "братів" з червоними душами/ред./.....	6.4.70
I018.	Скільки нас?/про перепис/ред.	20.4.70
I019.	І знову ми - пізні івани/ред.	4.5.70
I020.	Методи - наступу й оборони /про "кіднапінг"/ред./.....	"
I021.	Зрозуміймо молодих! /ч.1/....	18.5.70
I022.	Зрозуміймо молодих! /ч.2/....	25.5.70
I023.	Коли люди по-різному думають	"
I024.	З вірцю в позитивні сили-ред.	8.6.70
I025.	Задушлива атмосфера/ред./....	22.6.70
I026.	До уваги ветеранам/ред./....	"
I027.	Червневі події/ред./.....	29.6.70
X I028.	Дві нові збірки Р.Володимира /Р.Кухаря/ - рец.....	"
X I029.	"Прапори думки", "Височай, життя!" Лавренка.....	"
I030.	Негри-поліцай і державний спо- кій.....	6.7.70
I031.	Спорт - не професія/ред./....	"
I032.	За повсякденність національ- них акцій!/ред./.....	13.7.70
I033.	Думки вслух/про ідеалізацію "босів"/ред./.....	27.7.70
I034.	Соціалістичні увертюри німець- кого уряду.....	10.8.70
I035.	Мізерія духа, характерів і фальш.....	17.8.70
I036.	Коментар до статті:"Чи є воро- жа мова?".....	14.9.70
I037.	Акти безсердечності й анти- гуманності/про відмову азилю/ ред./	12.IO.70
I038.	Похід за перемогу в Вашингто- ні/ред./.....	19.IO.70
I039.	Ми? Не ми? Чи також ми? /ред.	"
I040.	Соціалізм - ширма комунізму /ред..	16.II.70
I041.	Що єднає комуністичних "бо- сів"?/ред./.....	23.II.70
I042.	Перепутання понять/про кон- серват. і лібералів/ред./....	30.II.70
I043.	Про "приватні" листи й "осо- бисті" думки/ред./.....	7.I2.70
I044.	З"єднані Стейти Європи - міт? небезпека? велична майбутність?	I4.I2.70
I045.	За контакт із читача- ми!/ред./.....	21.I2.70
I046.	Переслідують молодих амери- канських патріотів /ред./....	21.I2.70

РЕПОРТАЖІ - 1970

I047.	"Національні проблеми в ССРС"...	9.2.70
I048.	Два свята в Денвері.....	I6.2.70
I049.	Велика преса про Японію.....	6.4.70
I050.	Молоді Денверу - в честь Шевченка	"
I051.	Українці Америки - у Шевч.дні...	I3.4.70
X I052.	Нотатки про нові видання: "Нові байки" - О.Запорізький.... "Мій рідний край"- Р.Метельський "Дуб-Нелин" - Л.Ромен.....	" " "
I053.	Тріумф українського мистецтва в американському університеті/Ден- верські українці в Грилі/-	25.5.70
I054.	" -----" /продовж.	I.6.70
I055.	" -----" /закінч.	8.6.70
I056.	Шо пише українська преса в ЗСА...	"
I057.	Короткі вісті з укр.життя в ЗСА..	I5.6.70
I058.	Нове укр.підприємство в Колорадо /В.Телл/ + короткі вісті-нотатки	22.6.70
X I059.	Нотатки про нові видання: "Море мовчить" - Веркор/перекл. Оксани Соловей	"
I060.	Ще про бизнес українця/В.Телл/..	6.7.70
I061.	Розпочався літній семестр в УВУ.	27.7.70
I062.	Доповідь в УВУ про найвищий суд у ЗСА.....	"
X I063.	Нотатки про нові видання: "Полум"яне слово"- Щербак і Жила /про Я.Славутича/..... "Лелеки" - Сесь.....	I7.8.70 "
I064.	У Домі Української Науки/УВУ/...	3I.8.70
I065.	Під дахом Дому Укр.Науки/УВУ/...	26.9.70
I066.	" -----" /закінч.	3.IO.70
I067.	Шо пишуть американські патріоти.	I2.IO.70
I068.	Українська молодь у 100-ліття американського міста/Грилі/.....	26.IO.70
I069.	Добрі і погані вісті з Лос Андже- лесу..... З українського життя в ЗСА/4 нот.	" "
I070.	I сміх, і сльози:нотатки про ста- тті в українській пресі.....	7.I2.70
I071.	З нагоди одного ювілею/о.М.Куда- нович/.....	I4.I2.70

1971

С Т А Т Т І

I072.	Європейські й американські азіяти	9.I.71
I073.	Чого бояться я в Новому Році?.....	I8.I.71
I074.	А терпець колись урветься/ред./.	25.I.71
I075.	Курйози світової політики/ред./.	"

I076.	Помилки чи злочини?/ред./	I.2.7I
I077.	"Третій Рим" і пушкінський самовар/фейлетон/.....	"
I078.	Слово співредактора/ред./.....	I5.2.7I
I079.	Не допомагаймо дезорієнтувати!..	I22.2.7I
I080.	Що треба писати про Л.Українку /ред./..	8.3.7I
I081.	Питав-чекав колись Шевченко....	I5.3.7I
I082.	Комунізм без Сталіна.....	I22.3.7I
I083.	Про гасло "Україна" в енциклопедіях/ред./.....	5.4.7I
I084.	Америка фінансує власну загібель/ред./.....	I2.4.7I
I085.	Інтерв"ю - тільки інакше/файл./	"
I086.	Щоденник ненародженої дитини /переклад/.....	26.4.7I
I087.	Що є тут дивного?/про Курдидика/	"
I088.	У лябірінти питань/ред./.....	3.5.7I
I089.	Гіппі шукають Бога/ред./.....	"
I090.	Про теля, двох вовків і деякі "студії"/про Китай і ЗСА/ред./.	I7.5.7I
I091.	Усмішки-залицяння черв.Китаю...	I24.5.7I
X I092.	Наше слово про "Наше Слово"/рец.	I31.5.7I
I093.	Студ.видання -результат промивання мозків.....	"
I094.	Шкідливі дивогляди емігр.журналістики/з нагоди З-го випуску "Укр.вісника"/ред./.....	7.6.7I
X I095.	Новий вклад в перекладну літературу:"Поезія в перекладах" - Р.Кухар./рец./.....	I4.6.7I
I096.	Жалів вовк кобилу, а Трудо - Україну.....	28.6.7I
I097.	Про "чип-менів" - із власного досвіду.....	I2.7.7I
I098.	Чи є свобода слова в Америці? /ред./..	27.9.7I
I099.	Боєм, але не самогубством.....	4.II.7I
I100.	До чого веде інтернаціоналізація/ред./.....	I8.II.7I
I101.	Комуністичні "чудеса".....	"
I102.	Наше слово до українців Лос Анджелесу/про УКО й інтерн.Фунд./	8.II.7I
I103.	Приниження, але - кого?для кого? /ред./...	"
<p style="text-align: center;"><u>/"КФ"- "ВС" - у зменшенному форматі/</u></p>		
I104.	Хто винен?/про черв.Китай в ОН/	I5.II.7I
I105.	Економічна політика ЗСА - комунізація світу/ред./.....	22.II.7I
I106.	Еквілібрיסטика політики ЗСА....	I29.II.7I
I107.	Брехня - найгірший "полюшен"...	I6.I2.7I
I108.	Шпигуни на Заході/ред./.....	"

- III09. Майбутнє світу - в руках молоді 13.I2.71
/ред/
III10. Пакистанська трагедія/ред./..... 20.I2.71
III11. Символи і реальність/ред./..... 27.I2.71
III12. "Ми любимо президента"..... " "
III13. В альбом "лікарському" редакто-
рові..... "

РЕПОРТАЖІ - 1971

- III14. Правдиве, але не всім відоме/ХІП/ 25.I.71
III15. Свята Вечеря в Денвері.....
    Василь Авраменко в Ізраїлі.....
    Син нашого співробітника в В'єтнамі.
    Наш співредактор на конференц.МЛА 8.2.71
III16. Хто такий Віллі Брандт?.....
    Де гроши - солома.....
    З наганом безпечніше..... 15.3.71
III17. "Вістям УКО" - привіт!..... 22.3.71
III18. У 100-річчя з дня народження Лесі
    Українки.....
    Сумна вістка з Трентону/про смерть
    Миколи Краснокутського/..... 29.3.71
III19. Гідно вшанували пам'ять Т.Шевчен-
    ка/в Денвері/..... 12.4.71
III20. Про наркотики - доповідь В.Соляни-
    ка/Денвер/..... 19.4.71
    До боржників за "Вибране"..... "
III21. Українська пісня в американському
    каледжі/Кензас, Р.Кухар/..... 10.5.71
III22. Український ансамбль у телевізій-
    ній програмі/Голлівуд, Смальцев/.. "
III23. У гостях у "Дніпр.Хвилі" в Мюнхені 24.5.71
III24. Писанки, Сковорода й укр.молодь... "
X III25. Нотатки про нові видання: 14.6.71
    "Стежками рідної землі"- В.Бородач
    "Ржищів над Дніпром"- П.-Олексієнко "
X III26. Американські студенти про Європу. "
X III27. Нотатки про нові видання:
    "Молоді паростки"- Федорівський.. 21.6.71
III28. Примітка до "Листа до оприлюдне-
    ння" Д.Левчука/про гасло "Украї-
    на"/..... 5.7.71
X III29. Нотатка про нове видання:
    "Найвища святість" - В.Шаян..... 23.8.71
III30. Мистецька програма - в порядку
    інформації..... 4.IO.71
III31. Мої враження з концерту в Денве-
    рі/Л.Українка/..... II.IO.71
X III32. "Віщування старого дуба" - М.
    Ласовська/рец./..... 18.IO.71
    Нотатка: "По стопах Христа"-Сопінка "

II33.Ше в справі одного концерту в Лос Анджелесі.	25.IO.7I
II34.Ше про концерт міннеапольців у Денвері.....	"
II35.Доля одного професора-українця /Ковтонюк/.....	I.II.7I
II36.Денвер у 50-річчя УАПЦ.....	6.I2.7I
II37.Два місяці в Мюнхені - в 50-річчя УВУ - реп.ч.1.....	29.II.7I
II38.Успіх українки/про О.Шавес/...	12.I2.7I
II39.Два місяці в Мюнхені - в 50-річчя УВУ - реп.ч.2.....	6.I2.7I
II40."-----" ч.3.....	I3.I2.7I
II41."-----" ч.4.....	20.I2.7I
II42.Ювілей УВУ в Денвері.....	20.I2.7I
II43.Два місяці в Мюнхені - в 50-річчя УВУ - реп.ч.5.....	27.I2.7I

1972

С Т А Т Т І

II44.Як довго існуватиме Різдво?/ред.	3.I.72
II45.Нацмени там і тут/ред./.....	I7.I.72
II46.Не розумію!.....	"
II47.Загадкові повернення/ред./.....	3I.I.72
II48.Студенти і червоні блазні.....	"
II49.Шахрайство в ОН/ред./.....	7.2.72
II50.Ше в справі проф.Ковтонюка.....	
II51.В акції за Україну.....	I4.2.72
II52.І знову в справі проф.Ковтонюка /ред./.	2I.2.72
X II53.Поетеса українського євшану/про Л.Мурович/ - рец.....	28.2.72
II54.Свобода - на продаж/про Ніксона в Китаї/ ред. /.....	20.3.72
II55.Не по лінії соєвєтської політики /про "Три виделки"/ред./.....	27.3.72
II56.Ратифікації й ратифікатори.....	3.4.72
II57.Сум червоного дерева/Ніксон-Китай/ "	
II58.Нас питаютъ - відповідаємо/про співпрацю з мадярами/.....	I0.4.72
II59.Жертви в"єтнамізації/ред./.....	I7.4.72
II60."Жахлива" мова/про укр.акцент в англ.мові/.....	"
II61.Перед поїздкою Ніксона до Москви /ред./.....	24.4.72
II62.Шкідлива дрібничківість/ред./..	8.5.72
II63.Нас питаютъ - відповідаємо/про посади/.....	"
II64.Небезпечна безпека в ЗСА/ред./.	I5.5.72

II65.Преса молодих.....	22.5.72
II66.Правда - одна.....	29.5.72
II67.Нас питаютъ - відповідаємо/про "Укр.Життя".....	"
II68.Не накриваймо "мокрим рядном"!.	12.6.72
II69.Дипломатична демагогія/ред./...	26.6.72
II70.Не миром єдиним.....	"
II71.Кому вірити?/у справі Я.Добоша/ /ред./....	10.7.72
II72.Партійщина й українська наука..	31.7.72
II73.Про "аферу", "спекуляцію" і т.п.	"
II74.Лицемірство з усіх кінців/ред./	28.8.72
II75."Я хочу бути геппі"-листи з ЗСА	4.9.72
II76.Таємниці в демократії/ред./....	II.9.72
II77.У кублі червоних блазнів.....	18.9.72
II78.Кого на президента?.....	"
II79.Ше про ХХ Олімпіаду.....	25.9.72
II80.Зигзаги судівництва в ЗСА/ред./	2.II.72
II81.Клич до героїзму.....	"
II82.Ше раз:за кого?.....	"
II83.А хто про них заговорить? Св.3.II.72	"
II84.Гаразди малого міста/Грилі/....	9.II.72
II85.Війна, "миротворці" і бізнес/ред30.II.72	
II86.І чужому, та...не всьому/ред./. 6.II.72	
X II87."Віра й Наука" відзначає 10- річчя/рец./.....	I3.II.72
II88.Шоб не було гірше/про вибори Ніксона/ред./.....	20.II.72
X II89.Чудовий задум - адресар./про філядельф.Шадницю/.....	"
II90.Дивна гуманність.....	27.II.72
II91.Українські таланти в чужому писменстві.....	Н.Шл.2.I2.72
II92.Перон, Рим і демократія/ред....	4.II.72
II93.І знову - як це розуміти?.....	"
II94.Терор і повітряні пірати/ред./. II.I2.72	
II95.Коли ще один рік кінчається/ред.I8.I2.72	
II96.Будьмо уважні!/мовні спостере- ження/.....	"

РЕПОРТАЖІ - 1972

X II97.Ше один твір Зосима Дончука	3.I.72
/Куди веде казка/- рец.....	
II98.Два місяці в Мюнхені - в 50-рі- ччя УВУ - реп.ч.6.....	3.I.72
II99. "-----" ч.7.....	10.I.72
I200. "-----" ч.8.....	I7.I.72
X I201.Ювілей діяльності Грінвальдта..	"
I202.Два місяці в Мюнхені - в 50-рі- ччя УВУ - реп.ч.9.....	24.I.72
I203."-----" ч.10.....	31.I.72

- I204.Два місяці в Мюнхені - в 50-рі-
ччя УВУ - реп.ч.II..... 7.2.72
I205."-----" ч.I2..... 14.2.72
I206."-----" ч.I3..... 21.2.72
I207."-----" ч.I4..... 28.2.72
I208.Український День у Колорадо... "
X I209.Нотатки про нові видання:
    "Християнізація..."- Корчмарик
    "Поліття"- Біляїв "
    "Наші Дні" - з Австралії "
    "Сковорода" - Шаян "
I210.Два місяці в Мюнхені - в 50-рі-
ччя УВУ - реп.ч.I5/закінч./... 6.3.72
I211.Про що інші мовчать/за Лусом із
    Вашингтону/. I3.3.72
X I212."Екранові" - II років/рец./... 20.3.72
I213.Вісті з Каліфорнії:
    Будують-розбудовують..... "
    Напередодні ювілею УВУ..... "
I214.Українець в Австралії/про Гріна/ "
I215.У відповідь моїм критикам/на ста-
    ттю "Не розумію!/. .... "
I216.Шо пишуть інші/за "Рожевим лист-
    ком" Луса..... 27.3.72
I217.Ректор УВУ відвідає Захід ЗСА.. 10.4.72
I218.Наукова конференція в 50-річчя
    УВУ в Денвері..... 24.4.72
I219.Ректор УВУ відвідав Денвер..... 15.5.72
I220.Українська винахідливість/про С.О. "
I221.Аня Гордон - "сумма кум лауде". 5.6.72
I222.Із "Рожевого листка"/про А.Девіс,
    МекГоверна й ін./..... 6.II.72
I223.Цікаве порівняння/вуйко Остап/. I3.II.72
I224.Думки консервативних американців 4.I2.72

НАРИСИ - ОПОВІДАННЯ

I225.Найбільше розчарування..... КФ/ВС 3.I.72

1973

С Т А Т Т І

- X I226.Якби не було З.Дончука - рецензія-
    передмова до книжки "Праця і наго-
    рова"/Збірник З.Дончука/..... 1973
I227.Суть українського Різдва..... 8.I.73
I228.Різдвяний подарунок..... "
I229.А як щодо звітів?/ред./..... 15.I.73
I230."Селепкіяда" в поважній справі
    /про "УЖ"/ред./..... 22.I.73
I231.Колгоспний "трудодень"..... 29.I.73

- I232. Без переможців і переможених?/ред. 12.2.73
I233. Чому нема журналістичного до-
росту?/ред./..... 26.2.73
I234. Англомовну правду про Україну
- американським студентам!..... "
I235. Рідний Пророк Т.Шевченко/ред./
/перероблене, з додатками ред./ 12.3.73
I236. З нагоди повернення полонених. "
I237. Весняні думки про жарстоке ми-
нуле/у 40-річчя 33-го/ред./.... 19.3.73
I238. З нагоди ювілейного фонду..... "
I239. Нова тактика лівих/ред./..... 26.3.73
I240. За правду - проти брехні і зла!
/у справі денверських подій/... "
X I241. Епохальне видання - на чужі мо-
ви!/"Історія України" Полонсь-
кої-Василенко/рец..... "
I242. Муравлина праця викладачів-пат-
ріотів..... 9.4. 73
I243. Американський свідок про 33-й/ред. "
I244. Саламаха і гризня/про УНРаду/.. "
X I245. Щоденник мандрівника-поета/про
"Мудроші мандрів" Славутича-рец. 23.4.73
I246. У погоні за оригінальними нови-
нами..... "
I247. Платформа і практика/про Респ.п. 30.4.73
I248. Про майбутнє української преси
/ред./..... 7.5.73
I249. Нема місця на землі/ред./..... 14.5.73
I250. Про питання без відповідей/ред. 21.5.73
I251. Про УНРаду - конструктивніше... 28.5.73
I252. Ім"я України в етері..... Св. 2.6.73
I253. Ще про "Водергейт", пресу і
брак патріотизму/ред./..... 4.6.73
I254. Гроши й ідеали/ред./..... II.6.73
I255. Риба смердить від голови/ред./. 25.6.73
I256. Страх перед критикою/ред./.... 9.7.73
I257. Лист до Матері/в день моого на-
родження/..... "
I258. А логіка де?/ред./..... 6.8.73
I259. Чи варто бути "вопіющим"?..... 13.8.73
I260. Патріоти знають, але..../ред./. 20.8.73
I261. На делікатну тему - в роковини
33-го..... "
I262. Але завжди...українець..... 27.8.73
I263. Американський антиамериканізм.. 10.9.73
I264. Шо правда, то правда/до 40-річчя
голоду/..... "
X I265. Поет жалю, туги, ніжності і патрі-
отизму/Д.Мур:"Скрижалі туги"/рец. 17.9.73
I266. Ще про події в Чиле..... Ам.22.9.73
I267. Коли люди - не люди, а роботи
/ред./..... 24.9.73
I268. Вивчати чи й навчати?..... "

I269.Шастя в нещасті..... 24.9.73
I270.Салют військовикам! /про Чіле/ I.IO.73

Кінець співпраці в "КФ"/"ВС"
у в-ві Доячека

/ Від цієї дати всі статті в пресі йдуть як
від автора-дописувача - з позначенням наз-
ви органу преси при кожній позиції /

I271.Старому воякові боляче..... Св. 9.II.73
I272.Блюзірство - іменем Нобеля. Ам.I7.II.73

РЕПОРТАЖІ - 1973

- I273.Ті, що розуміють..... I5.I.73
I274.Ганьба:дvi Маланки в Денвері... 22.I.73
I275.Сумне про Укр.День у Лос Андж.. " "
I276.Донька - гордість батьків/Гордон " "
I277.Нова мистецька сила в Денвері/O.Ш. " "
I278.Мої підсумки співпраці в газеті. 5.2.73
I279.Подбаймо про клівлендський музей
-архів! I2.2.73
I280.Ще раз про Денвер/відповідь на
лист 7-х членів від.УККА/..... I2.3.73
I281.Митра - нагорода для священика
/о.Діятелович/..... I9.3.73
До уваги авторів і видавців.... "
I282.Микола Новак - 40 років тому.... 2.4.73
I283.Юрко Ємець - приклад для багатьох I6.4.73
I284.Два свята в Лос Анджелесі/Т.Шевч./7.5.73
I285.І писанки помагають..... I4.5.73
I286.Фундація - найвірніша відповідь. II.6.73
I287.Ще про бандуристів у Лос Андж... 2.7.73
I288.Новини з Денверу:
Віра пропагує українське мистец.
Концерт-соло Христ.Кузьмич
Денверська Група УВАН
Ювілей інж.Кальби
Свято Героїв у Денвері..... 9.7.73
X Про "Вертеп" Р.Кухаря в англо-
мовному журналі..... " "
I289.Повідомлення про відхід від спів-
праці як постійного дописувача
у "КФ"/"ВС"/з переходом до нового
в-ва/..... I5.I2.73
/ Від цієї дати всі репортажі в пресі йдуть як
від автора-дописувача - з позначенням назви
органу преси при кожній позиції /

1974

С Т А Т Т І

- Х I290.Про "Мир" із "Нації на світанку" Р.Володимира/Кухаря/рец./-Ам. 6.2.74
I291.Огірки з медом/про носталгію/-Ам. 9.2.74
I292."Біда з нашими редакторами" -Ам.27.2.74
I293.Будьмо людьми!.....КФ/ВС . 4.3.74
I294.Солженицин - наука капіту-
лянтам..... - Ам.І9.3.74
I295.Про передбачування..... - Ам.26.4.74
I296.Про НКВД,СВУ і мою рідну
матір..... КФ/ВС.10.6.74
I297.В обороні правди/"----"/.. - Ам.І2.6.74
I298.Чи це тільки особиста спра-
ва?..... КФ/ВС.І7.6.74
Копія:Про НКВД,СВУ.....Н.Шл. 22.6.74
Х I299.Найкращий "тovстий" журнал. - Ам.І3.8.74
/рец.на "Визв.Шлях"/
Х I300.Реалітетники і капітулянти. - Ам.24.8.74
Х I301.Роздуми про українське ко-
зацтво/і про журнал УК/рец.КФ/ВС.26.8.74
I302.На смерть незламного/З.Дон-
чuka/..... " "
I303.Кара і помста/Чи Ніксона -
за грatis?/..... КФ/ВС.16.9.74
Х I304.Про твори, що їх трудно ре-
цензувати/"Степовий Сфінкс"
Вассияна/- рец..... - Ам.І7.9.74
I305.Вести чи репрезентувати?
/про през.Форда/.....КФ/ВС.23.9.74
I306.Саша в Америці..... - Ам.27.9.74
Х I307.Проблема дезертирів.....КФ/ВС.30.9.74
Х I308.Галан-Чечко-Евентуальний
/огляд творчости-рец./..... " "
I309.Про дисидентів - без емоцій " 7.I0.74
I310.В особистій справі - востаннє" "
I311.Парадокси вільної преси....- Ам.І8.I0.74
I312.Гроші - бог, сила - закон.КФ/ВС.2I.I0.74
I313.Дискусія чи просто передрук? " 28.I0.74
I314.Про книжку, що "гірше тата-
рина"..... " "
Х I315.Музей подвійного значення.
/про клівленд.музей - рец./ -Ам.26.I0.74
Х I316.Віршована творчість В.Чап-
ленка/рец./..... КФ/ВС.II.II.74
I317.І знову - Кастро..... - Ам. 8.II.74
I318.Чи є в тому диво?..... КФ/ВС.I8.II.74
I319.Використаймо нагоду!/про
новий курс в ам.унів./... " "
Копія: "-----" - Ам.І5.II.74
"-----" - Св. ?

- I320. Ми і світ після виборів... КФ/ВС. 25.II.74
I321. Між капіталізмом і соція-
лізмом..... " 2.I2.74
I322. Труднощі антикомуністичної
пропаганди..... " 9.I2.74
I323. Як ми живемо?..... " "
I324. Жидівсько-арабська проблема
— українськими очима..... " I6.I2.74
I325. І це зветься "едукейшен"?.. " "
I326. Про "базу рівності" і силу
преси..... " 28.I2.74
I327. Московський "бардак"..... " "

1975

С Т А Т Т І

- I328. Гіркий то сміх/про "Перець" Св. 6.I.75
I329. "Країний комунізм" зазіхає
на Австрію..... КФ/ВС. I3.I.75
I330. Мороз і Гарвард..... " "
I331. Ведміль, дракон та слон і
осел..... " 20.I.75
X I332. Критик А.Юриняк і його кри-
тика/рец./..... " "
Копія:"-----" Н.Шл. 8.2.75
"-----"/закінч./..... " I.3.75
I333. "Не суди!"/мініятори/..... Ам. I7.I.75
I334. УВУ і наша преса..... КФ/ВС. 27.I.75
Копія:"-----" Ам. 28.I.75
X I335. Правдива історія величі й
упадку "Історія України" До- " 18.I.75
рошенка в англ.пер.Ільчишина
Копія:"-----" КФ/ВС. 28.I.75
I336. А вчить нас таки німець..
/про допомогу УВУ/..... Н.Шл. I8.I.75
I337. Ще раз про Солженицина.... КФ/ВС. 3.2.75
I338. Чи та за що воюватиме Аме-
рика?..... " 10.2.75
I339. Як багатіють в Америці.... " I7.2.75
I340. Український англомовний тиж-
невик — неминучість..... " "
I341. І це вода на московсько-ко-
муністичний млин..... " 24.2.75
I342. Вершок голлівудського без-
глуздя..... " "
I343. І дивно, і сумно..... Ам. 21.2.75
I344. Про рецензію й рекламу - з
іншого боку..... " I.3.75
I345. Право на різні погляди.... КФ/ВС. 3.3.75
I346. Пріоритет - рідному універ-
ситету!..... " "
I347. Чи справді все партійщина? " "

- X I348. Пам'ятки українця-ветера-
на. /Тишовницького/..... КФ/ВС. 3.3.75
Копія ----- " ----- Ам. 4.3.75
- I349. За людину чи за народ-націю? Св. I4.3.75
- I350. Чого хочуть ЗСА в В"єтнамі? КФ/ВС. I7.3.75
- X I351. Холмські усмішки знаного гу-
мориста./Панько Незабудько/ " "
- X I352. Англомовного "Мойсея" - в
університетські бібліотки! " "
- I353. Розкол у партії/амер.Респ.п./ Ам. 21.3.75
- I354. Націоналізм і ми. КФ/ВС. 24.3.75
- I355. Кіссінгер - супермен чи
нешастя Америки? " 31.3.75
- I356. Мініатюри щоденнини: "Без
Бога - не до порога"..... Ам. I.4.75
- I357. Примара над Португалією... КФ/ВС. 7.4.75
- I358. Автобуфер - засіб популяри-
зації-пропаганди..... " "
- I359. Ми всі люди, але.... .... " I4.4.75
- I360. "Рівно" - та не дуже./Про мову/" "
- I361. Свобода преси - по-американсь-
кому./Про "Антихриста"/....." 21.4.75
- I362. Мініатюри щоденнини: "До Зо-літ-
тя кінця війни/..... Ам. 26.4.75
- I363. Про В"єтнам - востаннє./За-
мість некролога/..... КФ/ВС. 28.4.75
- I364. "Боб - руський студент".... " Великд.75
- I365. Мініатюри щоденнини: "Крига
рухнула!"..... Ам. 2.5.75
- I366. 18-го квітня 1938-го..... КФ/ВС. I2.5.75
- I367. Хто ж каже правду?....." I9.5.75
- I368. Мініатюри щоденнини: "Малоліт-
ня кобила"..... Ам. 20.5.75
- I369. Новий формат - очима читача КФ/ВС. 26.5.75

РЕПОРТАЖІ — 1975 КФ/ВС.

- I370. Нотатки: "Невдачі Кіссінгера",
"Росте безробіття в ЗСА", "у
Чіле звільнено 27 політ.в"яз-
нів, "Здогади навколо Брежнєва" 24.2.75
- I371. До 75-річчя Василя Чапленка... " "
- I372. Готуються нові збірники: "Шлях
українського організатора"/М.
Новак/....." 4.3.75
- I373. Перед президент.виборами. Бу-
дуть судити Ніксонового адв... " I0.3.75
- I374. Некролог: "Упокоїлась Дарія Па-
насенко"....." I7.3.75
- X I375. Део про нові видання: "Наши
історичні джерела в московській
інтерпретації"/Корчмарик/, "Зві-
домлення"/Биковський/....." 24.3.75

ГУМОРЕСКИ - 1975

I376. Біда з тими капіталістами.. КФ/ВС. З.З.75

=====
ДО БІБЛІОГРАФІЇ ВВІЙШЛИ МАТЕРІЯЛИ, що були дру-
ковані в пресі до кінця травня 1975 р.
=====

ПІДСУМКИ

Матеріал	Рік	Бібл.нумер	Разом
СТАТТИ /і рецензії/ автора-дописувача.	I950-I966 I972 I973 I974 I975	I-255 II83, II91 I252, I266 I271, I272 I290-I327 I328-I369	255 2 4 38 42
СТАТТИ /і рецензії/ автора-редактора або співредактора.	I953-I967 I967 I968 I969 I970 I971 I972 I973	394-481 648-719 779-853 901-932, 952-987 I008-I046 I072-II13 II44-II82, II84- II90, II92-II96 I226-I251, I253- I265, I267-I270	88 72 75 68 39 42 88 72 51 43
РЕПОРТАЖІ			
автора-дописувача=	I953-I966	256-393	I38
автора-співред.=	I967 I968 I969 I970 I971 I972	720-778 854-897 933-951, 988-I007 I047-I071 III4-II43 II97-I224	59 44 39 25 30 28
/До І.Х.	I973	I273-I288	I6
автора-дописувача=	I973 I975	I289 I370-I375	I 6
СТАТТИ в чужомовній пресі.	I959	552-554	3
НАРИСИ-ОПОВІДАННЯ	I950-I958 I968	555-582 900	28 I

Матеріал	Рік	Бібл.нумер	Разс
НАРИСИ-ОПОВІДАННЯ /Продовж./	I972	I225	:
ПОЕЗІЇ	I950-I967 I968	583-647 898-899	6:
ФЕЙЛЕТОНИ ГУМОРЕСКИ	I950-I965 I975	482-551 I376	7:

РАЗОМ ЗА 25 РОКІВ /I950 - I975/

<u>СТАТТИ</u> / У пресі і для радіо, також у чужин.пресі /.....	822
<u>РЕПОРТАЖІ</u>	386
<u>НАРИСИ Й ОПОВІДАННЯ</u>	30
<u>ПОЕЗІЇ</u>	67
<u>ФЕЙЛЕТОНИ-ГУМОРЕСКИ</u>	71

Разом позицій до кінця травня I975 р. I.376

НАЗВИ КНИЖКОВИХ ВИДАНЬ АВТОРА

- I. І сталося чудо Боже..... I95'
  2. Ти був чужий..... I95'
  3. Не плач, Україно!..... I96'
  4. Вибрані статті - ч.1..... I96
  5. Вибрані статті - ч.2..... I96'
  6. Вибране /вкл. з "Вибр. статті"- ч.3.. I97
  7. Вибрані статті - ч.4..... I97
  8. Чехов і Україна..... I97
- /Докладний опис видань і відгуки на
них - на інших сторінках цієї книжки/

I. Про громадсько-національну і культурну працю

I. ПРО ГРОМАДСЬКО – НАЦІОНАЛЬНУ
І КУЛЬТУРНУ ПРАЦЮ

В.НОВИЧЕНКО

МАНІФЕСТАЦІЯ В САН ПАВЛЬО
/Скорочено/

...Організатори академії /керівник культурно – освітнього сектору товариства "Соборність" – п.інженер Волинець з комісією, священик греко-като – лицької церкви п.от. Скульський, голова СУМ-у п. Шиманський з сумівцями/ – всі дуже заклопотані: помимо залагодження численних формальностей щодо уможливлення академії, мусили числитися з деякими перешкодами місцевих москалів /очевидно, білих/, яким ця академія припала недовгодоби. /Деякі невподобання москалів білих подібні до невподобань москалів червоних/.

Але академія все ж відбувається – 27.IX.53 о 17 год. в гімназійльній залі Расаєти, побіч велико – го спортивного майдану, де в цей час при великій кількості глядачів відбувається футбольний матч. Якась частина футбольних аматорів потрапляє на на – шу жалібну академію.

Заля повна. Бачу багато чужинців, є бразилійсь – кі достойники... Голова СУМ-у п.Шиманський відкриває академію... До слова приходить бразилієць Сур Антоніо Толедо Піза. Він розповідає про те, як червоні москалі в 1933 році вимордували голодною смертью 7 мільйонів українців. Почувавши глибоку вдячність до нього: чужинець, а знає українську під – совітську долю.

Голова академії заповідає мое слово.

Авдиторія слухає реферат з неослабленою увагою, як і перше слово. На кінець реферату авдиторія встає і закінчення слухає, стоячи з похиленими головами.

Виступає п. Ів.Овечко. Його промова в бразилій – скій мові має характер темпераментного політично – художнього твору.

Друга частина академії – художня...

"НАШ КЛИЧ"

Українське Товариство "СОБОРНІСТЬ"

Сан Кайтано до Сул, С.Пауло, Бразілія.

ВШ.п.
Овечко Іван
в Сан Пауло

Сан Пауло, 4-го жовтня
1953 р.

Вельмишановний Пане:

Управа Т-ва "Соборність" на своїм останнім засіданні з дня 2-го жовтня ц.р., на внесок культурно-освітнього референта, одноголосно ухвалила висловити Вам ширу подяку за відчитання реферату в португальській мові на тему: "Голод в Україні 1932-33 р.р." під час влаштованої Т-вом Академії в пам'ять 20-ої річниці голоду в Україні.

Управа Т-ва високо оцінила Ваші здібності як промовця і надіється, що на майбутнє Ви не відмовите й в своїй співпраці.

З правдивою пошаною до Вас
За Управу Українського Т-ва "Соборність"

Олег Шиманський,
секретар.
/Підпис/

Роман Конарський,
голова.
/Підпис/

інж. Іван Волинець
культ.-освітн.реф.

"РУССКАЯ МЫСЛЬ":

ПО БРАЗИЛІЇ
/Скорочено - в укр.перекладі/

У неділю, 27-го травня в Сан Пауло українці-петлюрівці з околиці міста Сан Кайтано до Сул організували вроčисті збори, присвячені 30-літтю з дня смерті "отамана" Симона Петлюри, вбитого в 1946 році в Паризі...

У всіх промовах-доповідях, а іх було три/одна українською мовою, а дві португальською/, промовці - п.п.М.Вацик, І.Овечко, М.Дніпровий - не обійшлися без того, щоб не кинути в бік росіян - "москалів" - кількох епітетів на зразок "поневолювачі", при тому про сучасний комуністичний ре-

жим, що запанував у Москві, говорилося як про російський...

Кореспондент "Русской Мысли"

19.VI.1956

"ПРАЦЯ":

ТЕАТР УКРАЇНСЬКОГО ФОЛЬКЛОРУ

В САН ПАВЛЬО

/Скорочено/

...Хоча перша вистава відбулася в суботу, 29.VI.57, то все ж таки недільну виставу з 30.VI.57 р. належить безперечно вважати інавгураційною. Обі вистави були виведені в просторій, по європейськи устакованій залі міського театру "Театро Сан Павльо", положеного майже в самому середмісті. Почалася вона вступною промовою ред. Івана Овечка, який коротко з"ясував усі ці труднощі, з якими була пов'язана реалізація ідеї створення цієї установи і висловив надію, що вона буде рости й розвиватися, успішно маніфестуючи на далекій чужині українське театральне мистецтво і тим спричинитися до пропаганди українського імені серед бразилійського населення. Одначе — "до стовідсоткового успіху потрібно конечно, щоб наші громадяни масово відвідували всі вистави театру, бо тільки вони створять поважну матеріальну базу для його всебічного розвитку" — закінчив промовець своє палке інавгураційне слово.

/ІОМ/ - 8.VIII.1957

СВІЕН ОНАЦЬКИЙ:

НОВИЙ ПРИЯТЕЛЬ

УКРАЇНСЬКОГО ВІЗВОЛЬНОГО РУХУ

/Скорочено/

...Під час останньої радіопередачі, 18 жовтня, передано записані на стрічку промови українських представників в день народин п-ні Консейсон/депутатки законодатного уряду стейту Сан Пауло — прим. упор./. Найбільше, як видно, сподобалася ювілятці промова п. Ів. Овечка, яку повторено двічі, а після того п-ні Консейсон ще окремо повторила його слова: "Краще вмерти в Бразилії, ніж жити в СССР".

"Свобода", 2.XI.1957

А. ВУСИК:

УКРАЇНЦІ В КАЛІФОРНІЇ ВШАНУВАЛИ
ПАМ'ЯТЬ ГЕТЬМАНА МАЗЕПИ
/Скорочено/

Окремий Комітет, зложений з відпоручників українських церков і світських організацій, влаштував у Лос Анджелесі 7-го листопада п.р. у великий залі американських ветеранів "Патріотик - Голл" Мазепинське свято, в якім взяли участь і відпоручники чужих національностей...

"Тобі клянемося, Гетьмане!" написав на це свято п.І. Овечко, нещодавно прибулий із Бразилії. А що призначений декламатор захрип, попросили самого автора відчитати свій вірш. Він з чуттям і добром дикцією відчитав так, як він сам розумів ті слова, і дістав бурю оплесків...

"Свобода", 2.XII.1959

ВАСИЛЬ СМЕЦЬ:

СВЯТО ГЕТЬМАНА ІВАНА МАЗЕПИ
/Скорочено/

... Назагал усі виконавці мали тепле прийняття публіки і більші чи менші оплески. Та найбільше захоплення викликало прочитання вірша "Тобі клянемося, Гетьмане!", написаного й прочитаного п. Іваном Овечком. Цей вірш, який подаємо нижче, викликав у присутніх реальну духовість нашої Козацької України, що коли б вона була запряжена в міцні форми розуму, карності та відданості рідній Україні й одному для всіх Гетьмансько - Козацькому Авторитетові ще з часів Центральної Ради - не було б такої потуги в світі, що могла б стимати наш похід за волю України...

Саме той вірш п.Івана Овечка і його пречудове, повне вродженого артизму виконання, захопило присутніх щирістю його небуденної експресії. Це з цього вірша війнуло, мабуть, на всіх нашою гетьмансько-козацькою духовістю...Bo спонтанний вибух великих оплесків, яким було нагороджено автора того вірша та водночас його виконання свідчить більше, ніж особиста думка автора цих рядків. Того вечора своїм віршем промовив до нас

земляк, в жилах якого напевно тече лицарська ко-
зача кров та якого Бог обдарував не лише даром
пера, але й мистецтвом живого слова.

"Батьківщина", 20-27 лютого 1960 р.

ТОБІ, ГЕТЬМАНЕ!

Твоєї влади символ, волі,
Надію страждущих в неволі,
Твоєї слави Булаву
Ніс гордо Ти.

Свій меч у руки
Твоїх далеких вірних внуків
Віддав, піднятий на Москву.
І ми взяли.

У заповіті,
Що понад все на всьому світі,
Як ціль Твого життя-стремлінь,
Нам мусить бути змаг до слави
І животворчий дух Полтави
За волю й щастя поколінь.

Дарма, що чверть тисячоліття
Народ в кайданах і страхіття
По всьому світі шле Москва.
Ще прийде час! Проб'є година!
Побожно ставши на коліна,
Святої клятви ці слова
Промовить люд мій:

„О, Гетьмане!

Ти ненавидіти кайдани
Навчив нас жертвою життя.
Тож хай тремтять ворожі мури
За кров пролиту, за тортури,
За право нашого буття!“

З Твоїм ім'ям Народ повстане!
Й Тобі клянемося, Гетьмане, —
— Хай шле прокляття знов Москва! —
Підемо в бій за Волю й Славу,
За Україну, за Полтаву!
— Твоя нам світить Булава!

"Батьківщина", Канада, 1960

Юрій ТАМАРСЬКИЙ:

ШЕВЧЕНКІВСЬКІ РОКОВИНИ В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ

/Скорочено/

9-го квітня Український Культурний Осередок у Лос Анджелесі, Каліфорнія, влаштував у Патріотік Голл урочисту Шевченківську Академію...

Новоприбулий до Каліфорнії з Бразилії Іван Овечко в оригінальний спосіб проголошував, розділений на частини, реферат про життя і творчість Тараса Шевченка як поета і мальяра-художника...

"Свобода", 1960.

О.ПАНЧЕНКО:

ПОКЛІН БЕЗСМЕРТНОМУ БОРЦЕВІ

/Скорочено/

Заходами Шевченківського Комітету, до якого входили представники українських церковних громад, представники громадських, культурно-освітніх і братських організацій у Лос Анджелесі, Каліфорнія, дnia 30 квітня ц.р. встановлено пам'ять нашого національного і безсмертного борця Тараса Шевченка в століття його смерті величавим концертом...

По змісту реферату, під проводом п. Івана Овечка, О.Левицького, Г.Лисецького та І.Вашетко виконали інсценізацію "Пророк України"...

Присутні кожний виступ палко вітали рясними оплесками, а це було виявом їх глибоких переживань, що переходили у захоплення. Треба віддати належне признання письменникові Іванові Овечкові за його вдале і по-мистецькому ведене конферансне програми...

"Народна Воля", 18.V.1961

А.ВУСИК:

ЛОС АНДЖЕЛЕС ВІДЗНАЧИВ ШЕВЧЕНКОВІ РОКОВИНИ

/Скорочено/

...Здавалося б, що коли програма друкована, як тут було, то конферансне засідання. Але Іван Овечко пов'язував точки програми так, що здавалось воно мусило так бути. Він їх доповнював, пояснював, а

ціла та вишивка вийшла майстерно, і за те йому й попав таки добрий аплякс від публіки...

"Свобода", 31.V.1961

A.D.:

"КОХАЙТЕСЯ... ТА НЕ З МОСКАЛЯМИ!"

/Скорочено/

Сірі й нудні/за окремими вийнятками/бувають академії—відзначення наших національних свят. Нудні вони власне тому, що люди не хочуть чи не вміють належно використати Шевченкове слово.

Бувають, проте, вийнятки, як ось напр. святкування річниці Т.Шевченка в Лос Анджелесі 8-го квітня ц.р.

Після поезії А.Юриняка "Великому Кобзареві", що її прочитав сам автор, приходить уривок із опери "Катерина" Т.Шевченка/лібретто за Шевченком, музика М.Аркаса/. Появу на сцені Катерини /арт.Марія Мелехтєва/ і Андрія /арт.К.Савченко/, якого юнацьке кохання нерозважна Катерина відкинула заради москаля Івана — попереджує читання відповідних місць поеми "Катерина" Іваном Овечком; він, бувши сам поетом, як читець мистецького тексту був на висоті справжнього артизму і зворушлив серця присутніх до самої глибини.

"КОХАЙТЕСЯ, ЧОРНОБРОВІ, — ТА НЕ З МОСКАЛЯМИ!" — grimів осторогою голос Великого Кобзаря з уст Івана Овечка.

І в усій постаті, і в гнівному блиску очей читця до принишкої залі доносились, перед духом зором пересувались картини трагедії нашого народу, що сталися /як і особиста трагедія Катерини/ в наслідок використання ворогом нашої націності, нашого необачного довір'я.

"НЕ СЛУХАЛА КАТЕРИНА..." І вже линув у залю біль великого Поетового серця. Біль за знівечені душі мільйонів українських людей, обманутих підступним ворогом з Півночі. Здавалося, що вся зала відчула трагедію Катерини по-справжньому — як трагедію не лиш її особисту, а як трагедію віками гнобленої України, її знедоленого народу.

...Не маючи на увазі давати докладний репортаж, автор цих рядків — сам учасник святкування — хотів поділитися з читачами "Нового Шляху" власне цими двома наймарантнішими моментами: враженням

від виступу американських гостей-юнаків військової школи /на імпрезі були американські студенти і професори українського відділу військової школи мов у Монтерей, Каліф. — прим.упорядн./ і враження від читання І.Овечком уривку поеми "Катерина. Обидва бо ці моменти надовго залишаться в пам'яті української громади Лос Анджелесу.

"Новий Шлях", 5.V.1962

ВЕЧІР ТВОРЧОСТИ А.ЮРИНЯКА
/Скорочено/

У неділю, 6-го травня, в Народному Домі в Лос Анджелесі відбувся ВЕЧІР ТВОРЧОСТИ А.ЮРИНЯКА з досить великою і різноманітною програмою... Варто згадати і ту обставину, що А.Юриняк як виконавець мав лише дві точки... Всю репету програми - 13 точок - виконували 10 різних осіб...

Мистецьку програму започаткував Іван Овечко, прегарно читаючи, виразно і з почуттям, героїчну поему /А.Юриняка — прим.упор./ "СИНИ АЛЬКАЗАРУ"...

Після десятихвилинної перерви починається друга частина ВЕЧОРА... Першою точкою - гумористично-сатиричний нарис "У колгоспі "Смерть акулам" — читав згадуваний уже Іван Овечко. Читав так, що присутнім у залі здається, що Іван Овечко розповідав напам'ять — так уміло, "з лету" скоплює він очима текст, не втрачаючи сталого контакту тими ж очима з авдиторією. Вельми цінна, рідко в тій мірі подибувана здібність читця!..

"Новий Шлях", 7.VII.1962

АНАХТЕМСЬКИЙ:

НЕ ЗАБАВА, А ДУХОВНА РОЗВАГА
/Скорочено/

2 березня ц.р. в Лос Анджелесі, в Укр. Нар.Домі відбувся КОНЦЕРТ, організований Літерат.- Мистецьким Об"єднанням, що його нині очолює письменник Анатоль Ерінняк...

...Другу частину почато мистецькою рецитацією поеми Гр.Чупринки "Байда" у виконанні Івана Овечка. Була це зразкова інтерпретація тексту поеми про легендарного засновника Запорізької Січі. Взагалі дуже добре, що організатори концерту прикла-

ли якнайбільше зусиль, щоб слово зі сцени звучало по-мистецькому, в наслідок чого слухачі мали повне вдоволення не тільки від "Байди", а й від "Братові" /поезія Ів. Овечка на тему голоду 1933/.

..... "Українське Життя"

23.III.1963

Згадуючи 1933-ий...

БРАТОВІ

У рани свіжі і глибокі
Тупим вstromляє хтось ножем,
Коли згадаємо з тобою
Минуле, рідне і — чуже ...
Коли згадаємо, що йли:
Як кусень хліба в двісті грам
Ми мотузочками ділили
З тобою, брате, пополам;
Як кукурудзяне зернятко
Ловили ложками в „борщі“,
Як мати плакала, а батько
Вставав з-за столу і мершій
Виходив, згорбившись, із хати,
Сідав на прильбі під вікном,
Щоб сліз своїх не показати
Голодним дітям за столом;
Як кровожадно-озвірілі
На „чорнім вороні“ кати
До хати нашої влетіли ...
З тих пір не бачив батька ти.
А там — війна... вогонь надії,
А потім — знову розпач, гнів.
Згубили все ми — тільки мрії
Про Рідний Край та безліч снів
Ми пронесли тими щляхами,
Які нас знову приведуть
Туди, де нині кров ріками,
Де слози без кінця течуть,
Туди, де ти колись родився,
Де батька рідного згубив,
В той край, що нам так часто снivся
— В країну вільних козаків!

"Свобода", США, 1963

УКРАЇНСЬКЕ ЛІТ.-МИСТЕЦЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ
В КАЛІФОРНІї:

17.VI.1961 - ЖИВИЙ ЖУРНАЛ ч.1
У програмі: ..... Іван ОВЕЧКО - гумореска.

28.X.1961 - ЖИВИЙ ЖУРНАЛ ч.2
У програмі: ..... Іван ОВЕЧКО - "Жебрак", ліричний образок.

16.XII.1961 - ЮВІЛЕЙНИЙ ВЕЧІР,
присвячений 50-річній музично-
творчій діяльності славетного

БАНДУРИСТА ПРОФ. ВАСИЛЯ ЄМЦЯ

У програмі: ..... поезія Івана Овечка, присвячена ювілєсі. Читає автор.

VASSYL YEMETZ

The Famous Virtuoso

of

BANDURA

КОБЗА

Пісень багато
про кобзу, про бандуру,

Пісень про наших
славних кобзарів.

Іх чули бани
святих Софії й Юра,

Іх чули сотні
сіл і хуторів.

У них співалось
про радість і страждання,

Про сни і мрії
юного бійця,

Про кров і слози,
про боротьбу й кохання,

Про щастям вічним
сповнені серця...

Та ось на зміну
бандури-кобзи співу

Заграли сурми
піснею гармат.

До бою встали
народи, повні гніву,

Сини і дочки
степу і Карпат.

I, мов на морі,
знялась велика буря.
В похід за волю
стали й кобзарі.
Була ще вчора
через плече бандура,
Тепер ще й різв
плечі скоростріл...

Та не судилося!...
Священна кров'ю й словом,
Не встала воля,
скроплена в Дніпрі.
Замовкла кобза.
Від Києва до Львова
Мовчать, закуті,
славні кобзарі...

Тепер в столицях
щє вільних і безжурних
Лунає-кличе
кобзи пісня-тра:
— Завчасно, світе,
пізнай зі струн бандурних
Недолю й славу
нашого Дніпра!

28.1.1962 — СВЯТО САМОСТІЙНОСТИ І СОБОРНОСТИ
у програмі:...Іван ОВЕЧКО — вірш до 22-го Січня,
читає автор.

ДАРМА!..

Дарма, що кажуть: січень — не весна.

Дарма, що в січні морози, хуртовини...

У Києві в той день була вона —

Весна народу Нової України!

Дарма, що радо руки тре москаль,
Мовляв: "Широка імперія, безмежна..."
Дарма, що ми пішли в чужі світи,
Усе згубивши, крім Віри та Надії,
А там в кайданах змушені брати
Співати гимни червоній Московії.

Дарма, що в січні морози, хуртовини...

Ще пролуна наші клич-Універсал:
"Від нині Вільна, Соборна, Незалежна!..

І буде знов у Києві вона —
Весна народу моєї України!
Дарма, що кажуть: січень — не весна,
Дарма, що в січні морози, хуртовини...

А.ЮРИНЯК:

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ

/Скорочено/

Українська громада Лос Анджелесу відзначила День Самостійності і Соборності України в неділю 27 січня ц.р., як звичайно, в У.Народному Домі, в приявності понад 300 осіб у залі...

Щодо самого святкування, то в офіційній частині варта уваги насамперед доповідь Івана Овечка. Без усіх шпаргалок, без стандартно-святкового патосу, але широ й переконливо промовляв доповідач про те, як і чим ми повинні відзначати День нашої державності. Перше й основне: якщо ми хочемо, щоб нас шанували інші, шанував чужинний світ,— ми повинні навчитися шанувати себе. А ми себе не шануємо вже навіть тим, що дату святкування довільно відсуваємо, конче на неробочий день. А це ж неправильно! Свято мало б відбуватися в свій час, тобто 22-го січня, і наша неприявність в цей день на фабриці, в бюрі чи будь-якому місці праці вже була б наочною демонстрацією нашої згуртованості і патріотичної постатви. Пояснивши працедавцям /ще напередодні, переджуючи про свій невихід на працю і його причини/, напевно ніхто б за неприявність на праці не був би покараний. Бо американці патріотичні почуття шанують.

Торкнувшись питанням нашої внутрігромадської солідарності й внутріполітичної орієнтації, Ів. Овечко з максимальною переконливістю доводив, що ІДЕЯ, коли вона слухна, такою є і залишається й тоді, коли навіть люди, реалізатори цієї ідеї, тим чи іншим боком виявляють слабості, роблять помилки. Непомильних людей не буває, і забронзовувати наших колишніх /як і сьогоднішніх/ проводирів не треба. Здорова критика має свою слухність в усіх обставинах і щодо всіх осіб...

Уважно відчуваючи глибоку слухність і наснагу цих тверджень, слухала заля напосику ширістю доповідь Івана Овечка...

"Українське Життя"

23.III.1963

Д-р А. ВУСИК:

ЛОС АНДЖЕЛЕС В ПОКЛОНИ ЖЕРТВАМ
ШТУЧНОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

/Скорочено/

...Протиголодова маніфестація, намічена на 30 листопада 1963 р., була підготована добре...

Перенесена на 15 грудня 1963 р. маніфестація відбулася в Українськім Народнім Домі. Відкрив її голова Маніфестаційного Комітету Б.Гірка...

Доповідач українською мовою п. Іван Овечко обширно накреслив обставини, в яких творено штучний голод та наслідки того голоду в Україні й поза її межами, звертаючи увагу на незрозуміння Заходу щодо того народовбивства. В своїй конструктивній критиці телевізій й радія, а впарі з тим американської закордонної політики та відношенні партій до справи голоду й американсько-совєтських взаємин, доповідач закликав пам'ятати жертви голоду, остерігаючи одночасно американців проти поширення комунізму.

Пан Овечко прочитав текст резолюцій, які присутні прийняли аклямативно...

Олесь ПАНЧЕНКО:

"Свобода", 30. I. 1964

ЛИСТОПАДОВІ РОКОВИНИ В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ
/Скорочено/

...По доповіді, Іван Овечко продекламував вірша на честь УСС та присвятив воякові Січових Стрільців Прокоповичеві, що спровикло глибоке враження на присутніх...

"Народна Воля", 3. XII. 1964

Іван ПРАВДЕНКО

ЯК УКРАЇНЦІ ЛОС АНДЖЕЛЕСУ СИМВОЛІЧНО
ВІДКРИВАЛИ ВАШИНГТОНСЬКИЙ ПАМ'ЯТНИК
ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКОВІ

/Скорочено/

...Свято почалося виконанням американського національного гімну на піано панею Лесею Куриленко. Потім пан Іван Овечко, наш відомий поет, громадський діяч і публіцист, звернувся до присутніх з

такими словами:

"За кілька тисяч миль від Лос Анджелесу вчора відкрито пам'ятник Тарасові Шевченкові у столиці З"єднаних Стейтів Америки — Вашингтоні, а ми в далекій соняшній Каліфорнії в духовому зв"язку з українцями, що вчора були присутніми на відкритті пам'ятника, відкриваємо символічно пам'ятник Тарасові Григоровичу Шевченкові в Лос Анджелесі".

Після цих слів пана Овечка всі стоячи вислухали "Заповіт" у чудовому виконанні хору "Кобзар" під диригуванням видатного українського маестро Володимира Божика.

Наступною точкою була святочна промова пана Івана Овечка: "ШЕВЧЕНКО — СПІВЕЦЬ МИНОУЛОГО, ПОЕТ СВОГО СУЧАСНОГО І ПРОРОК МАЙБУТНЬОГО". Це була зразкова промова, яку дуже рідко можна почути на наших святах. Була вона глибоко-эмістовна, оригінально побудована, по-мистецькому виголошена і була справді прикрасою свята. Присутні були зворушені і захоплені промовою та нагородили промову бурхливими, довготривалими оплесками.

В кінці промови пан Іван Овечко продеклямував свій власний гарний вірш "Тарасе!"

З нагоди відкриття пам'ятника
Т. Шевченкові у Вашингтоні

ТАРАСЕ !

Твоя наука не погасне,
І сам ніколи Ти не вмреш.
Твої величі, Тарасе,
Ні в які рими не вбереш.

Гонимий дикою Москвою
Цариць кривавих і царів,
Тримав Ти міцно Слово-зброю,
І ним палав Ти і горів.

Палав любов'ю до народу,
Що й досі мучиться в ярмі.
Молив по-батьківськи про згоду
І братолюбіє в сім'ї.

Учив чужому научатись
Чи там, чи тут, в чужім kraю,
Свого ж — ніколи не цуратись
І мудрість мати скрізь свою.

Тому й стоїш у Вашингтоні
Серед всесвітніх мудреців,
Пророче праведних законів,
Крілацький сину з Моринців!

А після деклямації сказав:

"Тепер дамо слово самому нашому Тарасові, бо ніхто з нас краще за нього ніколи не сказав і, мабуть, не скаже".

Так почалося виконання творів Тараса Шевченка нашими мистецькими силами...

"Свобода", 4.VIII.1964

I.C.:

ВЕЧІР ПАМ'ЯТИ СТ.БАНДЕРИ
У ЛОС АНДЖЕЛЕСІ
/Скорочено/

25 жовтня 1964 р. тут заходами місцевої Делегації ООЧСУ відбулись у приміщенні Українського Культурного Осередку сходини з нагоди п"ятої річниці смерти Голови Проводу Організації Українських Націоналістів сл.пам'яти С.Бандери. Голова місцевого ООЧСУ Б.Гірка відкрив сходини...

Повний поваги настрій сходин доповнили дві поезії п.Івана Овечка, спеціально присвячені Героям та пам'яті Степана Бандери, які шановний автор особисто продекламував....

"Свобода", 22.XII.1964

Прим. Текст поезії див.у дальших розділах.

Інж.Омелян ТИШОВНИЦЬКИЙ:

З ЛИСТА ГОЛОВИ ОБВУ
/Віл.Лос Андж./

...Від імені відзначених був.українських старшин як також від імені Управи і членства ОБВУ прошу прийняти найширішу подяку і призnanня для всієї Управи УКО та для всіх тих, що безпосередньо активно брали участь в акті вдекорування, а іменно: невтомний Голова УКО п.Богдан ГІРКА, знаменитий майстер церемонії п.ред.Іван ОВЕЧКО, наша славна піяністка пані Леся КУРИЛЕНКО-ВАХНЯНИН, учениця Калина ГІРКА, маленька Лідуся ВАСИЛИН та інш.

Зі ширим вояцьким привітом і пошаною,
/Підпис/ Інж.Омелян М.Тишовницький,
Голова ОБВУ в Лос Анджелесі.

"Вісті УКО"ч.3 - Червень 1965

О.П-КО: **У.САМЧУК У ЛОС АНДЖЕЛЕСІ**
                      /Скорочено/

На день академії, присвяченої роковинам Т.Шевченка, до Лос Анджелесу/США/ завітав на короткі відвідини письменник Улас Самчук...

Поет і письменник Іван Овечко у своєму коротко-му слові, вітаючи письменника У.Самчука, підкреслив інертність наших книгарів щодо поширення української літератури. На погляд поета І.Овечка, з утворенням гуртків книголюбів справа з поширенням друкованого слова покращає. Наприкінці Іван Овечко започаткував збірку на видавничий фонд У. Самчука, на що з великою приємністю відгукнулися присутні...

"Українські Вісти"

4.VI.1967

Олесь ПАНЧЕНКО:

**КАЛІФОРНІЯ У ПОКЛОНИ
БЕЗСМЕРТНОМУ КОБЗАРЕВІ**
/Скорочено/

...30 березня 1968 року... Вступне слово сказав Голова Укр.Культ.Осередку Олександер Веселій, а реферат з життя і творчості Т.Шевченка виголосив редактор Іван Овечко, який надзвичайно образно охарактеризував велич нашого генія.

Прелегентові редакторові Овечкові присутні гучними оплесками дякували за виголошений реферат.

У своїй промові ред.Іван Овечко продекламував власного вірша:

ЗАМІСТЬ МОЛИТВИ

(Роздуми про Т. Шевченка)

Мені кажуть, що Ти — не святий в небесах,
І молитись до Тебе не хочуть.
А чому ж тоді слози у всіх на очах,
Як ім'я Твоє губи шепочутъ?

Чому образ-портрет, що тепер на стіні
В рушниках найдорожчого взору,
Пронесли ми крізь бурі й ворожі вогні,
Як виходили з рідного двору?

І чому, як співаємо Твій "Заповіт"
На коліна всім хочеться стати?
Чому тулить так ніжно до серця сиріт
З "Кобзарем" у руках стара мати?

Нехай кажуть, що Ти — лише Геній-Пророк,
І молитись до Тебе не треба.
А я стану тихенько в хатині куток
І — полину молитвою в небо...

Україна розп'ята, та завжди жива,
— Хоч святым Тебе звати не можна —
Святих дум Твоїх вічно пророчі слова
Вимовлятиме завжди побожно.

Березень, 1968.

Д-р А. ВУСИК:

ДВА СВЯТА
В ПОШАНУ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
/Скорочено/

...Друге Шевченківське свято-академію влаштував
24-го березня/1968 р.- прим. скл./ Український
Культурний Осередок у власнім домі...

Про святочне слово редактора І. Овечка треба згадати окремо. На тлі Шевченкових поезій доповідач під моттом "Будьмо Шевченківцями! Будьмо Тарасівцями!" хотів представити історично, що ми осiąгнули, до чого змагаємося і що повинні робити, щоб здобути волю Україні. Прелегент говорив про причини програної від часів Мазепи по Шевченка аж до визвольних змагань. Доповідач каже, що можна бути петлюрівцем чи гетьманцем, бандерівцем чи мельниківцем, але в слушний час треба разом стати. Шевченко навчав, що волю можна лише "окропити вражою злою кров"ю", а не чорнилом на папері-петиції. Бути Шевченківцями — це значить бути революціонерами...

Академія зробила сильне враження на півтисячну публіку, що заповнила залю Українського Народного Дому.

"Свобода", 14.V.1968

Аскольд ЄМЕЦЬ:

КВАРТЕТ "ПОЛТАВЧАНКИ"

/скорочено/

Свою діяльність квартет на терені Лос Анджелесу розпочав 30-го травня 1965 року на Святі Георгів за настрильовою ініціативою ред. Івана Овечка. На тому святі виступало тріо в складі пань: Лідія Ємець, Галина Білоус і Зіна Романюк. Пізніше до складу "Полтавчанок" увійшла п. Марійка Сівак - Олійник, оформлюючи стаїй квартет "Полтавчанки".

... за ініціативою Теодора Гордона, Михайла Головатого й Якова Ємця влаштувала українська громада великого Лос Анджелесу п. Іванові Овечкові - педагогові, поетові і журналістові/несподіванку/, відзначаючи 25-ліття його літературної і громадсько-культурної праці, на якій, як звичайно, без співів не обійшлося. І тут ред. Овечко виявив ще один талант - зумів відчути силу чарів пісень у виконанні "бойового дуету" - колишнього сексету - і протягом лише одного тижня переконати їх у необхідності вийти на сцену, але не в Клівленді/де був спершу заснований квартет - прим. с., а вже на новій батьківщині, в просторій розкішній залі Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі...

"Юв. Книга УКО" - 1969

На фото: Група українців з Лос Анджелесу, Каліф., на чолі з о. Ол. Довгалем вшанувала 45-ті роковини народження і 15-тиліття журналістично-літературної діяльності за океаном ред. Івана Овечка. Ліворуч від о. Олександра — пані Марія Овечко. Праворуч — І. Овечко. Сидить 2-й зліва — Юрко, син п-ва Овечко.

Д-р А.ВУСИК:

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР
Д-РА СОФІЇ ПАРФАНОВИЧ
/Скорочено/

...загостила до нас 23 червня/1968 р.-прим.скл./ авторка книги "Такий він був" і інших творів пані д-р Софія Парфанович...

Редактор І.Овечко, як літературознавець, дав влучну характеристику творів письменниці, яка вміє пов"язувати відношення до тварин і кличе до любові, до традиції мистецьким шляхом, збуджує наше сумління, представляючи у великім виборі слів образ цілої України, тої України, яку вона залишила, виходячи на еміграцію...

"Свобода", 23.VIII.1968

Управа Українського Культурного

Осередку в Лос Анджелесі:

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР-КОНЦЕРТ

З нагоди від'їзду з Каліфорнії двох активних членів нашої громади п.п.Богдана Гірки і ред. І. Овечка /перший - до стейту Тексас разом із фірмою, в якій працює, а другий - на працю в Колорадо Стейт Каледж/тепер Університет Північного Колорадо - прим.скл./ в неділю, 24 серпня в Народному Домі УКО відбулося в присутності 80 осіб прощання їх. Серед присутніх були представники всіх 15-ти існуючих у Лос Анджелесі організацій, як також настоятелі всіх церков. Це був приємний майже бенкет зі смачною вечерею, що було приготували пані Лозова, Артемовська, при допомозі пані Тані й інших, та концертовими точками.

Відкрив урочистість ініціатор вечора мгр. О. Веселий, голова УКО, промовою, в якій підкреслив ті велиki заслуги обох від'їжджаючих членів громади, що відомі всій нашій громаді: Богдан Гірка - колишній голова УКО, заходами якого появилося кілька літ тому перше число "Вістей УКО", невтомний адміністратор Народного Дому й ініціатор і виконавець багатьох імпрез на зовнішньому відтинку та постійний декоратор сцени УКО для різних імпрез і театральних виступів; Іван Овечко - журналіст, редактор, також "Вістей УКО", промовець на наших національних святах та гол.редактор-упорядник "Ювілейної Книги УКО".

50-РІЧЧЯ УВУ НА ЗАХОДІ ЗСА

БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО
ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ:

ЗАГАЛЬНИЙ ПЛАН ЧЕРГОВОЇ ПОЇЗДКИ РЕКТОРА ДО ЗСА /Скорочено/

Остання поїздка до ЗСА й Канади/І3.Х - 12.XII.
1971 р./ охопила - як відомо - 14 місцевостей,
але ж у тому часі не можна було відвідати Заходу
Америки...

Тим часом у грудні, січні та лютому велася під-
готовка дальших ювілейних святкувань - зокрема
на Заході ЗСА,- головно завдяки старанням нового
д-ра УВУ, ред.І.Овечка. Постав навіть окремий Ко-
мітет, який координує цілу працю і веде жваву ін-
формаційну роботу в пресі. Склад Комітету: проф.
д-р Є.Петрівський - голова, проф.д-р П.Баб"як -
заст.голови й скарбник, проф.д-р І.Овечко - сек-
ретар і прес.реф., інж.М.Кальба - орг.реф. і р.
зовн.зв"язків...

Бюлетень ч.2/22 24.2.72

ХРОНІКА ПОЇЗДКИ РЕКТОРА УВУ

/Скорочено/

I4.IV.72 - Переїзд до Денверу, де Ректора при-
вітали від центрального Комітету

Ювілейних святкувань на Заході ЗСА: д-р Є.Пет-
рівський/голова/ та д-р І.Овечко/секретар і пре-
совий реф./, як теж бізнесмен п.Я.Стецюк, в яко-
го проф.Янів замешкав...

I5.IV.72 - Авторський вечір В.Янева, якого, як
писменника, представив д-р Іван
Овечко...

I6.IV.72 - ...Головна зустріч з громадянством
відбулася на вечорі із мистецькою
програмою та перекускою, де зібралося бл.200 осіб.

.....
Проф.д-р І.Овечко мав ще окреме слово в справі
створення місцевого відділу Т-ва Прихильників
УВУ, до якого на місці вписалося 12 осіб - із у-
сіма членами Ювілейного Комітету на чолі. Това-

До 50-річчя УВУ на Заході ЗСА

УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

БЮЛЕТЕНЬ - ч.3

/Вересень-1972/

**НЕПЕРІОДИЧНЕ ВИДАННЯ/останнє/
ІНІЦІАТИВНО - КООРДИНАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ**

ЮВІЛЕЙНИХ ВІДЗНАЧЕНЬ 50-РІЧЧЯ УВУ

НА ЗАХОДІ АМЕРИКИ

риство очолив д-р Є.Петрівський...

Наприкінці вечора скарбник Комітету подав до відома висліди збірки, які досягли суми 2000 дол./остаточний вислід-2.І92,37 - прим.скл./...
...якщо рахувати висоту дотацій в зreлятивізованню на одного громадянина, то Денвер справді стоїть серед усіх наших громад на першому місці...

І9.IV.72 - ...Відвідини університету та бібліотеки в Грілі під проводом д-ра УВУ І.Овечка, який, м.ін., саме день перед тим дістав номінацію з викладача на асистент-професора.
... Докладно обговорено справу утривалення імпрез у постаті видання ще одного числа Бюлетеня, якого два перші числа дбайливо зредагував д-р І. Овечко, і саме ті два числа дуже спричинилися до успіху імпрез. Бюлетень вийде знову офсетом, він повинен бути багато ілюстрований, а зокрема мати списки всіх датків. Звичайно, Бюлетень насамперед має огляд святкувань у Денвері, але ж Редакція постарається, щоб у ньому повністю були відбиті святкування і в Лос Анджелесі і Сан-Франсіско... /БЮЛЕТЕНЬ ч.3 вийшов у вересні 1972 р. - прим.ск/ ...Врешті, присутні розділили між собою завдання - хто який орган має поінформувати про імпрези в Денвері, які повні три дні тримали в позитивному напруженні увагу цілої спільноти...

У пресі справді з"явилися вже інформації про Ювілей у Денвері, а саме: у "Свободі" за 3.V. була загальна інформація д-ра І.Овечка, яку він, як пресовий референт, розіслав до більшої кількості органів/"Ректор УВУ відвідав Денвер"/, а в "Америці" появився його обширний та теплий репортаж Н.Т. "Три незабутні вечори" - в трьох числах підряд - за 16,17 і 19 травня...

Для повноти картини святкувань у Денвері треба ще сказати, що самі ювілейні імпрези були по-переджені науковою конференцією, яка відбулася 25 березня у присутності бл.30 осіб. На конференцію склалися наступні доповіді:

д-р УВУ Є.Петрівський/Колорадський Університет:"Бібліофілі і бібліомані";

д-р УВУ І.Овечко/Університет Півн.Колорадо/: "Потреба вивчення творчості українських талантів у чужому письменстві XVIII ст."

д-р УВУ П.Баб"як/Колорадський Університет/: "Св.Письмо як основа теоретично-філософської думки Григорія Сковороди" ... Бюлетень ч.4/24 12.VI.72

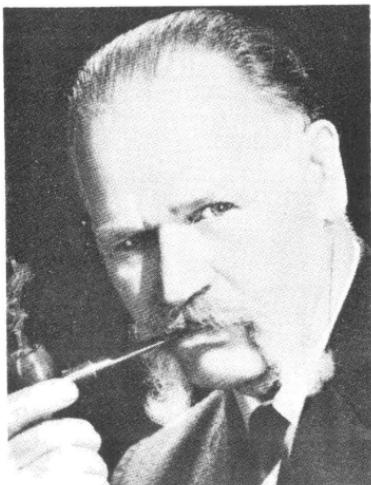
СВЯТО КУРЕНЯ УВК ч. 16

З ініціативи та старанням і жертвеністю Отамана Куреня Осаула УВК Петра Поржи-Олексієнка відбулося 29 грудня 1974 р. в Денвері козацьке свято вшанування Патрона Куреня св. п. Генерал - Полковника Михайла Омеляновича - Павленка, Вождя УГА, легендарного Командира 1-го Зимового Походу і першого лицаря ордена Залізного Хреста.---Після --- прийняття виступив з прецікавою і надхненою доповіддю Побратим УВК проф. д-р Іван Овчко на тему про значення Козацтва, яку було нагороджено гарячими оплесками.

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО Т. Торський
Ч. 2 (32)

Автор
репортажу

/Див.
ст.75/

П. Поржи-Олексієнко

ІІ. ЦЕРКОВНО-БРАТСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

ЗА БЛАГОСЛОВЕННЯМ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНИШОГО ІОАНА, МИТРОПОЛИТА УАПЦЕРКВИ В США І В БРАЗІЛІЇ, 21 і 22 серпня /1954/ мав відбутися в Курітібі/Парана, Бразилія/ ПЕРШИЙ СОБОР УАПЦЕРКВИ В БРАЗІЛІЇ під головуванням Владики Іоана... На Собор виїхав із Сан Павла кореспондент "Нашого Клича" п. Іван Овчеко...

"НАШ КЛИЧ", 25.8.1954

В.НОВИЧЕНКО:

НА ЧЕСТЬ МИТРОП.ІОАНА

І.7.1954 увечорі в Сан Кайтано до Сул з раменами українського товариства "Соборність" було влаштоване прийняття на честь митрополита Іоана Теодоровича. Було понад 50 гостей - громадян української колонії - різних обрядів та всяких громадських організацій. Були і представники бразилійської влади... Було зачитано навіть гарного вірша на честь Митрополита /автор - п. Ів. Овчеко/...

5.7.1954

"В ОБОРОНІ ВІРИ":

У Бразилії, в Сан Кайтано до Сул, пров. Сан Пауло, засновано Православне Церковне Братство Св.Арх.Михаїла. Воно видає свої інформації під назвою "Братчик". Це видання призначено для внутрішнього вжитку св.Володирівської парафії. Перші числа / до 6-го/ видані цикльостилевим способом, з 7 числа вже нормальним друком. Інформації подаються на 4 сторінках журнального формату. В правильнику Братства його мета означена так: "Б-во Св.Арх.Михаїла має на меті підвищення християнської моралі між вірними, збереження чистоти Православної віри, стремління до поєднання всіх наших церков в єдину Українську Православну Церкву на чужині, як також стоять на сторожі братньої національної єдності наших людей на еміграції". Тепер саме в Сан Кайтано до Сул будується собор св.Володимира...

Ч.2 - 1956 р.

ДЕЯКІ ВАЖЛИВІШІ ДАТИ:

22-11-52 — Заснування Братства Св. Арх. Михаїла

1952 - 1953 — Купівля землі під будову церкви.

31-1-53 — Вибір Св. Володимира на Покровителя майбутньої парафії.

15-2-53 — Освячення церковної землі.

15-3-53 — Закладка І-го каменя під будову церкви

28-8-53 — Офіційне заснування парафії при офіційно названій урядом Вулиці Українців.

27-6-54 — Архир. Служба Божа Митр. Іоана під брезентовим накриттям на фундаменті під церкву.

18-7-54 — 1.а служба Божа о. Михайла Кудановича.

Великден 1955-1-е число "Братчика".

27-11-55 — 1-а Служба Божа в новій церкві.

„Братчик”

Рік 3-й

День Св. Володимира 1957

ч. 2 (22)

Управа Братства Св. Арх. Михаїла з о. настоятелем, п. інж. арх. — будівником, старостою церкви, ред. "Братчика" і членами Управи Б-ва.

"БРАТЧИК":

...ми попрощали в останніх днях березня/1958/ та побажали щасливої дороги родині п.Овечка. Хто в Бразилії та поза нею не знав або не чув про п.Івана Овечка? Ми не думаємо, що такі були. А коли є, то іх є дуже мало. Іван Овечко був ідейним творцем і ініціатором нашого скромного "Братчика" та довголітнім його редактором. Крім того, він нам відомий з організації нашого Братства та кілька разів стояв на чолі його як голова. В суспільно-громадському житті ми бачили його скрізь, там, де він сам вважав за потрібне бути. Був делегатом до Конгресового Комітету в Бразилії від т-ва "Соборність" і як працьовитий журналіст постійно інформував як українську, так і чужинецьку пресу про життя українців у Бразилії. Та годі перечислити та пригадати всі ті користі, що він зробив для української колонії в Сан Пауло. При тім лише треба одне сказати, що далеко не кожний з нас може мати стільки відваги, щоби брати на себе стільки суспільно-громадських та культурно-церковних обов'язків та всіх іх разом допроваджувати до успішного завершення. Тому вся наша православна громада, Братство, Сестрицтво, Секція Молоді та Редакційна Колегія "Братчика" виносять цією дорогою щиру подяку п. Іванові Овечкові за його жертвенну та безкорисну працю та бажають йому багато щастя в майбутньому і таких же самих успіхів у країні нового поселення...

Великдень, 1958

ВІД ГЕНЕР. ЦЕРК. УПРАВЛІННЯ:

Пан Іван Овечко, активний і ревний член св. Володимирської парафії в С.Кайтано до Сул/Сан Пауло/, журналіст, видавець і редактор "Братчика" виїхав до ЗСА.

Панові І.Овечкові і його Шановній Родині бажаємо здоров'я, щастя й найбільших успіхів на місці нового поселення!

Віримо, що п.Ів.Овечко в нових обставинах його життя не менше, а може ще й більше, буде віддаватися праці на церковній ниві, такій близькій йому. Щастя, Боже!

Ч.5-6 Курітіба, травень-червень 1958 р.

"ДЗВІН"/Аргентіна/:

Повідомляємо Вп.читачів "Дзвону" із Бразилії, що наш представник, пан Іван Овечко виїхав до ЗСАмерики... Високоповажаному п.І.Овечкові складаємо цією дорогою нашу найщирішу подяку за довголітній і безкорисну співпрацю і бажаємо багато успіхів на новому місці поселення.

Адміністрація

Г Р А М О Т А

Свято-Володимирівська парафія УАПЦ в Сан Кайтано до Сул /Сан Пауло, Бразилія/, Братство Св. Арх.Михаїла, Сестрицтво Св.Княгині Ольги та Секція Молоді Св.Юрія Переможця цим висловлюють окреме признання і похвалу братчикові, Вельмиша-новному панові Іванові Овечкові та його поважаній дружині-сестриці Марії, його мамі-сестриці Олені та його дітям Інгеборг і Юрію, які від початку заснування нашої парафії і до останнього моменту їхнього перебування в Бразилії широко і віддано працювали для добра і розвитку нашої Святої Української Автокефальної Православної Церкви.

Нехай Господь-Бог благословить і нагородить їх на новому місці їхнього поселення.

Настоятель: о.Михайло Куданович
За Управу Парафіяльної Ради: Г.Орендаренко
За Братство: В.Дорошенко
За Секцію Молоді: М.Мищенко
За Сестрицтво: В.Миколайчук

**"НАШ КЛИЧ":
"ГОЛОС БРАТСТВА"**

Новий братський орган почав виходити при Св. Юріївській парафії УАПЦеркви в Трентоні /ЗСА/ заходами нашого співробітника пана Івана Овечка, який нещодавно переселився з Бразилії до Америки. Він є голововою новооснованого Братства та редактором його органу. Бажаємо новому Братству багато успіхів для добра нашої Святої Української Православної Церкви.

1958 р.

III. Про редакційно-видавничу діяльність

III. ПРО РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧУ ПРАЦЮ

"ІНФОРМАТИВНИЙ ЛИСТОК"

"НАШ КЛИЧ": У Сан Пауло /Бразілія/ вийшло перше число "ІНФОРМАТИВНОГО ЛИСТКА", друкованого покищо на міміографі. "Інформаційний листок", якщо знайде підтримку громадянства, виходитиме щотижня і перейде потім на друк. Його ініціатор і редактор - наш співробітник Іван Овечко, за видавця фігурує Михайло Дзюра, вже народжений у Бразілії, бо, за бразілійськими законами, тільки бразілієць, народжений у Бразілії, може видавати часопис. Бажаємо новому часописові, що хотів би давати тим українцям, що не знають португальської мови, корисні й цікаві відомості та освітній матеріал, найбільшого успіху.

Буенос Айрес, 26.12.1953

"ГОМІН УКРАЇНИ":

В індустріальному місті Бразілії - Сан Пауло, де оселилося багато наших емігрантів, вийшло перше число українського часопису. Видано його циклостилевим способом на 8 сторінках журнального розміру. Назву часопису ще остаточно не встановлено, тому він покищо має іх дві - "Інформативний Листок" і "Наша Думка".

Видавцем цього часопису є член Надзвірної Ради Хліборобсько-Освітнього Союзу п. Михайло Дзюра, а технічним керівником редакції - п. Іван Овечко. Часопис має виходити щотижня.

Торонто, ч.7, 13.2.1954

"ПРАЦЯ":

У Сан Пауло став виходити новий український часопис "Інформативний Листок", покищо битий на цикльостилі. Відп.видавець того часопису - це п.Мих.Дзюра, а тех.кер. ред. п.Іван Овечко. Досі вийшло три числа. Останнє число різдвяне, гарно й цікаво зредаговане. Редакція "Праці" вітає цей новий почин для піднесення свідомості національної й культури

українського народу. Бажаємо від серця Вп.п.п. М.Дзюрі й Ів.Овечкові збороти всі труднощі, з-в"язані з новим видавництвом. Нехай новий часопис несе високо український національний прапор і веде нашого заблуканого брата до світла правди Христової й наблизить його до здійснення власної самостійної, соборної, національної Держави.

Курітіба, ч.9, 1954

Семен ФЕДЮК:

УКРАЇНЦІ В САН ПАУЛО

... 5.XII.1953 р. появився на циклостилі "Інформативний Листок". Пан Даюра з обережності перебрав на себе функцію відповідального редактора, а п. Овечко редагував та збирав фонди. Він строго притримувався безпартійності. Наші переселенці дещо влаштувалися, однак часопису не підтримали і по кількох числах він перестав виходити.

Pio, 7.II.1956 /"Укр.Думка"/

"МІТЛА":

... "Наш Клич" в ч.34/54 умістив на своїх сторінках зворушливо-поетичну, а заразом і глибоко філософічну статтю п.Івана Овечка про потребу створення УПР у Бразилії. Ця повна політичної мудrosti стаття говорить про приплив і відплив океану, про ямки на прибережному піску і про бідних рибок, котрі, сидячи в ямках, з тугом визирають спасеного припливу У-Це-еРівського океану, що має виписати свої консолідаційні кличі на сторінках передчасно зів"ялого "Інформаційного Листка", редактором якого знову дуже хоче бути п.І.Овечко.

Шановному Авторові, який, як видно, опинився таки в глибокій "ямці" і в наслідок того втратив усіякі зв"язки з найближчим оточенням, доводимо до відома, що спроби консолідації сил серед української громади в Бразилії вже були і у висліді дали Товариство Прихильників Української Культури, Конгресовий Секретаріят і останньо - Українсько-Бразилійський Комітет. Та, на жаль, усі ці спроби потерпіли покищо філяско, саме завдяки отим "консолідаційним", "безпартійним партіям", за плечима яких тепер соромливо ховається п.Іван Овечко.

Буенос Айрес, Листопад, 1954

" ВІСТІ УКО "

БЮЛЕТЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОСЕРЕДКУ
ЛОС АНДЖЕЛЕС - КАЛІФОРНІЯ

Ч.І КВІТЕНЬ 1965 - Гол.Ред. Іван Овечко

Під редакцією Івана Овечка вийшло 39 чисел бюлетеня /включно з одним спеціальним виданням плюс два числа бюлетеня Фонду Катедри Українознавства - Відділ Лос Анджелес/, одне з чисел було зредаговане іншим редактором/ч.ІЗ-І4 за квітень- травень 1966 р./ після цього повідомлення:

"ВІСТІ УКО" ч.І2 : ПОВІДОМЛЕННЯ
У СПРАВІ "ВІСТЕЙ УКО"

Дотепер, як відомо, ред. Іван Овечко виготовив - кожне число "Вістей" на протязі всього року, випускаючи це І2-е число. Тому, що п. Овечко від І4-го лютого ц.р. став редактором-управителем тижневика "ВІЛЬНИЙ СВІТ" - американського видання "Канадійського Фармера"... він не може виконувати обов'язки з виготовленням наших "Вістей".

Просимо зголоситися, хто б міг продовжувати його працю. Робимо заходи щодо друкування "Вістей" справжнім друком, у чому п. І. Овечко завжди нам допоможе, але заки це станеться, потребуємо редактора-оформлювача "Вістей" у такому вигляді, як вони є тепер.

Управа УКО - Березень, 1966

Але після подвійного числа /ч.ІЗ-І4/ число І5 і дальші числа знову виходили під редакторством Івана Овечка, який виконував ці подвійні обов'язки аж до виїзду з Каліфорнії на працю в університеті в інший стейт, зредагувавши і видавши ще одне число під час повернення в Каліфорнію на зимові вакації - ч.39, Різдвяне-Новорічне в 1969-70 р.

=====

Перед виїздом із Каліфорнії п. Іван Овечко ще зредагував велику ЮВІЛЕЙНУ КНИГУ УКО /252 ст. великого формату/ з нагоди 25-річчя Українського Культурного Осередку і 10-річчя Народного Дому в Лос Анджелесі, багато ілюстроване видання.

У Каліфорнії вийшла „Ювілейна книга Українського Культурного Осередку”

Лос Анджелес, Каліф.

На відзначення 25-ліття організованого у країнського життя і 10-ліття заснування та праці Народного Дому в Лос Анджелесі вийшла за редакцією Івана Овечка великого формату книжка на 252 сторінки „Ювілейна Книга УКО”, з багатьма фотопрототипаціями. У передмові ред. І. Овечка сказано, що книжка вийшла спільними зусиллями всіх існуючих в Лос Анджелесі українських церковних і світських організацій, праця яких широко відображенна в цьому виданні,

хоча „це не повна історія української еміграції в Лос Анджелесі, а лише джерело для майбутніх істориків і дослідників”. 30 сторінок у книжці займають реклами оголошения, 10 стор. — біографічний покажчик статей і віршів Івана Овечка. Більші статті-огляди з життя й праці української еміграції в Лос Анджелесі, що розпочалась прибуттям о. Агапія Гончаренка до Каліфорнії в 1876 р., дали в збірнику: Микола Новак, д-р А. Вусик, о. П. Маєвський та ін. Книжка надрукована фотоспособом.

СВОБОДА, СУБОТА, 1-го ЛИСТОПАДА 1969

КНИЖКИ І БРОШУРИ ІНШИХ АВТОРІВ,

ЩО ЧХ УПОРЯДКУВАВ І ВИДАВ ІВАН ОВЕЧКО В ЗСА

=====

1. Микола Старовійт. У ЛИСТОПАДОВОМУ РЕЙДІ.

56 стор. 1968.

2. Іван Гриньків/Дніпро/: КОЛИ В ЖИЛАХ КРОВ
ХОЛОНЕ. 36 стор. 1968.

3. ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО
ОСЕРЕДКУ в Лос Анджелесі. /Вел.форм. 252 ст. 1969.

4. Микола Самойлів. КОРОТКИЙ НАРИС ІСТОРІЇ
УПЦеркви Св.Арх.Мих. 32 ст. 1971.

5. Анатоль Юрняк. СПРАВЖНЯ НАРЕЧЕНА.
П"есса. 2-е вид. 40 стор. 1972.

6. Анатоль Юрняк. КАМІКАДЗЕ ПАДАЄ САМ. 184 ст. 1973.

7. Анатоль Юрняк. КРИТИЧНИМ ПЕРОМ. 318 стор. 1974.

8. ЮВІЛЕЙНИЙ ЗБІРНИК ДО 75-РІЧЧЯ
ВАСИЛЯ ЧАПЛЕНКА /у процесі видання/..... 1975.

1944 - 1959 - 1969

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКО

**ВИДАННЯ
УКРАЇНСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОСЕРЕДКУ**

З НАГОДИ

25-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ОРГАНІЗОВАНОГО ЖИТТЯ

1

10-ЛІТТЯ НАРОДНОГО ДОМУ В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ

**РЕДАКТОР:
ІВАН ОВЕЧКО**

**— 1 9 6 9 —
Лос Анджелес, Каліфорнія
З С А**

1-ша/англійська/сторінка
"Юв.Книги"

1944 - 1959 - 1969

ANNIVERSARY BOOK

25th Anniversary of The Ukrainian Culture Center

&

10th Anniversary of The Ukrainian National Home

in Los Angeles

Publisher
Ukrainian Culture Center

Editor
Iwan Owechko

- 1969 -

Los Angeles, California

1-st page of the book
printed in Ukrainian

Bulletin of Ukrainian Culture Center

4315 Melrose Avenue, Los Angeles, California 90029

* * *

English Supplement

Contributing Editor -
Nick Medvid

The President, Mr. Alex Wesely, extends his sincerest welcome to you on behalf of the officers of the Ukrainian Culture Center on the issue of this Ukrainian souvenir edition.

This book is published in commemoration of twenty-five years of Ukrainian cultural activities and the tenth anniversary of the founding and establishment of the Ukrainian Culture Center in Los Angeles, California.

A project of this kind could not have been attempted without the direction of the editor, Mr. Iwan Owechko. He assumed the responsibility of planning, editing, reviewing and the ultimate publishing of this book.

We are indeed fortunate and grateful to have had the services of Mr. Owechko without whose literary ability and seasoned judgment this book would not have been attempted.

In addition, the officers are thankful for the help and cooperation of the many cultural, religious, social and civic organizations in this area. We thank them who, through their representatives and other individual contributors, submitted many many articles and photographs for publication.

The book does not attempt to be a complete chronological history of the Ukrainian activities in the greater Los Angeles area. It is only an opportunity to give acknowledgement to the many organizations and to the dedicated, earnest and patriotic Americans of Ukrainian descent in our community.

The officers sincerely hope this book will be a stepping stone to the publication of larger subsequent issues as well as editions complete in English for an even wider distribution among Ukrainian and American people.

The efforts in this book are humbly dedicated to all Ukrainians as an inspiration to them to continue to foster their ideals and aspirations.

Nick Medvid

Українці Лос Анджелесу зробили велике діло

Видання з нагоди подвійного ювілею

Управа УКОсередку виносить якнайсердечнішу подяку за виготовлення цієї "ЮВІЛЕЙНОЇ КНИГИ" всім організаціям і авторам статей (див. групову світлину авторів і представників організацій), гол. редакторові п. Іванові Овечкові, фотографам — д-рові Мирославові Полотнянці, п. Петрові Захарчукові, п. Олегові Вусикові, п. Миколі Білоусові та всім іншим, незнаним нам фотографам, світлини яких тут уміщені, як також набірщикам-друкарям: М. Крупці з Монклейр (Н. Дж.), А. Янушевському з Чікаго (Ілліной), П. Ямнякові з Кліфтону (Н. Дж.) і Я. Ємцеві з Лос Анджелесу (Каліфорнія).

Е КРАН

Ілюстрований журнал для молоді і старших.
(Ekran — Illustrated — Monthly, 2102 W. Chicago ave.,
Chicago, Ill. 60622, USA).

Ч. 45-46, ТРАВЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1969

Лариса МУРОВИЧ

ЮВІЛЕЙНА КНИГА УКРАЇНСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОСЕРЕДКУ В ЛОС-АНДЖЕЛЕСІ 1946-1959-1969

З нагоди 25-річчя організованого життя українців і 10-річчя «Народного Дому» в Лос-Анджелесі, Каліф., ред. Іван Овчеко зредагував Ювілейну Книгу, що обіймає 251 ст. великого формату. Видано її спільними зусиллями всіх наявних у тому місті укр. організацій.

Зміст книги, як інформує передмова, «це не повна історія укр. еміграції в Лос-Анджелесі, а лише джерело для майбутніх істориків і дослідників. Ця книга — це свого роду сувенір, і тому в ній згадуються лише позитивні факти укр. громадського життя. Вона — свідоцтво нашої спільної праці на укр. ниві та дорожоказ нашим дітям і майбутнім поколінням. Це — подяка усім нашим попередникам-піонерам і меценатам, свідоцтво їхньої посвята укр. справі».

Місто Лос-Анджелес, із Голівудом та околицями, щодо величини займає в Америці друге місце після Нью-Йорку. До книги перших поселенців-українців історія вписала імена п-ї Теклі Денис і о. Агапія Гончаренка, за голову якого колись москвина обіцяла 100.000 рублів. У 1900 р. сюди почали напливати українці, та до 1938 р. було їх не більше 150 родин. Але таких, що справді почувалися українцями, було лише 25 родин. Решта — були «червоні». В комуністичній рептильці «Укр. щоденни вісті» з 2-го березня 1947 р. можна прочитати, як тоді плакало пару недобитків-комуністів, що прийшов їхній невідкладний кінець.

Сьогодні в Лос Анджелесі є приблизно 3.000 укр. родин, на яких 4.000 в цілій Каліфорнії.

Першою організацією, що згуртувала всіх українців, був «Народний Дім». Ця організація міняла свою назву декілька разів, а в 1944 році оформилась в «Українській Культурний Осередок», що від десятьох років знайшов приміщення в новім будинку «Народного Дому». Це значить, що по-соборницькому там згуртувалися організації: СУМ, Пласт, Союз Українок Америки, Т-во Акторів Української Сцени, Рідні Школи, хори, оркестри, кредитівки та інші.

В Ювілейній Книзі УКО безліч світлин, багато цікавих статей і років, багато імен визначних громадських діячів Лос-Анджелесу. І про них треба написати окрему статтю. У цьому відгукові згадаємо лише у перекрої імена деяких авторів статей, у яких вони підносять заслуги інших, хоч самі також є невід'ємною частиною активної укр. громади в Лос-Анджелесі: Микола П. Новак — «Перші кроки», інж. Володимир Сіяк — «УКО в комітеті поневолених народів», Богдан Гірка — «Імпрези зовнішнього характеру», о. Петро Маєвський — «Укр. православна парохія», о. М. Колтуцький — «Укр. католицька парохія», Ольга Муць — «Відділ Союзу Українок Америки», д-р М. Плаксій — «Хор „Кобзар“ (диригент маєстро В. Божик), мігр. О. Веселий — «Укр. кредитова спілка», Остап Шенкірик — «Відділ фонду катедри

українознавства» та ін.

В Лос-Анджеlesі, крім тижневика «Вільний Світ», виходить ще декілька журналів і бюллетенів, а редактором багатьох був Іван Овечко. Бібліографія ним написаних у Каліфорнії літературних і публіцистичних праць обіймає в Ювілейній Книзі повних 10 ст. і досягає числа 951. Це справді рекордове число нашого невтомного журналіста й поета, що був одним із важливих промоторів громадської праці в Лос-Анджеlesі.

І замало є лише подивляти, де ж то Іван Овечко знайшов стільки вільного часу, додатково працюючи у фабриці на хліб насущний, замало є дивуватися, як він викресав із себе таку велетенську силу, щоб понести на своїх плечах безліч редакторських і громадських обов'язків. Це ж можлива до розшифрування »таємниця« Івана Овечка.

В укр. спільноті завжди бувають люди, що мимо браку часу вміють створити той »вільний час«, коли скороочують свій час, призначений на сон чи розваги. А »тягари« на плечах їм не видаються тягарями. Бож таким людям дуже важко жи-

ти власне без тих тягарів, а на громадському полі йдуть вони з величезними тягарами рівно й не зігнувшись під їхньою вагою. Ще ж залишають на тому полі свої трикви та яскраві сліди. Це ж ті наші провідні люди, що мають велику душу і священну віру в Україну.

Соборна укр. громада в Лос-Анджеlesі гідно оцінила заслуги улюблениго нею Івана Овечка на прощальному бенкеті спочатку вересня ц. р., перед його від'їздом до Грілі в Колорадо, де він у коледжі одержав постійну працю викладача слов'янських мов. На похоронних місцях сиділи його 82-річна маті і дружина з дочкою та сином. Іван Овечко прощав громаду байдорими сользовими співами своїх поезій із збірки »Не плач, Україно«, мелодії яких уклали Василь Шутъ, Григорій Китастій і Володимир Божик. У Колорадо він далі буде редагувати тижневик »Вільний Світ«.

Разом із укр. громадою в Лос-Анджеlesі супроводять Івана Овечка також наші найсердечніші побажання дальншого великого успіху на місці нової праці.

„АМЕРИКА“ — ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА., ПЯТНИЦЯ, 14 ЛИСТОПАДА 1969

Ювілейна книга УКО

Заходом Управи Українського Культурного Осередку в Лос Анджелес, Каліфорнія, вийшла друком (офсетом) гарно вигдана Ювілейна книга, що її впорядкував і зредагував редактор „Вільного Світу“ Іван Овечко. Книга, в м'якій оправі, обкладинка чудова в чотирьох кольорах, розміру 8½x11 інчів (21x28 см). На жовтому тлі на першій сторінці маємо написок книжки жовтими літерами на голубому полі та Укр. Нар. Дім. На останній сторінці на жовтому тлі в голубому кольорі —

загальний вид Лос Анджелесу. Ця чудово видана книга появилася з приводу 25-ліття українського організованого життя та 10-ліття Українського Народного Дому.

В Ювілейній книзі поміщено понад 300 світлин, які відтворюють культурно-національне життя в Лос Анджелес. Зустрінє тут читач світлину пок. Митр. Кир Константина, з останніх подій — зустріч і привітання Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, пасбут у Лос Анже-

лесі проф. Мих. Ветухова, Ярослава Стецька та численні світлини з театрального, балетного й хорового життя, Пласти, СУМА, ОДУМ-а і з життя вояків. Знаходимо й список хористів та диригентів, між ними маєстра кол. Українського Нац. Хору Вол. Божика та танцювальні гуртки. Очевидно, маємо тут і світлину першого нашого мандрівника-супутника о. Агапія Гончаренка — словом, як зазначено, немає такої ділянки, чи то з церковного, чи світського життя, щоб не згадано на сторінках цієї книги світлинами.

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Анатоль Юриняк. КРИТИЧНИМ ПЕРОМ. На літературно - мистецькі та суспільно - національні теми (1955-1973). Грілі — Лос Анджелес, 1974, ст. 318.

Автор живе в Каліфорнії, упорядник його книжки, Іван Овечко в місті Грілі і тому подвійна місцевість появі цієї книжки, хоч ми таки не знаємо, де вона побачила світ.

СВОБОДА, 7-го ЛЮТОГО 1975

На зміст цієї Ювілейної книги зложились статті ось тих авторів: Мик. Нсвак, інж. Вол. Сіяк (дяких авторів є і по дві статті), Олесь Панченко, Богдан Гірка, д-р А. Вусик, Федір Луців, Богдан Кізима, Наталія Березовська, О. Мушъ, Ірина Сіяк, Павло Білєцький, Євген Людкевич, д-р Микола Плаксій, С. Шумський, Аскольд Ємень, інж. Яр. Білинський, мігр. О. Веселій, Остап Шенкірік і інші. Є в цій книзі й список б. українських вояків за приналежністю до різних військових формувань. Вкінці маємо показник журналістичних та літературних творів на еміграції ред. Івана Овечка, що обіймає 951 позицій і, як сказано, ще не обхоплено всіх його писань.

Ця книга має 252 сторінки. Годі в такій малій нотатці виловити всі дані й вичислити це багатство, що його знаходимо в цій історичній, памятковій книзі. Та годі ще не згадати й про діяльність Союзу Українок Америки та цікавих світлин, із різних святочних чи національних свят-академій і різних виступів. Книга видана офсетовим способом і її набирало кілька набірщиків, між ними і автор тих скромних рядків.

Ред. Ізан Овечко доконав величного діла й йому направду належиться щира подяка не тільки від міста Лос Анджелесу, але від усіх Українців у діаспорі - сущих за його величезний труд і посвяту, що її вложив при впорядкуванні та появі цієї історичної памятки, якою є Ювілейна книга УКО.

Петро Ямняк

НОВИЙ ШЛЯХ, 19 ТРАВНЯ 1973

Яр СЛАВУТИЧ

ЗРАЗКОВА ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ЛОС АНДЖЕЛЕСУ

(“Ювілейна книга Українського Культурного Освідку”, Лос Анджелес, 1969, 251 стор.)

Розпорощені по всьому світу, українці намагаються засвідчити свою діяльність по чужих містах у чужому середовищі. З народи 25-річчя української громади в Лос Анджелесі ще 1969 р. вийшла в світ дуже цінна ювілейна книга за редакцією д-ра Івана Овечка, що може служити зразком того, як треба документувати український вклад у розвиток чужинецьких міст. Адже ці міста завдяки нашій присутності збагачують своє громадське і культурне життя.

Звертаємо увагу на це видання ще й тому, що т. зв. ювілейні парафіяльні книги, видані в Канаді, зокрема в Едмонтоні, Саскатуні та Вінніпезі, переважно такі вихолощені, мізерні своїм змістом, безтемні й нікудишні, що просто жаль витрачених непотрібно грошів, які можна б ужити на корисні потреби.

Лос-анджелеське видання охоплює всі ділянки церковного, громадського й культурного життя, зокрема працю УКО на зовнішньому (для презентації української справи) і внутрішньому відтинках, працю громад при церквах, навчання в рідних школах та на курсах українознавства, концерти хорів, вистави драматичних гуртків, діяльність молодечих організацій СУМА і Пласт, грошові операції української кредитівки, працю місцевих відділів УНСоюзу, УНПомочі, УРСоюзу, ООЧСУ, ФКУ, як також відомості про українців в американському війську. Усе це подано за чіткою, продуманою системою — кожна стаття насычена багатьма фактами й добре відредакторана. Українці Лос Анджелесу знали, кого запрошувасти на редактора, а от едмонтонці, саскатунці й вінніпежці ще й досі не знають

і дуже часто доручають укладання ювілейних книг, за небагатьма винятками, автентичним неукам, що соромлять чесні й працьовиті громади, і нашу вітальність у світі взагалі. І це тоді, коли Українська Канада має чим похвалитися, але цього не видно з т. зв. ювілейних книг!

У лос-анджелеському виданні, великого формату на добром папері, вміщено сотні фотографій репрезентативної праці як церковних громад так і маніфестацій та культурних імпрез. Засвідчено також різні гостинні виступи українців з-поза Лос-Анджелесу. Не без перебільшення скажемо, що УКО гідно відзначив свій 25-річний ювілей. Ось імена членів управи, що найбільше причинилися до праці осередку та його діяльності в ново-збудованім народнім домі: О. Веселій (голова), В. Сіяк і М. Медвідь (заступники), О. Наріжний (секретар), О. Панченко, (культурно-освітній референт), О. Муць (скарбник), Я. Ємець та Я. Тростянецький (члени).

З уміщених у книзі матеріялів треба виріznити передусім цінну статтю Мико-

ли Новака (до речі, колишнього канадця), що подав добрий огляд історії українського поселення в місті, починаючи з 1900 р. Богдан Гірка опрацював тему "Імпрези зовнішнього характеру", зокрема 25-річчя голоду в Україні (маніфестацію добре провели 1957 р.), мазепинські роковини, тижні поневолених націй і т.п. Детальну хроніку осередку, на основі протоколів, приготував д-р А. Вусик, історію театру в Лос Анджелесі написав С. Шумський... Та всі статті годі перелічити — їх багато і всі вони вносять щось нове. Тут на знятках — і славні голівудські актори-українці і симпатичні "Полтавки", і шкільні кляси, і весілля щасливих молодят. Навіть привіти наприкінці книги доповнюють

фактичний матеріал.

Варто підкреслити, що всі церкви (православні, католицькі та баптистські), всі партії — милі й немилі — виступають у книзі разом. Нікого не обійдено, нікого не ображено. Всім дано місце. Справді, цінна, багата, різноманітна книга! Радимо канадським укладачам засвоїти досвід американських українців.

IV. Із радянської преси

IV. ІЗ СОВЕТСЬКОЇ ПРЕСИ

Григорій БРИДІХІН:

НЕ ВІРТЕ БРЕХУНАМ – НАЦІОНАЛІСТАМ!

/Скорочено/

...І я зрозумів, як безсороно брешуть в Бразії наші співвітчизники – главарі націоналістичного українського центра. Скільки разів мені доводилось читати брудний листок, так званий "Український братчик", який редактує мелітопольський шахрай Іван Овечка. Як нагло обманює народ Ващенко в своєму реакційному віснику "Хлібороб". ...Отож раджу Вам, Федоре Даниловичу, раджу Вашому синові, а також...викинути з голови всі брехні бандерівців і скоріше повернутися додому. Не дивіться на інженера...і писак...та Овечку. Вони вже в тупику, забрехалися, як сірко на мотузці, продалися американським реакціонерам. А ви, люди чесної праці, вам всюди відкриті двері...

"За повернення на Батьківщину"

ч.28/ІІ8/ Квітень 1957 р.

Т.Д.БЕЗДІТНИЙ:

УКАЗ ПРО АМНІСТИЮ
ВИКОНОУЄТЬСЯ НЕПОРУШНО

/Скорочено/

...Знаю, що сотні інших моїх знайомих земляків проклинають своє життя. Хочеться до них звернутися з ширим закликом: Ідьте, друзі, додому. Не бійтесь, не вірте Ващенку, Овечці...Ці люди влаштували своє життя і відмовляють вас від повернення на Батьківщину. Не вірте їм! Ідьте додому. Тут вас чекають ваші рідні. Тут вас чекає творча праця і щасливе життя. Вірте, що Указ Президії Верховної Ради СРСР про амністію непорушно виконується...

"За повернення на Батьківщину"

ч.15/З04/ Лютий 1959 р.

Павло КОВАЛЬЧУК:

АНТИСЕМІТСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ
УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

/Скорочено/

БУЛИ І ЗАЛИШИЛИСЬ АНТИСЕМІТАМИ...

Ось декілька прикладів...

Ба,...не одинокий, що думає зараз у США такими категоріями. Він має спільнника в особі якогось Івана Овечка, що також пописується у "Свободі".

Цей же Іван Овечко, коментуючи статтю Д... "Жиди і ми", пише в "Свободі"/від 2 травня 1963 р./, що він повністю поділяє його думки, бо "годі вимолювати у жидів самостійності для України! Годі принижуватись і боронитися! Не доказујмо нікому, що ми жадні антисеміти так довго, як довго жиди не хочуть доказати, що вони /тут советський автор випускає слово "не"- прим. скл./ антиукраїнці"...

/Стор.37 брошури Т-ва Культурних
Зв"язків з Українцями за Кордоном, УРСР,
Київ, 1965/

IV а. У ВІДПОВІДЬ СОВЕТАМ

МОСКОВСЬКІ БРЕХНІ ДЛЯ БРАЗІЛІї

/Скорочено/

У східному Берліні має свій осідок генерал московського НКВД на прізвище Михайлов. Його заування - всілякими способами виловлювати у вільному світі тих людей, які втекли від большевицької тиранії, і знову перетворювати їх у московських невільників.

До своїх послуг генерал Михайлов має "Комітет за возвращеніє на родину", різномовну, з дозволу сказати, "пресу" під такою ж назвою, радіопрепарелання та безліч агентів.

Час від часу в тенета Михайлова потрапляють

окремі особи з еміграції, які, власне кажучи, ніколи не розуміли, для чого вони існують на світі. Московське НКВД брехливо пообіцяло їм влаштувати "легке життя", і вони дали себе впхнути в мішок. Друкована шматка генерала Михайлова ч. 28/II8/ за квітень місяць приносить матеріал про одного такого поворотня з бразилійського міста Сан Павло...

Забрехавшись на самому початку, енкаведист — генерал Михайлов, ховаючись за плечі нікому невідомого Бридихіна, далі виливає свою скажену лютъ на окремих діячів української політичної еміграції в Бразилії. Наведемо поодинокі витяги з тієї смітникової писанини:

"Скільки разів мені довелось читати брудний листок, так званий "Український братчик", який редактує...Іван Овечка. Як нагло обманює народ Вашенко в своєму реакційному віснику "Хлібороб".

І знову:

"Не дивіться на інженера... і писак — Вашенка та Овечку...вони продалися американським реакціонерам".

Всіх вищезазначених людей гидка писулька генерала Михайлова називає "главарями націоналістичного українського центру" в Бразилії.

Багато з Вас, Шановні Слухачі, особисто знаєте і Овечка, і Вашенка, і..., як знаєте, що вони роблять, з чого та як живуть. Генерал Михайлов саме цієї деталі не врахував і тому в своїй брехні на ненависних йому осіб не мав ніякого стри-МУ. Виходить, московське НКВД в Бразилії має дуже поганих агентів, ми б сказали, навіть безголових. Наприклад, часопис "Український братчик" взагалі не існує, а є просто "Братчик", Вашенко — не власник "Хлібороба", а тільки його працівник. До речі, всі троє, заатаковані Михайлівим особи мають відмінні один від одного політичні переконання, тому твердження про "главарів націоналістичного українського центру" також не витримує ніякої критики.

Михайлов своїми наклепами осмішив сам себе перед українцями в Бразилії, але сам факт його виступу яскраво свідчить, що ми йому вже добре залили сала за шкуру. Що ж, будемо продовжувати і далі в такому ж дусі.

Радіопересилання "Українська Хвиля"

З Курітіби, Бразилія.

V. Відгуки

на журналістично- публіцистичну

діяльність

V. ДЕШО ПРО СТАТТІ

Й

ЛІТЕРАТУРНО - ПУБЛІЦИСТИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Галан - Чечко
Евентуальний

ТРИО

У старого панича,
Тобто в "Нашого Клича",
Є три букви дорогі
В дві руки і в дві ноги...
Хоч по назві і одні,
Не однакові вони,
Є у кожного свій зміст,
Власна думка, власний хист.

Починається на "О"
І кінчачеться на "О"
- Це ОВЕЧКО з Сан-Павло
Пише так, щоб аж гуло...

Починається на "О",
А кінчачеться на "ЕТ"
- Це в Америці /Галло!/
Пан Микола ОЧЕРЕТ.

Починається на "О", /
А кінчачеться на "ИЙ" /
- Це ОНАЦЬКИЙ любий мій,
Весь з символіки і з мрій. З Аргентини аж на Схід.

Завдяки оцим трьом "О",
У газеті, як в трюмо,
Видно цілий Божий світ

Не зів"яв старий панич -
Актуальний скрізь "Наш Клич",
Через це і кричимо:
Многі літа всім трьом "О"!

Іван ЕВЕНТУАЛЬНИЙ

"Наш Клич", Б.Айрес, 4.4.1957

Проф. Євген ОНАЦЬКИЙ - гол.редактор тижневика в Аргентині п.н."Наш Клич", письменник і вчений, автор "Малої Української Енциклопедії", кол.член української дипломатичної місії в Італії

Микола ОЧЕРЕТ - математик з України, журналіст на еміграції, постійний кореспондент "Нашого Клича" з Америки до останніх днів свого життя.

Ант.КУШИНСЬКИЙ: "Юнацький світ" - журнал для українського юнацтва видання В-ва "Перемога" в Буенос Айресі вдало проторює собі шлях... Вже вийшло третє число, яке містить матеріали добірно літературної цінності: А.Ю. - "Кобзарський спів" - в тонах перемоги й бадьорости, Іван Франко - "Мій злочин" - відоме психологічне оповідання..., Ст.Підкова - "Священна кров" - для молодої душі перегляд ідеалів, що певно захопить зокрема молодих читачок - українських дівчат, Ів. Овечко - "Моя заздрість" - вірш гарного, легкого складу про задушевне, нездійснене бажання "щоб тільки стати молодим", Яр Славутич - "Кмітливість" - коротенька поезійка, та скільки в ній прозороясної ніжної любові до дітей!...

"Наш Клич" 6.12.56

Проф.С.КИЛИМНИК: Видавництво "Перемога" в Аргентині розпочало видавати прекрасний, довгожданий і вимріаний батьками та педагогами журнал для юнацтва під назвою "ЮНАЦЬКИЙ СВІТ"... Цей журнал промовляє прямо до серця наших дітей, знайомить із українською культурою, з Україною, нашою вітчизною, виховує почуття любові до рідної культури, почуття обов'язку супроти нашої батьківщини, нашого народу. Редагують цей журнал відомі педагоги-літератори: Сидір Кравець /Аргентина/, Іван Овечко /Бразилія/, Дмитро Чуб /Австралія/, Анатоль Юриняк /ЗДА/...

"Новий Шлях", 10.5.57

А.ГУДОВСЬКИЙ: ПРО ЖУРНАЛ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ. Маю сина відповідного віку і на підставі власного досвіду тверджу, що журнал для підлітків - юнаків є важлива і невідкладна справа... Чому не забере ніхто навіть голосу в цій справі? Була, правда, одна спроба. Люди відповідних кваліфікацій й ентузіясті цього діла/п.п. А.ЮРИНЯК, Д.ЧУБ, І.ОВЕЧКО і С.КРАВЕЦЬ/ видали кілька чисел "Юнацького світу". Журнал цей, не маючи матеріальної бази, не міг зразу мати відповідний формат. Від нас залежало, щоб він розширився і збагатився... Але ніхто його не підтримав, і він, очевидно, перестав виходити. Але редактори його - досвічені журналісти і педагоги залишилися. Завжди можна використати їхній досвід і зацікавленість справою.

/Допис з Нью-Йорку/ "Українські вісті"

7.II.1957

Олена Ц.: ПРО "ЗАБУТИХ ЛЮДЕЙ"/Голос читача/

З увагою, присмністю і признанням прочитала я статтю п.Івана Овечка під наголовком "Проблема одиниць" у "Свободі" з І-го вересня ц. р. Вона була для мене милою несподіванкою. Це вперше так розумно й делікатно порушено цю тему в нашій пресі. Сказано там: "Небагато є в нас осіб старших віком, які не мають спроможності бувати на всяких імпрезах із-за браку фондів на оплату вступу"... Тому широ радію, що знайшлася між нами така благородна людина, яка звернула увагу загалу на цю байдужість і брак серця в нашій спільноті. Думаю, що на її поклик ще хтось відізветься. Прийміть від мене сердечне "спасибіг".

"Свобода", 21.9.62

Осип ЗАЛЕСЬКИЙ: ЯКОЇ ЗАСПІВАТИ?/Голос читача/

Цікаву й актуальну тему заторкнув п.Овечко під поданим вище заголовком у "Свободі" ч.76. Наша молодь не співає, бо немає для неї нових, сучасних пісень, бо поети й композитори не творять пісень, які зацікавили б молодь - пише п. Овечко... Якщо хочемо, щоб наша пісня не загинула, а росла, то прикладімо для цього й свого власного зусилля! Учімо дітей музики, співаймо з ними вдома, співаймо чи учімо їх співати на сходинах молодечих організацій, на таборах і при кожній зустрічі з молоддю! Але співаймо не з "примусу" чи обов"язку, а для присмности, для розваги і заоочування молоді!...

"Свобода", 3.5.1962

Омелян МАКОГІН: ГОЛОС ЧИТАЧА

Дуже на часі й актуальними є думки п.І.Овечка, висловлювані час від часу на сторінках "Свободи". Останній його виступ п.з. "Це-жодна дрібниця" з 15 листопада - це, на мою думку, голос, до якого приєднаються всі ті, кого разить граматично-мовний хаос по наших часописах, журналах і книжках. Шановний автор у своєму дописі "Це - жадна дрібниця" заторкує справу наголосів, які є дуже важливі при вимові поодиноких спів Одначе, крім неправильно ставлених наголосів, ми робимо безліч інших мовних помилок, про які треба писати і дискутувати, щоб остаточно узгіднити, як найправильніше повинно бути, і цих правил дотримуватися... Людям, які мають відвагу висловлювати свої заваги публічно в обороні чистоти української мови, належиться велике признання...

"Свобода", 20.II.63

В.Л.: НАВКОЛО МОВИ. Недавно у щоденнику "Свобода" читали ми коротку статейку Івана Овечка /він часом друкує свої цікаві та актуальні спостереження теж і на наших сторінках/ про український наголос. Мовляв, наголос у мові, тим більше у прилюдних промовах наших промовців - це не дрібничка... Думка і порада п. Овечка дуже правильна, і ми під нею підписуємося обома руками. Але ми додали б до промовців і доповідачів ще багато численнішу групу осіб, яких правильне наголошування слів має не менше значення і вплив на оточення. Це наші вчителі української мови та українознавства по наших громадах... Слова з такими неправильними наголосами дуже часто чуємо в промовах громадських діячів на організаційних зборах або й на різних концертах та академіях. Вони то й стають причиною, що, як пише Іван Овечко, під час таких промов "багато присутніх кривляться так, ніби їх примушують мухи ковтати"...

"Новий Шлях", 6.6.1964

Б.ДАНИЛОВИЧ: ЦЕ - ЖАДНА ДРІБНИЦЯ. У "Свободі" з 15 листопада з'явилася під таким заголовком коротка, але дуже актуальні стаття п.І. Овечка на тему мови, а особливо наголосів у наших доповідачів і промовців... Але чи тільки в наголосах справа? Чи тільки в живій мові?..

"Свобода", 10.12.1963

Дмитро САВКЕВИЧ: В ОБОРОНІ ТВАРИН. Пан Іван Овечко оглядав цвинтар для тварин, де багато було поховано собак і котів. Більше він впорядкований, ніж людський/цвинтар/. Над похованнями - пам'ятники з чутливими написами/ також хрести на могилах і статуй Божої Матері - прим. упорядника/. Свої враження він подав у формі звіту до "НШ". Закінчує він свій допис словами: "І сміх і сльози..." Звичайно, йому, перебувшому за залізною заслоною, де людей нищать, як мух, і до вмерлих почуття заборонено, а про тварин, то й мови не може бути, таке явище, яке він побачив, є незрозуміле. Я маю інший погляд у цій справі. ...Христос народився не тільки для людей, але й для тварин. Сказав він також: "Блаженні ті, що люблять тварин". Це не наказ, а ознака, що людина, яка любить тварин, є духовно досконала...

"Новий Шлях", 12.10.1963

Від видавництва

ІВАН ОВЕЧКО

представник і співробітник „Екрану” на терені Каліфорнії, відомий журналіст, письменник, педагог і громадський та церковний діяч на еміграції, автор двох збірок („Ти був чужий” і „Сталося чудо Боже”), а також багатьох статей, нарисів і репортажів на сторінках українських часописів у Бразилії, Аргентині, Англії, Німеччині, Канаді і ЗДА. За 9-річного перебування у Бразилії був членом Секретаріату ЦОУ, співредактором журналу для молоді „Юнацький світ”, членом Об'єднання Бразилійських Журналістів і співробітником бразилійських журналів „Кандея” та „Естампа”, де, між ін., інформував про Україну. Іван Овечко має легке перо і здобував серця слухачів під час свят і маніфестацій своїми знаменитими

„ЕКРАН” Ч. 41-12

ВЕРЕСЕНЬ-ГРУДЕНЬ/1963; СІЧЕНЬ/1964

Під патронатом Учительської Громади в Чикаго. Головний Ред. А.Антонович

Ред. Іван Овечко, після однотижневої праці в „Свободі”, вернувся до Каліфорнії

Джерзі Сіті. Точно одні цими установами, яку він провів в Каліфорнії.

місяці: від 28-го січня до 28-го лютого ц. р. в редакції „Свободи” працював відомий її читачам автор і громадянин ред. Іван Овечко. В „Свободі” він працював тимчасово і тепер, після однотижневого побуту над Гудсоном і Атлантиком, вернувся назад до Каліфорнії над Пацифіком, де він постійно живе іде залишалася його родина: дружина, дочка і син та маті і брат. Під час однотижневої праці в „Свободі” ред. Овечко має нагоду основно познайомитися не тільки з її працею, але й з цілою системою праці Українського Народного Союзу, що допоможе йому в поширенні і закріпленні дальнішої співпраці з

промовами. Тепер п. Овечко переїдає в Лос Анджелес, Кал.

Дир. А.Антонович

„Свобода”, 29.2.1964

А.ДРАГАН, гол.ред. "Свободи":

...Говорячи про новості в "Свободі", не можна не згадати окремо започатковану вже сторінку "Українці над Пацифіком", що її редактує п.Іван Овечко, який впродовж одного місяця працював у нашій редакції, але з родинних та здорових причин працю залишив.

/Зі звіту гол.редактора/

"Свобода", 17.6.1965

Вшанували журналіста й автора поезій „Не плач, Україно!”

Українці вшановують журналістів дуже рідко, і то найчастіше після їх смерті. Тому то ініціатива групи українців Лос Анджелесу, де живе й працює журналіст-поет Іван Овечко, заслуговує на окреме признання.

Ред. Іван Овечко ввесь свій вільний від фабричної праці час присвячує на громадську діяльність, пише статті, організовує різні імпрези і промовляє на них, а до того займається ще й літературною творчістю. За 15 літ побуту в Бразилії й Америці він написав і видрукував у різних пресових органах 28 нарисів і коротких оповідань, 137 статей на прерізні теми, 70 фейлетонів і гуморесок, 106 більших репортажів, 66 статей у 6-ти ним редактованих органах і сотку віршів, а також і кілька статей у чужомовній пресі, зокрема бразилійській, на українські теми.

Сьогодні Іван Овечко є постійним співробітником „Свободи”, де вміщує популярні статті „на злобу дня”, і тижневика „Канадійський Фармер”, де веде окрему тижневу рубрику, співпрацює у „Новому Шляху”, редактує окрему сторінку в „Свободі” під назвою „Українці над Пацифіком”, редактує також зразу ж вирішено привітати

і місцевий бюллетень Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі „Вісті УКО” та виконує цілий ряд інших громадських обов'язків. Статті І. Овечка радо друкують газети всіх політичних угруповань, бо автор виступає завжди як українець, виразний і твердий антикомуніст, самостійник і соборник.

Ще в 1957 році Іван Овечко видає окремою книжкою свої враження про Бразилію під назвою „Ти був чужий”, де вміщено описи-репортажі про Бразилію та коротенькі нариси-оповідання й автобіографічні спогади. А весною ц. року вийшла його збірка вибраних поезій — декламатор „Не плач, Україно!” Факт, що протягом лише одного місяця українці Лос Анджелесу (а їх тут не так то вже й багато) розкупили 300 прим. цієї збірки, говорить як про якість лірично-патріотичних поезій збірки, так і про популярність їх автора серед каліфорнійської громади.

Тому то, коли п. Т. Гордон випадково того ж дня довідався, що день 20-го травня є днем народження п. Івана Овечка, і похвалився про це своїм друзям —

ЯКІВ ЄМЕЦЬ
— автор репортажу

иого несподівано вдома. Та коли група на чолі з Т. Гордоном і М. Головатим з'явилась у домі журналіста, то не застала його: навіть у день свого народження він мусів бути на засіданні центральної громадської організації Лос Анджелесу. Тоді було влаштовано щось інше: несподіванку на ширшу скалю наступної неділі, 23-го травня 1965 р. його разом із дружиною Марією і 8-річним сином Юрком правдами і неправдами заманили у дім подружжя Ємців, що живуть у цій же околиці, ніби на оглядини нової хати. Щойно п-во Овечки переступили поріг хати, як з уст понад 35-ти присутніх залунало „Многая літа!” — це прихильники творчості журна-

ліста й автора збірки „Не плач, Україно” на чолі з настоєтелем Української Православної Церкви о. Ол. Довгалем вітали Івана Овечка з 45-літтям життя, 25-літтям літературної творчості і 15-літтям активної й широкої діяльності за океаном. До сліз був зворшений ювілят несподіваною і теплою дружньою зустріччю, що тільки й зміг сказати: „Хотів би я всіх вас зараз обняти й розцілувати...”

Після промов-привітів тріо „полтавчанок” (Лідія Ємець, Галина Білоус і Зіна Романюк), ідею яких було відзначити дату народження поета відспіванням його пісні, проспівали „Журбу” зі збірки ювілята на народню мелодію, яку закінчено велично хором усіх присутніх. А потім — дружня гутірка при смачній перекусці (про яку подбрали наші невтомні і винахідливі господині) і пісні, пісні без кінця, пісні, яких так рідко приходиться чути в Америці.

Нехай ота мила несподіванка в честь ювілята буде нашим признанням і нашою скромною подякою за його віддану працю для нас і для України.

Я. Є.

Winnipeg, Nov. 21, 1964.

CANADIAN FARMER

КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР

CANADA'S OLDEST AND LEADING UKRAINIAN WEEKLY

Published every Saturday by
National Publishers Limited

Іван Овечко постійним дописувачем “Канадійського Фармера”

З приємністю повідомляємо наших читачів, що круг наших дописувачів, кореспондентів та авторів, статті яких друкуються в “Канадійському Фармері”, збагатився ще одною поважною журналистичною силою, а саме, починаючи від мин. числа п. Іван Овечко вестиме постійну рубрику “Іван Овечко пише з Каліфорнії”.

П. Овечко — один з кращих українських журналістів та авторів на еміграції. Походить він з центральних земель України. До війни вчителював у сіредніх школах, а згодом працював у редакції одної з лідсоветських українських щоденників. Батька його знищило НКВД в 1938 році, а під час війни він з

Іван Овечко

матірю дістався на Захід. **Брати** Одружився в Німецьчині. Дружина його, Марія, хоча німецького роду, зовсім з-
українізувалася. Докладно вивчила українську мову, веде дім по українськи і виховує їхніх двоє дітей в українському дусі, а всюди, куди їх кидала емігрантська доля, обіє п-ство Овечки були і є душою українського культурно - громадського і церковного життя.

Після війни п. Іван Овечко з дружиною, дочкою, і **братом**

матірю вийшав до Бразилії, де перебував 9 років. Там, помимо того, що треба було заробляти на прожиток, не занедбує і журналістичної діяльності. Почав видаєти (на циклостилі) український тижневик, був співредактором журналу "Юнацький Світ", що появлявся в Аргентині, редактував церковний бюллетень, будучи головою Українського Православного Братства Арх. Михаїла в Сан Павло. Видав кілька праць друкою, серед яких на окрему увагу заслуговує книжка слогомінів та описів Бразилії, п. н. "Ти був чужий", що вийшла 1957 р. Рівночасно дописував до багатьох газет в Америці, в Канаді і в

Європі, а крім того писав **текож** до бразилійської преси, в португальській мові, здебільша на українські теми.

Шість років тому панство Овечки (в Бразилії сім'я збагатилася сином Юрком) переїзджають до ЗДА. Там п. Іван Овечко працював короткий час в редакції щоденника "Свобода", але кліматичні умови ні змусили його переїхати до теплішої Каліфорнії. Там він живе й досі, працює фізично, але не покидає також пера. Його статті і поезії часто друкувалися в українській пресі, зокрема в "Свободі".

Своє рішення співпрацювати з нашим часописом він мотивує ось так: "Вирішив почати тісну співпрацю з "Канадським Фармером" найперше тому, що відчуваю прямотінність, сміливість і щирість у постановці різних, в тому числі й деликатних, політичних питань на порядок денний, у цьому тижневику".

Радо вітаємо п. Іван Овечка на сторінках нашого часопису в тому переконанні, що так само повітують його цікаві статті і розумні думки всі наші читачі.

Б.БІЛ-КІЙ

З ДАЛЕКОЇ БРАЗІЛІЇ

Сан Павло, Бразілія   Дуже дякую ВШ Редакції за цінний тижневик "Канадійський Фармер". Я також вдячний моєму приятелеві Н.Н. за те, що подав Вам мою адресу. Дуже мені присміно було дізнати-ся, що п.І.Овчко є вашим кореспондентом. Місце-ва святогородимирська парохія напевно прийме цей факт з великим вдоволенням. З Новим Роком щиро всіх здоровлю!

"Кан.Фармер", 23.1.1965

Н.Н.

П.Риверс, Б.К.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Моя передплата кінчиться на другий місяць. Засилаю Вам...на два роки наперед і ... на пресфонд "КФ" і бажаю Вам кріпкого здоров'я і щоб Ви мали багато таких людей, як п.... і п.І.Овчко, то було б ліпше на світі і була б ліпша любов і порозуміння між нашим народом, котрі ще не пішли ворогам на услиги...

"Кан.Фармер", 6.2.1965

Василь ПОРЕМСЬКИЙ:

Бурламак, Кв.

ГОДІ ВСІМ ДОГОДИТИ

...Газету "КФ" я ціну дуже високо тому, що вона є одинока, що ширить правду про наші важні українські справи. Може, хтось запитає, чому так високо цінить "К.Фармера" наші українці, то я дам відповідь: тому, що газета "КФ" має доброго, ідейного редактора, а при тому має добрих дописувачів в особах панів: Івана Овчка з Каліфорнії, п..... Я особисто даю призначення їм за їхні важні дописи до "КФ". Перечитав я статтю п... Там було написано так, що коли п. Овчко переказав те речення, то помилився і той націоналіст і той репортер. Це означає, що вони оба помилилися, а на мою думку і цей третій... Чому в наших українців така вдача, що хтось напише якусь статтю до газети, а хтось інший того не любить, то нараз накидається на цього дописувача з лайкою, а часто навіть з образливими словами?.. бо, як каже наша пословиця: "Один любить попа, а другий попадю"...

"Кан.Фармер", 27.3.1965

Роман ЛАГУТА:

ПОШАНУЙМО ВІКОВУ ТРАДИЦІЮ!

У СПРАВІ МОСКОВСЬКОГО ЗВЕЛИЧУВАННЯ "ПО-БАТЬКОВІ". В одному з його репортажів, що мав наголовок "Супер" і його абсурди"/"КФ" ч.8, 1965/п. Овечко, як то кажуть, прочитав "патер ностер" невідомому націоналістові, що на якісь імпрезі в Каліфорнії посмів висловити думку про те, що "вживання імені і по-батькові - це, мовляв, чисто московська маніра звернення і що ми, українці, мусимо раз і назавжди покінчити з нею, бо це, мовляв, нам, націоналістам, не личить"... У своєму репортажі п. Овечко намагається довести, що, мовляв, Шевченко "залишки вживав форми імені і по-батькові у своїх листах"... Перечитавши в наголовку слово "абсурди", мимоволі спало на думку: чи часом не посковзнулось перо п. Овечка?!... Пантелеймон Куліш не обізвав Шевченка "Григоровичем" навіть у надгробній промові... чи ж часом п. Овечко не допустився "абсурду", коли зробив той заекид невідомому націоналістові за те, що той виступив проти "велічання па отчеству", що давно є духововою прикметою нашого північного захланного ворога! Хоч усе з цікавістю читаю талановито писані репортажі п. Івана Овечка, але в цім випадку він, мабуть, трохи загнався... Але то нічого! Бо на помилках вчаться навіть і дуже великі люди.

"Кан.Фармер", 13.3.1965

Володимир ГАДЗІНСЬКИЙ
Лос Анджелес, Каліф.

ЦЕ НЕ "ВСЬО РАВНО"

У "Кан.Фармері" з 13-го

лютого 1965 р. з'явилася стаття п. Івана Овечка п. заг."Супер" і його абсурди". Дописувач п. І. Овечко обурився на якогось громадянина, який мав сміливість зробити слухне зауваження, що в укр. мові звернення по-батькові не вживається і що це є чисто московська звичка, від якої нам, українцям, давно час відвикнути!!! І хоча п. Овечко твердить, що "у всьому світі нашого Пророка українці називають Тарасом Григоровичем", то це нічим не обґрунтоване і не відповідає правді... Усе це тхне малоросійщиною, якою не варто забруднювати таку поважну газету, як "Канадійський Фармер".

"Кан.Фармер", 13.3.1965

Гліб СТАРОВІЙТ

Лос Анджелес, Каліф. В УНІСОН ЗІ "СТАРШИМ БРАТОМ"

Коли уважно прочитати допис Івана Овечка "Супер" і його абсурди" в газеті "К. Фармер" за 13 лютого, то не треба бути й музикантом, щоб знайти в дописі унісон зі "старшим братом"...

...Традиційне московське "да ето всьо равно" автор пише словами: "І Тарас Шевченко, і Тарас Григорович Шевченко звучить для кожного українця рідно та мило". Правдою є, що не всі українці користаються московською запозиченістю... тож авторове "для кожного" є нічим іншим, як навертанням читача в бік інтересів "старшого брата"!..

"Кан.Фармер", 13.3.1965

З. БЛОЩІНСЬКИЙ

Лондон, Онт.

В ОБОРОНІ ПРАВДИ

У своїх репортажах п.І.Овечко /з Каліфорнії/ зосереджує увагу на важливі і тривожні світові події нашого часу та актуальні проблеми української еміграції. Передплатники тижневика "КФ" з повагою і зацікавленням читають його цінні статті. Цілком слушно цей журналіст в репортажі "Супер" і його абсурди"/"КФ", ч.7, 1965/ звернув увагу на той факт, що поширюється тенденція розгортає надто гарячі дискусії навколо таких питань, які не мають будь-якого поважного значення. Виголошуються патетичні промови з природу припущення, немовби вживання імені і по-батькові - це чисто московська маніра звертання, а тому ми, українці, повинні говорити "Тарас Шевченко" і ні в якому разі не вживати виразу "Тарас Григорович", бо цим ми наслідуємо "старшого брата".

Мова є виразником інтелектуального розвитку і обдарованості того чи іншого народу, а маніра звернення по імені і по-батькові є лише виявом членості і поваги з боку молодих до старших людей. Але, всупереч здоровому розумові, певні кола в засліплений ненависті навіть у цьому позитивному звичаєві намагаються відшукати - "підступ москаля". З цього приводу до редакції "КФ" надіслані "протести", а 13 березня в часописі були надруковані 3 листи як відгук на статтю "Супер" і його абсурди". П.Роман Лагута...дискутує більш-менш поважно, посилаючись на науково-історичні дослідження. Але подана автором документація не є переконливою, бо сам він визнає, що звеличування по-батькові у нас вживалося ще за Велико-Княжої доби.

Два інші листи-протести: п.В.Гадзінського - "Це не всьо равно" та Гліба Старовійта - "В унісон зі "старшим братом" - то це вже аж ніяка обґрунтована дискусія, а безоглядно вороже уперед-

ження, де вся аргументація базується на повторюванні блюзінірського вислову: "старший брат".

Українці повинні об'єктивно розв'язати питання: чи такі дискусії і напади на п.І.Овечка мають на увазі добро нашого народу і несуть йому конкретні полегшення? Чи, може, тут передбачена ще й інша мета, знана тільки самим опонентам?

Дуже вимовним є той факт, що більшість тих надто широких прихильників українських традицій і звичок мало подають голос супроти провокативних дій комуністичних змовників, які украли нашого Шевченка.

Вживуючи звернення "Тарас Шевченко" чи "Тарас Григорович Шевченко", ми цим не творимо ані української історії, ані впливаемо в який-будь мірі на події. Не в цих мовних зворотах сенс...

Не час тепер товкти воду в ступі і запаморочувати голови українцям нікчемними дрібницями мовних та побутово-традиційних звичок.

"Кан.Фармер", 10.4.1965

Б.ГІРКА, голова
Українського Культурного Осередку
в Лос Анджелесі, Каліф.

А.ПРОКОПОВИЧ, секретар   ДО РЕДАКЦІЇ "КАНАДІЙСЬКОГО ФАРМЕРА"

Шановний Пане Редакторе!

Управа Українського Культурного Осередку, центральної організації українців Лос Анджелесу, Каліфорнія, висловлює цією дорогою свій жаль з приводу поміщення в Вашому вельмипочитному часописі образливої статті /"КФ" за ІЗ березня 1965 р.: "В унісон зі "старшим братом"/ одного члена нашої організації, п.Г.Старовійта, на другого члена, відомого українського журналіста, патріота, редактора і співробітника кількох видань, автора поезій та нашого активного і рухливого члена, постійного промовця на національних святах - ред. Івана Овечка.

Віримо, що у Вашому часописі не буде більше цього роду статей, які не дають нічого, лише розбурхують пристрасті і викликають фермент, який і йде лише на руку "старшому братові".

Простимо помістити цього листа в Вашому шановному часописі. Остаемось з громадським привітом,
за Управу/підписи/

"Кан.Фармер", 29.5.1965

February 14, 1966.

ВІЛЬНИЙ СВІТ

Американське видання "Канадського Фармера"

FREE WORLD — American Edition of Canadian Farmer
WORLD'S OLDEST AND LEADING UKRAINIAN WEEKLY
Published every Monday by NATIONAL PUBLISHERS LIMITED

Publisher and General Manager
Editor-in-Chief
Associate Editors

CHARLES F. DOJACIK
P. PIHOCHEV
M. R. SHKAWRYTKO
IWAN OWECHKO (U.S.A.)

РОСТЕМО! РОЗБУДОВУЄМОСЬ!
"ВІЛЬНИЙ СВІТ" — нове американське видання
"Канадського Фармера"

/Скорочено/

Народжується сьогодні "Вільний Світ" — газета хоч з новою назвою, але давня, з традицією служби української людини через 63 роки.

Ділимося цією радісною вісткою з усім українським громадянством в широкому світі. Для нас цей факт, є фактом розбудови і росту часопису, який ми маємо шану редактувати. А ця розбудова і цей ріст є зумовлений виключно ширим прійняттям і підтримкою української громади у світі.

Коли зважити факт, що "Вільний Світ" — у своїх завданнях продовжує повністю традиції і напрямки "Канадського Фармера", то це є запорукою для його читачів, що він так само вірно і гідно сповнитиме своє завдання відносно українського громадянства.

Вчасна вірна інформація, ширий український патріотизм, безпартійність і безсторонність, безкомпромісова боротьба з ворогами України, а в першу чергу з комунізмом, вільна трибуна для всіх, а найважніше, спряння духовому переродженню української людини і тим самим приспособлення її до життя і боротьби в теперіш-

ному світі — це завдання "Вільного Світу".

Для успішного сповнювання цих завдань "Вільний Світ" розбудував на терені ЗДА широку сітку співпрацівників та дописувачів. Із започаткуванням видання "Вільного Світу", до редакційного складу газети увійшов визначний український журналіст п. Іван Овечко з Лос Анджелес, Каліфорнія. В тому ж місті відкривається американське бюро нашого видавництва. П. Іван Овечко, талановитий журналіст, публіцист, письменник і поет вже понад 2 роки співпрацює з "К. Ф.", здобувавши собі широке признання тисячів наших читачів. Крім своїх нових редакторських обов'язків, п. Іван Овечко буде також завідувати нашим американським бюром. Встановлення бюра в Лос Анджелес на терен ЗДА — це черговий етап у процесі постійного росту і розбудови найстаршого незалежного українського тижневика у вільному світі.

Тепер слово за широким кругом того громадянства, в руки якого вперше попадає "Вільний Світ". Бажаєте мати друга в своїй хаті — прийміть у свою сім'ю "Вільний Світ".

Лист д-ра Юл. Мовчана до Редакції “Вільного Світу”

(американське видання “Канадійського Фармера”)

Вельмишановний Добра-
дію Редакторе Овечко!

Я дуже дякую Вам за
поміщення моєї статті, як
також приємно мені до-
відатись, що вона викли-
кала широке зацікавлен-
ня читачів... Шкода, що
я в заголовку тієї статті
не додав слова “зрадни-
ків”, аби вона звучала:
“Чи треба виправдовувати
зрадників і яничарів?” На
цю тему досить добру
статтю в передостанньому
номері “В. С.” дав Ф. Сте-
шенко (“Згвалтовані” яни
чари чи ренегати-зрадни-
ки?), хоч з деякими йо-
го поглядами я й не пого-
джуюся...

Не знаю, як довго Ви
займаєтесь журналістич-
ною діяльністю, але особи-
сто я вперше познайо-
мився з Вашими працями,
які Ви друкували на сто-

рінках джерзиської
“Свободи”. Без жодних
компліментів повинен сказати, що Ваші статті мені
дуже сподобалися. Пере-
дусім, в них відчувається
свіжа думка, як також Ваше
вміння в гарній літера-
турній формі подати ту
думку. Не скажу, щоб усі,
але деякі Ваші статті є
просто близкучими, про
що, зрештою, Ви й самі
знаєте з відгуків своїх чи-
тачів. І то не раз павіть у
заголовках. Ось хоча б у-
зяти один із наскіжіших
— “Почуття меншеварто-
сти чи беззвартої?” Хіба
не чудовий заголовок?!
Безліч разів у нас можна
почути й прочитати сло-
во “меншевартість” і т. д.,
але нікому в голову не
прийшло сказати прості-
ше й більш правдивіше —
беззвартої чи беззварто-

/Цей лист — у дуже скороченому вигля-
ді, лише з частинами, де є критика
редакції та редактора/

сти. Сказати щось нове, сказати краще, влучніше — в цьому, власне, сила і талант журналіста, і Ви з цим завданням близькуче впоруєтесь.

Я дуже вдячний Вам за запрошення до співпраці в газеті. Але, постійно дописуючи до двох інших газет, я, звичайно, маю досить мало часу для цього, хоч по змозі постараюся принаймні час від часу щось надіслати. Є. однаке, питання — чи поміщуватимеме Ваша газета те, що я писатиму? Мій (правда, маленький) досвід показує, що я не можу бути певним, чи принаймні половина з того, що я писатиму, зможе дістати дозвіл на поміщення на сторінках "Вільного Світу". (Далі автор листа нарікає, що одну його статтю було відхилено — прим. Ред.). Моя стаття не була поміщена. З яких саме міркувань — д о г а д у є с ь... Справа в тому, що я в своїй статті критикував погляди (іншого автора) щодо в'єтнамської політики.

Що це так, то я можу судити з того очевидного факту, що редакція — в тому числі і Ви особисто — послідовно і вперто проводите таку політичну тенденцію: з одного боку, повторюючи т е р е в е н і Джонсона - Раска та МакНамари, намагаетесь перевонати своїх читачів, що головним ворогом людства тепер є якийсь "інтернаціональний комунізм", а з другого, хочете показати, що "чемпіоном" боротьби проти цього "інтернаціонального комунізму" є ЗДА, які нібіто є лише "невинним ягнятком", бо вони виступають лише в обороні проти агресії того "інтернаціонального комунізму".

Але коли існування "інтернаціонального комунізму" є нічим не доведеною фікцією, то натомість бездискусійним є факт існування різного роду імперіялізмів. Існують імперіялізми — московський, англійський, а м е р и к а н ський, німецький, польський і т. д. Але в той час,

коли для всіх нас поняття московського імперіалізму та колоніялізму є фактом бездискусійного характеру — в той час для Вашої редакції поняття напр. американського імперіялізму є явищем “незрозумілим” чи, краще сказавши “неіснуючим”. “Дядько Сам” в понятті редакції “В.С.”, як це можна судити зі змісту статей, є зовсім “невинним ягнятком”, є майже невинною “жертвою інтернаціонального комунізму”, яка (жертва) виступає лише в “обороні проти інтернаціонального комунізму”!

Між тим, дійсність є зовсім інакша. Навіть однопартійці Джонсона все більше з огидою відвертаються і засуджують його “політику” й практику в В'єтнамі. Подумати тільки, який цинізм і садизм: з одного боку американські імперіялісти кричать, що вони пішли до В'єтнаму з метою нібито “оборони в'єтнамського народу проти комуністичної (але таки в'єтнамської, а не якоїсь чужонаціональної!) агресії, а з другого,

в найбрутальніший спосіб всіма “модерними” засобами — включно з скиданням тисяч запальних та розривних бомб, нищенням врожаїв за допомогою отруйних хемікалій, поварварському знищенню той самий в'єтнамський народ! Або таке: з одного боку ... виставляють себе “борцями проти комунізму”, а з другого, вони йдуть на відверту співпрацю з московським комунізмом, точніше, імперіялізмом... Що за нахабство і підлість американського імперіялізму!!! Та ж теперішнє американське розпаношення в В'єтнамі є набагато гіршим ніж навіть розпаношення Москви в Україні.

• • • • •

І ось, не зважаючи на все, частина української емігрантської преси — не виключаючи також і Вашого “Вільного Світу” — і далі чомусь уперто не хоче помічати американських “дслішків” в В'єтнамі. Я вже читаю кілька місяців (майже півроку) “Вільний Світ”, але й досі

не читав там жодної статті, в якій би в тій чи іншій формі було засуджувано американську агресію в В'єтнамі, і це мені

дає відповідь, чому моя вищезгадувана стаття не удастся поміщення в газеті .. **ВІЛЬНИЙ СВІТ**

25-го ЛИПНЯ, 1966.

Щоб закінчити дискусію

ВІД РЕД.: У числі 24 газети "Вільний Світ" і в числі 29 газети "Канад. Фармер" був уміщений «Лист д-ра Юл. Мовчана до Редакції "Вільного Світу"». У тих же числах газет була дана також відповідь д-рові Ю. Мовчанові нашим співробітником у рубриці п. Івана Овечка під заг. "Про агресію та деяще інше". Пізніше д-р Мовчан написав ще одного листа, на якого знову дав відповідь п. І. Овечко. А тим часом до Редакції щодня приходять листи від читачів з висловленням думок на заторкнуті в діялозі теми. Читачі просто обурені. Звичайно, як і треба було сподіватися, всі вони тлумачення д-ра Ю. Мовчана відкидають, засуджують і навіть обвинувачують іноді Редакцію за вміщення листів д-ра Мовчана. Вважаємо, що час справді закінчити дискусію про справи, які і для нашої Редакції, і для наших читачів давно перестали бути дискусійними. А для закінчення дискусії подаємо кілька уривків останніх листів читачів.

"НЕ ВМІЩАЙТЕ ТАКИХ СТАТТЕЙ!"

Шановний Пане
Редакторе!

Просимо більш не вміщати в часописі статтів-перегукування і з зачіпанням нашого славетного дописувача п. Івана Овечка,

політичні статті якого мають оцінку в читачів, які його читають з насолодою. Коли беремо в руки часопис, то перш за все шукаємо заголовок "Іван Овечко пише з Каліфорнії", бо в його статтях у газеті нема пустословія. А пан Мовчан пише, що комуніс-

ти то теж патріоти, що комунізм — то просто капіталізм, а за в'єтнамську війну обвинивають осуджуючи не знати кого. Як можна вимагати вміщення таких статей та ще й на видному місці, коли автор не може відрізняти Добра від Зла? Ми, тисячі читачів, що переплачуємо цей часопис — всі проти інтернаціоналістичного гнилого комунізму. Америка чомусь няньчиться з комуністами ще з часів през. Трумана, котрий відкликав МакАртура за бомбардування Манджурії і цим врятував світовий комунізм. Краще статті п. Мовчана не вміщати, бо через нього ще й платити за часопис перестану . . .

Н. І. Крила, Рочестер.
Шановний Пане
Редакторе!

В одному з останніх чисел газети був поміщений лист п. Ю. Мовчана до Редакції "В. Світу". Його лист зайняв немало місця. Не знаю, з якої причини в часописі надається місце для тих статей, які можуть появлятися і в часописах країн комуністичного бльоку. Пан Ю. Мов-

чан пише: "Чому в українських часописах не застежується американська агресія в В'єтнамі? . . ." Що це за писанина? Хто дозволяє на такі статті в часописі?

Вам, як редакторові часопису "Канадійського Фармера", я порадив би так: якщо ще будуть приходити такі листи від п. Мовчана, то Ви відповідайте коротко на них, а саме — нам з Вашими листами не по дорозі.

Василь Луценко,
Клівеленд, ЗДА.

Поважаний Друже Овечко, щоправда, Ви дали влучну відповідь д-рові Мовчанові у тому самому числі газети, але . . . не дозволяйте, щоб другим разом були поміщені такі статті, бо, прочитавши статтю д-ра Ю. Мовчана, я не маю спокою, я всечуєсь дуже понервованій... Наша священна країна (ЗДА) веде війну за визволення всіх поневолених народів з-під проклятого комунізму.

З пошаною,

Михайло Фук,
Амбрідж, ЗДА.

Василь КОВАЛІВ/Торонто, Канада/: ПРИЗНАННЯ ВІД ЧИТАЧА... "Канадійський Фармер" – це не якась мертвa газетa, котру не раз і неохотa читати... Навпаки... кожne в ньому словo дужe дорогоe тa має свою ціль i значення. Згадати б хоч би... статті п.І.Овечка з Каліфорнії...

Михайло ФУК/ЗСА/: Перш за все, коли дістаю часопис "КФ", шукаю за Вашими статтями, бо вони цікаві й гарні... "Кан.Фармер", 22.1.1966

Яків БУБНЮК/Канада/: Прочитав Вашого вірша "Листопадовий Львів"/який починається словами:"Я ніколи у Львові не був..." / та й так був зворушений, що вхопив кусок паперу i начеркнув оцих кілька слів для Вашого альбому:

Я ніколи у Львові не був,
У тім городі збройного чину,
Що в цей день волю Зривом здобув
І прославив мою Україну.

Я не бачив, як славно зустрів
Святий Юр листопадовий ранок,
Як у сяйві прокинувся Львів,
Шоб столітні загоїти рани.

Як засяяло сонце в полях,
Як зігріло міські кам'янці,
Як замаяв на ратуші стяг
Українських небес i пшениці.

Я не чув свисту куль, коли знов
Грабував ворог волю здобуту...
Славних воїнів згублена кров
Хай ніколи не буде забута!

Приайде знов Листопадовий Зрив,
Що колись народився у Львові!..
Я ніколи у Львові не жив,
Але Львів --- в моїм серці i слові!

1965

Хоч не були Ви
в нашім Львові,
Коли творивсь
Великий Чин,
Та він живе
у Вашім слові,
Бо й Ви -
Вкраїни син!

...Коли б я був поетом,
то, може, краще написав
би, що Ви розворушили в
моїй душі своїм віршом..

"Кан.Фармер",
22.1.1966

Микола ПОНЕДІЛОК:

...Хорошу статтю Ви оприлюднили у "Кан.Фармері". Маю на увазі Вашу "Чудернацьку "поетичну призму" поетеси"...

"Кан.Фармер", 22.1.1966

ЧИТАЧІ ПИШУТЬ

Правда — проти сили! Боям — проти зла!

Чудо і все, аж невіриться, що ще є люди на цім грішнім світі, які відважились на таке велике діло.

В моєму особистому розумінні "Вільний Світ" це — ніщо інше як ясний промінь посеред темряви і хочеться вірити що темрява не здушить його.

В "Вільнім Світі" присмно читати матеріали майже кожного дописувача, але здається що найвлучніше і найвідважніше письмо п. Іван Овечко.

Треба подивляти за таку велику майстерність живого слова, слова правди "без обходу кругом довкола", щоб існаразитись на непримінність. Він, з мертвого слова робить

живе, з читача видушує оту "Смішну слозу" і невидимо щипає за серце та пробуджує занедбаних душою людей.

Вш. п. Ів. Овечко мас силу промовляти правду серед мільйонів приспаних, байдужих, до тих, що вже забули все страждання, бо мають всякого добра, до тих, які знаходяться на каторгах і до тих своїх же які помагали і помагають сьогодні москалеві полатану свитину з рідної матері знімати.

Він цілком слушно закликає "переродитись", бо як не зробимо цього ми зникнемо, поручаючи творити різні національно-свідомі організації, в яких можна би надійно виховати майбутній провід нашого народу, щоб вміли "обух сталити".

ВІЛЬНИЙ СВІТ

25.4.1966

**Григорій Репа,
Чікаго, Ілл.**

Тарас БАРАН/Монреаль, Канада/: Часто стрічаючи Ваші так цікаві та влучні репортажі... бажаю Вам хдоров"я та обильних Божих ласк для віддержання в боротьбі вільним словом та пером з наростаючим злом - московським комунізмом і імперіялізмом...
"Кан.Фармер", 22.1.1966

Від ЗЕМЛЯКІВ із Детройту: Дорогий Земляче! Часто читаемо Ваши статейки... За нашою оцінкою, Ви є талановитий журналіст... Одно лише нас дивує, що Ви зв"язалися з часописом "К.Фармер"...
"Кан.Фармер", 22.1.1966

Володимир Л-КИЙ/Австралія/: ...Мені "Канадійський Фармер" за 2 роки дав те, чого всі разом взяті журнали й газети не дали за 35 років... Я знаю, дорогі й шановні редактори й співпрацівники, який високий тягар Ви несете на своїх плечах. Також знаю, що не легко бути таким журналістом, як Іван Овечко. А тому хай Вам усім завжди Бог помагає...
"Кан.Фармер", /?/

Лев ШАНКОВСЬКИЙ /ЗСА/: ...Приємно ствердити, що є ще в наших редакторів "порох у порохівницях"... Дуже люблю, наприклад, читати статті й кореспонденції п.І.Овечка з Каліфорнії, якого я тільки тепер відкрив для себе як доброго журналіста... Дай, Боже, нам таких соборників побільше!...
"Кан.Фармер", 5.3.1966

А.МАЙОРОВ/Канада/: ...Вони радо читають і передплачують "КФ" і задоволені всім тим, що друкується в "КФ", зокрема п.Іван Овечко так все добре дописує з Каліфорнії. Отож ще раз гратулую видавцям, редакторам, робітникам "КФ" і п.Іванові Овечкові і бажаю на многі літа видавати цей паросток "Вільний Світ"..."
"Кан.Фармер"/?/

Настя ЗАЛАНІВНА/ЗСА/: ...Недавно перечитала статтю п.Івана Овечка "Геть із церковними забавами з пиятикою!" Вона дуже багато говорить, і я певна, що багатьом та стаття, як і інші, що правду говорять, не буде довгодоби, але я рада, що знаходяться люди, які мають відвагу звернути увагу на те, що нас нищить...
"КФ"/"Вільний Світ"

16.1.1967

В. Хорольський

Редакторська акробатика

Стаття л. І. Овечка в ч. 10 "Вільного Світу" заслуговує на деяку увагу, хоч би і через самий наголовок "Справжня об'єктивність", що на загально зрозумілій мові означає: "правдива правда", так неначеб то правда може бути і неправдива?

"Справжньою об'єктивністю" тому є те, що говорить п. Овечко, а те що пишуть інші, то теж об'єктивність, але вже не справжня...

П Овечко пише: "Помилки і недотягнення треба вказувати навіть і під час відзначення роковин 22 січня, щоби у майбутньому тих помилок не робити". Не погодитися з тим неможливо. Але ж чому тоді, коли це робить п. О. Войнаренко, то це є "без міри і потрібці"?

Мало того, за вказання на помилки, завдяки яким не маємо держави, два редактори в своїх статтях це засудили, а перед протестуючим разом з власником вибачалися. І то защо? — За те, чадо п. Овечко каже треба звертати увагу навіть в часі відзначення 22 січня.

Далі він пише: "Неможна дивитися через окуляри нашої останньої гетьманщини". Тут видно правдиве обличчя п. Овечка, який побачив нелюбу йому Гетьманщину, а не хоче побачити державницького підходу п. О. Войнаренко

наренка і бажання нарешті знати правду про визвольні змагання, щоби в будучому не повторити тих самих помилок. Для оцінки подій з часів визвольних змагань ні п. О. Войнаренко, ні інж. Вакуловський, ні інші автори дописів, які хотіли б вияснити правду до кінця, позичати окуляри у п. Овечка не будуть, бо тоді вони б перестали бути самими собою, а стали б п. Овечком, чого вони аж цік не хотять.

Ніколи і ніхто не бачив, щоби п. Овечко будь-коли написав Директорію з малої літери, але у чияві "справжньої об'єктивності" спокійно це робить у відношенні до Гетьманщини.

Щодо "окуляр", то треба зважити, що п. О. Войнаренко без окулярів не лише бачив, а й переживав ті події, про які інші лише дещо читали.

Приклад з американськими президентами, який подав п. Овечко як "справжню об'єктивність", є більше як невідповідний. Помимо своїх "гріхів", всі разом зробили ЗДА країною з найбільшим добро бутом, з найбільш багатою, і найбільшою військовою по гую, з найбільшою свободою для мешканців.

Наши "президенти" не допустили до відбудови держа-

ви в 1917 році, коли II Універсалом заборонили самочинно здобувати навіть автономію. А в листопаді-грудні 1918 року вже готову Державу соціалістичним повстанням знищили. Нарід залишили в нечуваній неволі, а себе і нас загели на смітники ці-

того світу, та ще кажуть за це їх і вихваляти, а на "живого свідка тих подій" ставлять особу, завдяки якій не була переведена в життя нацість автономія. Ось "справжня об'єктивність" чи дехто краще любить: "українська правда"...

24 червня 1967 "БАТЬКІВЩИНА"

З конкурсу епіграм

Епіграми, прочитані на бенкеті З'їзду Українських Журналістів Америки і Канади. (Далі)

ДВА ЖУРНАЛІСТИ

Чи Теличко, чи Овечко,
Щось літають недалечко...
Тож, звичайно, недарма
І на З'їзді їх нема!

"І. Хрещатик"

Іван Манило

(третя нагорода)

"НОВИЙ ШЛЯХ" - 17.12.1966

Чи п. Іван Овечко теж став „апостолом Перуна?”

В "Канад. Фармері" і "Вільному Світі" не так давно надрукована була стаття п. І. Овечка про "поета-філософа українського лицарства" проф. Шаяна Володимира, яким автор статті не тільки пристрасно захопився, але на якого він теж бажає "звернути увагу всього думаючого українського літературного світу на еміграцій..."

Як читач цих рядків зauważує, ми вжили наперід прізвища проф. Шаяна, а тоді щойно його ім'я та щей під креслили іншим шрифтом. У такому порядку поставив прізвище і ім'я проф. Шаяна й п. Овечко. Зробив він це з певним розмислом, бо такого порядку бажає в першу чергу проф. Шаян. Такий порядок має свою вимовну думку та про неї дещо нижче в наших рядках.

Ше декілька слів щодо цього наголовку - запиту під адресою п. І. Овечка, бо на головах такий у першім моменті може видаватись для декого доволі дивним. Він однак не визбутий основи.

Чому саме "апостол Перуна?" — а тому, що "філософ українського лицарства", яким так душевно захопився п. Овечко, це не є звичайний собі професор, поет чи філософ, а це новий "месія" для України, більший як сам Святий Володимир Великий, Рівноапостолний, Князь України. Він має навіть свою релігію, якій на ім'я "Орден". А суть тої "релігії" в тому, що вона "українська...". Не християнська релігія повин-

на бути — за вченням Шаяна Володимира — релігією України, якій таку "силою" накинув Князь Володимир, а "релігія Перуна", якого охрещений Володимир Великий, велів затягти до Дніпра, а тому зробив велику історичну помилку, яку виправити п'єкликує Перун Шаяна Володимира. Отже треба завернути історію українського народу перед 988 рік, до релігії Перуна — бога на українських небесах, відкинути Святого Володимира I, а повторити проф. Шаянові — Володимирові II.

Того всього п. Овечко чсно і відкрито про свого Шаяна Володимира II чи тачам не сказав, хоч про все це мабуть читав у його "Орденах". За це він солодкавими словами захвалює, чи пак преяскравлює "лицарське, вогненне Слово українського патріота - філософа до... (його) слухачів, які готові його не тільки слухати, а й наслідувати". Яка ненарушима самопевність віри п. Овечка в Шаяна Володимира.

До того всього "взнеслого" про (Шаяна) Володимира п. Овечко пригадує читачеві, що "Володимир (проф. В. Шаян) друкується часто у "Визвольному Шляху" та в багатьох інших виданнях, ну, є співробітником "К. Ф." і "В. С." Мало того, четверта група УПА, що на терені Англії мала чи має назву "Ліги Українських Повстанців у В. Британії", навіть запросила Володимира II в серпні 1957 році виголосити промову на

своїм з єзді, яку оце вже вдруге під наз. "Священний геройзм", як "балиду лісового шуму", автор її перевидав.

А що "поет лицарського духа" пише "паростками", що ведуть до справді українського корея Сковороди, Святослава Шевченка, Франка, Лесі Українки — тому кличе п. Овечко до читача — "читаймо Володимира". А тому теж і вдався до гісторичної форми проти інших поетів: "Боже, якою трухливо мізерією виглядають (у порівнянні з віршиками Володимира ІІ — прим. склад.) "сухаринні" віршилиця деяких наших вічно скиглих поетів лише за "оловейком у саду", лише за "рідним словом" і смачними варениками!"

(Мабуть п. Овечкові вже "рідніші" чужі меви над океаном, "мова паяж" і смачніші "тат-доги і стейки" — прим. склад.).

Дехто з наших читачів тих рідків може зробити "великі очі" після прочитання того рода "ревеляцій", та вони не фантазії, це мрія Шаяна Володимира ІІ і його "апостолів" чи "учнів". Свій яскравіший відблиск вони мають саме в наші дні і на терені ЗДЛ, де проживає п. Овечко. Там є ще один "апостол Перуна" теж "небудечний поет" Орлигора, що в метаморфозі псевдонімів, зі своїми мудрошами передістаеться на сторінки укр. деяких часописів. Передістаеть він навіть на сторінку укр. катол. щоденника в Америці.

А ж чигачі увразумили редактора того щоденника, що похвалами для перунівського апостола затягнув не в ту сторону...

А вже прямо здеправували сторінки нашої близької іменіці в Нью Йорку, "Нашу Батьківщину", "послання" Пол-Половецьких, тиж же самих перунівських апостолів, проти чого не втерпів наявіть ревнитель християнства. проф. І. Мартос і виступив публично з осудом у пресі проти їхнього "месянства", що для нього так щедро відпустив свої шпалти нью-йоркські йорган "Православної Акції" для спільної акції з Перуном.

На жаль, тих перунівських апостолів у нашій гнилій дійсності не добавчують у першу чергу релігійно - церковні пресові органи з обидвох сторін барикади, які повинні стояти в першу чергу на сторожі християнської істини. Що гірше, дехто з них, як було згадано вище, тих "апостолів" ще й захваляють... не знати тільки, чи з невідомства, чи, в що не хочеться вірити, заманюючись на "вогненні слова" Шаянів. Орлигорія, Пол-Половецьких, Л. Силенків, Овечків...

"БАТЬКІВЩИНА"

12—26 серпня 1967

На чийому возі їде, того й пісню співає

Від якогось часу з'явилось на сторінках „Канадійського Фармера” ім'я Івана Овечка. По довгих мандрах по різних органах преси, під час яких причалив був теж на короткий час й до сторінок „Українського Голосу”, п. Овечкові вдалось сісти на воза „Канадійського Фармера” й тепер він його пісню співає, кадячи видавцеві тієї газети, що буде дальнє проілюстроване цитатами з „Канадійського Фармера” з 1 квітня.

В тому числі „Канадійського Фармера” поміщена стаття п. І. Овечка під заголовком „За українськість — формою і змістом”. В тій статті її автор доказує, що єдиною українською за „формою і змістом” газетою є „К. Ф.”. Інші газети отакі як „Український Голос”, „Вільне Слово” і „Новий Шлях” це „капітулянські” тобто запродані ворогам (читай большевикам) газети, які редакнують „горе-редактори”, „контактники”, „демократи”, „круглостольники” і тд. і тд.

Вилявши свою лють на всіх тих редакторів, оцей одинокий в його опінії, найшляхетніший і найбільш патріотичний український редактор на північно-американському континенті, бере в руки кадильницю і „як полагається”, починає кадити видавцеві „К.Ф.” п. Чарльзові. Він пише:

„Українська еміграція мусить бути лише глибоко вдячна цьому піонерові української газети за океаном. Чому ж тоді така лють і жовч у деяких занадто вже „українських” редакторів?

„Відповідь дуже проста: заздрість і ще раз заздрість”

Маючи вже раз кадильницю в руках, автор статті не забув теж покадити своїм „собратам” з „Гомону України”, за те, що вони взяли в оборону „Канадійського Фармера”. Він же і називає „Гомін України” виразником одного з найбільших політичних угрупувань на чужині. . .”

Коли вже п. І. Овечко заговорив про „жовч” і „заздрість”, яка руководить усіма писаннями українських редакторів, то хай й нам вільно буде поставити гіпотезу про мотиви писання п. Овечка. Ці мотиви мабуть найкраще відобразить відома ще в передвоєнних царських часах пісенька, яку можна було почути й у Києві, а саме: „Цеп-

льонок варений, цепльонок жарений, цепльонок теж хоче жіті”, що перекладене прозою на українську мову значить: „Курчатко варене, курчатко жарене, воно теж хоче жити”.

А може все це, що у своїй статті понаписував п. І. Овчено, це просто першоквітневий жарт, бож газета датована першим квітнем, коли веселі люди пускають у світ різні жарти.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС,

Степан Підкова

12-го КВІТНЯ, 1967.

ПОРТРЕТИ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

(Виставка картин маляра С. Підкови)

ІВАН ОВЕЧКО

Поет і журналіст. Якщо судити по його журналістичній діяльності то він задишки не має і тому буде довговічним і плодовитим. Пише по дві статті за раз: одну за столом, а другу під столом... Там до правої ноги між пальці він приладдав спеціального олівця, що тримається на гумках. І що ви думаете? Рука в нього не погана, себто почерк, і “рука” ноги у нього теж каліграфічна, аж шкода передруковувати. Але він все ж таки все те передруковує одним великим пальцем правої руки.

Той палець йому вже сточується, але нічого не вдієш.

Від себе скажу одверто: Він важкий чоловік. Це пояснюється тим, що він має в собі забагато металу: залізну логіку і сталеву впертість . . .

— Побільше б нам таких портретів!

КАНАДІЙСКИЙ ФАРМЕР

===== 13 квітня, 1968. =====

Ол ШПИЛЬКА

ПЕРЕДБАЧЕННЯ

Не знати хто поширив відомості про мій пророчий хист, але вони дійшли до п. Івана Овечко — представника і співредактора часопису «Свобода» на західні штати Америки.

У своєму листі до мене шановний Іван Овечко, виявивши добру обізнаність із мюою обдарованістю передбачати майбутнє, прохав вести відділ віщувань та передбачень, які стосувалися б увірений йому території.

У «Свободі» за 29. травня м. р. на сторінці «Українці над Пацифіком» було надруковано мою першу контрибуцію під назвою «Одним оком у майбутнє», у якій я говорив:

«Не треба вдаватися до старокрайової ворожки, щоб вішувати великі зміни у розміщенні населення Північної Америки.

Судячи по швидкому ростові західніх стейтів та масовому переїзду американців до тихоокеанського побережжя, можна сміло говорити про недалеке і цілковите обезлюднення приatlantійських просторів країни.

Про майбутній «дикий схід» і міста першого поселення, іхній ріст та занепад наступне покоління знатиме лише з підручників історії, географії та оповідань старших людей.

— Ось тут, — тикаючи на мапу, говоритиме вчитель, — було колись велике місто під назвою Нью-Йорк, отут стояла Філадельфія, а ось тут розташовані були Буффало, Рочестер. Тепер це так звані «гостставні», тобто міста духів...

Залишені власним населенням, ці міста і всі навколоишні простори приймуть назву «Дикого Сходу».

У процесі переїзду над Пацифік перенесуться сюди головніші надбання культури, науки й архітектури. Статуя Свободи світитиме у Сан-Франциско, філадельфійський «Дзвін Свободи» сто-

ятиме у м. Фінікс, часопис «Свобода» друкуватиметься у м. Сієтел.

Столицею країни стане місто Сан Дієго, куди перенесеться вся адміністрація, уряд, музеї, монументи і пам'ятник Шевченкові.

Центром українського життя засłużено стане місто Лос Анджелес із найвищою будівлею — Українським Народним Домом. Із верхніх поверхів цього будинку у погідні дні (а вони тут завжди погідні) можна буде бачити береги Австралії, Нової Зеландії чи порт Владивосток.

Ше вищим стане життєвий рівень населення. Поскільки вся праця виконуватиметься комп'ютерами і різноманітними машинами, робітник у середньому працюватиме 4-5 годин на тиждень.

Ніхто нікуди не спішитиме, проводячи ввесь час на дозвіллі та відпочинку. Вигріватимуться люди під вічнозеленими пальмами, оранжевий сік попиваючи, і час-від-часу у басейн стрибатимуть для прохолоди.

Цю добу історики назвуть «Новою Сторінкою Америки».

До побачення над Пацифіком!«

Видрукувала «Свобода» оце пророцтво із незначним скороченням: не подала хто автор...

За редакцію вибачався п. І. Овечко:

— Пиши, — заохочував він, — далі, а кривду направимо в наступному виданні.

— Такого видання, — кажу йому, — вже більше не буде.

— Чому, — допитувався він, — не буде?

— Запитай краще редакцію у Нью-Джерсі.

Не вірив мені колега Овечко. Листами ред. Драгана переконував і ретельно готовував матеріали для «наступних

чисел». Марнimi виявилися його зу-
силя. «Українці над Пацифіком» по-
трапили під заборону. Підвела їх «Сво-
бода»!

— Що ж то воно тепер буде? — ці-
кавився І. Овечко.

— А буде ось що: «Свободу» ти зали-
шеш і перейдеш до «Канадійського
фармера», де репрезентуватимеш лиш
не західнє побережжя, але цілу Аме-
рику.

Так воно й сталося.

Ол. ШПІЛЬКА

• У К Р А І Н С Ъ К І В І С Т І • Неділя 27. березня 1966 р.

Іван Правденко

Журналісту - Антикомуністу

“... преса, що тільки інфор-
мує — ніяка преса. Справжня
преса також — формує”
(Іван Овечко)

Страждає Україна — мати,
Наш тихий світ, чудовий край,
Тому не лише інформувати,
А й душі формувати давай!

Пишім:

— Не мусять розбишаки
Народом нашим керувати!
Пишім не так, як ті писаки,
Які не знають, що хотять.

Вони і “люблять” батьківщину
І продають ввесь час її,
Торгують нею безупину
“Патріотичні” шахраї.

Страждає Україна — мати,
Наш тихий світ, чудовий край,
Тому не просто так писати,
А душі гартувати давай!

Каліфорнія, 1967. "КФ"/"ВС"

17-19.2.68

ПОРТРЕТ ПОЕТА

Іванові Овечкові
присвячує

Без капелюха він,
Однак найвищий на бульварі.
В коротках до колін,
Від сонця носить окуляри.

Цікавиться усім
Вкраїнський праведник
бездомний,
Скрізь поглядом ясним
Сягає наш поет невтомний.

Іван ПРАВДЕНКО

6.7.1966 — Гантінгтон Парк
Каліф.

Полковник Гікмен, шеф "Проджект Менеджер Офіс", вручає
похвальну грамоту інж. Б. Макові за його технічні удосконалення
в конструкції зброї та за зразкове ведення важливих військово-
технічних справ.

ЕКРАН - EKRAN

Злістрований журнал • Illustrated bi-Monthly
з українського життя • of the Ukrainian life
Житомир • Українська Учительська Громада • CHICAGO
Видає В-во „ЕКРАН“ • Відпов. РЕД. А. Антонович

РІК VIII „ЕКРАН“, ч. 37-38, СІЧЕНЬ
— КВІТЕНЬ 1968

ІВАН ОВЕЧКО

За протекцією і в супроводі інж. Богдана Мака, українця на високому пості в американській військовій промисловості (Відділ ракетної зброя) й її удосконалення), який безпосередньо виконує доручення міністерства Оборони Америки, радо да-вали пояснення про всі чисельні об'єкти, що їх отримував український журналіст, включно з оригінальною кабіною, в якій перебувають астронавти під час лету навколо Землі. На фото: ред. І. Овечко перед ракетою, що стоїть перед будинком корпорації. (Зі зрозумілих причин не можна було фотографувати всю галерею всередині колосальної корпорації).

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА
Бібліотека Українознавства
Том 29

СЛОВО І ЗБРОЯ

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ
ПРИСВЯЧЕНОЇ УПА
І РЕВОЛЮЦІЙНО-ВІЗВОЛЬНІЙ БОРОТЬБІ

1942 — 1967

Упорядник і автор біографічних даних

ЛЕОНІД ПОЛТАВА

Вид. I 1968

Іван Овєчко

СМОЛОСКИЛ

(С. Бандері -- у 5-ту річницю смерти)

Хоч був на світі ніби мир,
Мовчали вже давно гармати,
Ти все ж упав — як командир,
Упав, як падають солдати.

Своє життя ще молоде,
Дітей покинувши й дружину,
Приніс у жертву Ти на те,
Щоб ми — любили Україну.

Ти ненавидіти учив
Катів розп'ятого народу.
Твій заповіт — це збройний чин
За власчу хату і свободу.

І тим, що прийдуть по Тобі,
Ти став героя проголосом.
Ти не прожив — у боротьбі
Згорів, щоб стати — смолоскилом!

Іван Овєчко — журналіст, поет із Наддніпрянщини; в УССР — вчитель; під час війни дістався до Захід, перебував у Бразилії, тепер в Америці. Книжка спогадів з Бразилії „Ти був чужий”, 1957; вірші в періодичній пресі, статті, репортажі.

"СЛОВО І ЗБРОЯ"
стор. 377

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.

Від Редакції: З присмістю передруковано листа пластунки-юначки, що з'явився у часописі "Вільний Світ" ("Каналістичний Фармер") з Вінніпегу з 24. з. ц. р., під наголовком "Голос пластунки-юначки", як відповідь на статтю ред. І. Овечка у тому ж часописі у справі вимог, що їх ставить молоді наші пластовий провід, підкреслюючи, як передумову принадлежності до Пласту — знання української мови. Ми раді, що відповідь ред. Овечкові дала саме молода юначка. Це для нас є доказом, що наш пластовий провід правий у своїх вимогах.

Вельмишановний Пане Овечко!

Прочитавши Вашу статтю у «Вільному Світі» з дня 3 березня ц. р. «Чи це розв'язка виховної проблеми?», я бажаю забрати слово до порушенії Вами теми.

Я вступила до Пласти, маючи вісім років. У тому часі я вже вміла читати і писати по-українському. Тому мене дивує, чому кожна українська дитина, заки вступає до української організації, не мала б знати української мови? І тому я погоджується із пластовими вимогами, які були поміщені в «Пластовій Ватрі» ч. 1 (107).

У Вашій статті Ви пишете: «Ясна річ, також ідеалом кожного молодого українця мусить бути навчитися рідній мові». Певно, що так! Боки нація утратить рідну мову, вона перестає бути нацією.

Далі пишете: «Але коли ідеал уже ставиться як передумову, тоді виходить, що не у Пласті, а десь поза чи перед Пластиом молода людина мусить осягти того ідеалу (знання мови), а тоді вже має право приступити до гурту інших, що вже той ідеал осягли...»

Очевидно, що так! Мені здається, що знання української мови починається від батьків. Коли батьки розмовляють між собою і з дітьми українською мовою, тоді їхні діти засвоюють свою

рідну мову. Я візьму приклад від себе. В нашій хаті завжди була і є розмовою тільки українська мова. Коли я мала п'ять років, я почала ходити до шотляндської школи, не знаючи англійської мови. Але зате я вже читала український «Буквар» плавко і вміла писати по-українському. В хаті завжди були українські часописи, журнали і книжки. Бачивши, що батьки їх завжди читають, я почала з малку наслідувати їх, так що й тепер читаю з великою приемністю. Тому я вдячна батькам за початок знання української мови у слові й письмі, і тому я думаю, що початки знання української мови кожна українська дитина повинна одержати від своїх батьків. А також треба пам'ятати, що кожна українська дитина повинна ходити до української школи, в якій збагачує своє знання про український народ, його історію, культуру тощо.

Пластова вимога каже, що кожний пластун і кожна пластунка повинні ходити до української школи. Я думаю, що коли дитина ходить до української школи, вона напевно навчиться писати і читати по-українському. Я знаю, що я багато користаю з навчання української школи, бо українські вчителі дбають про це. Тоді дитина має добрій початок до вступлення у ряди Пласти чи до іншої української молодечої організації.

У Пласті є багато пластунок-самітниць. Вони постійно в контакті з пластовою провідницею, яка часто пише до них і дає їм пластові завдання, на які вони відповідають поштовою дорогою. І якби це вони могли робити без знання української мови?

В іншому місці Ви пишете: «...Виходить, що Пласт — не виховна, не навчальна організація, а організація вже вихованих і навчених молодих людей...»

Я є у Пласті вже шість років. За цей час я багато користала і далі користаю, найважливіше, набуваю поширення моого знання про Україну, напр., історія України, українські звичаї, піс-

ні. Дуже важливим для пластунів є українська мова, якою вони стараються завжди розмовляти в українському оточенні, а також читання української літератури. І тому я хочу сказати, що Пласт насправді є українською виховною організацією (почавши від 1911 року).

А до Вашого питання: «Що станеться із самою організацією через 10-20 літ, якщо вже сьогодні найпершою вимогою до вступу до тієї організації є знання рідної мови?» — подаю таку відповідь: Повторяю, що коли нація утратить рідну мову, вона перестає бути нацією. І тому в першу чергу ми повинні зберігати свою рідну українську мову та передавати черговим поколінням. Коли так буде, я вірю, що Пласт далі існуватиме в майбутньому!

**СЕРПЕНЬ
ВЕРЕСЕНЬ
1969**

З ЛИСТИВ ДО РЕДАКЦІЇ

Високоповажаний і
дорогий пане
професоре Овечко!

Газета "Вільний світ"
принесла нам Ваш роз-
кішний ювілейний пода-
рунок: "»Віра й наука«"
відзначає 10-річчя".

Яка ж то приемна не-
сподіванка для нашої
скромної праці!

Мусить битися у гру-
дях шанованого Автора
тепле, шире і велике сер-
це, щоб відшукати та ви-
словити стільки добрих
слів, пошани, любові до
праці інших.

У наш скупий і мізер-
ний вік на добро і щи-

ВІЛЬНИЙ СВІТ — March

**Пл. юн. Леся Бекерська
Ютика, Н Й, США**

рість, у наш галасливий
і щедрий вік на зневагу й
огуду Ваше прихильне і
мирне слово, до того ж
висловлене вголос, не тіль-
ки вшанувало "Віру й на-
уку", збудило читачів,
але й показало Вашу осо-
бу, виявило велет Вашого
духа.

На річній нараді членів
редакційної й видавничої
комісій, яка відбулася 25
листопада ц. р., всі при-
сутні радо погодилися ви-
словити Вам нашу най-
сердечнішу подяку та за-
свідчити нашу до Вас гли-
боку пошану.

Ласкавий Господь наш
нехай рясно поблагосло-
вить Вас у служенні до-
бром нашому народу.

Іван Беркута,
редактор
12, 1973.

"ВІСНИК СПАСІННЯ" - видання Об'єднання ЕХБ в

Вел.Британії:

"КОЛИ Б НЕ БУЛО РІЗДВА" /Уривки/

Під таким заголовком була надрукована в одному з чисел часопису "Канадійський Фармер" стаття, Ш.Автором якої є І.Овечко.

І дійсно - це є дуже цікаве питання й остатільки важне, що від правильного розв'язання і прийняття його залежить сучасність і будущість світу, зглядно людей...

Хто правдиво пізнав Ісуса як свого особистого Спасителя, той знає зміст чи містерію народження Його, містерію Різдва, як каже Ш.Автор Іван Овечко. І той відноситься до цієї події не як многі, про кого згадує Ш.Автор, а як це є згідно з волею Божою.

Скажемо за Ш.Автором: Коли б весь світ цю правду належно зрозумів, пізнав і прийняв у серце своє, а в першу чергу християнство взагалі, то світ сьогодні виглядав би цілком інакше і не йшов би дорогою загибелі вічної, а радів би життям, яке Господь ряснно би благословляв. І люди би спастили Бога як Творця й Отця небесного за Його безмежну любов і милосердя, що Він послав нам Сина Свого Ісуса Христа Спасителем і народження Якого в тілі людському рік-річно згадує Християнський світ...

Ч.2/80 Квітень-червень, 1969

"НАШЕ СЛОВО" - бюллетень парафії УПЦ св.Андрія

Первозванного в Лос Анджелесі:

ДЕСЯТИРІЧЧЯ /Уривки/

...3-під пера редактора Ів.Овечка являється запит-стаття "Навіщо нам цей Бюллетень?" - цебто "Наше Слово". І, вилвигаючи цілий ряд відповідей...І далі ціла в"язка влучних і важливих доказів, чому саме Бюллетень потрібний. "Це перший і єдиний пресовий орган Каліфорнії!" - закінчує автор свій цінний допис. Редактор Ів.Овечко не належав ще тоді до редколегії журнала, але давав до нього свої вірші та надсилає цінні заваги...

Ч.2/46 Великдень - 1971

Талановитий журналіст і письменник

Знаючи дотеперішню письменницьку діяльність д-ра Івана Овечка, мусимо з признанням висловитися про його велику працьовитість. Не зважаючи на непригожі життєві умовини, сиру буденшину життя і фізичну працю по цей бік океану, у Бразилії і ЗСА, він завжди знаходив час писати, ніколи не кидаючи пера.

Д-р І. Овечко не науковець, журналіст і письменник. Хоч йому минула п'ятдесятка, він зробив докторат і працює сьогодні професором університету Північного Колорадо в ЗСА. Передусім він відомий нам як публіцист із своїх статей в українській пресі. От хоч би в останніх тижнях з'явилися його дні статті на дуже актуальні теми в „Америці“: „Блюзінство — іменем Нобеля“ в числі з 17 листопада м. р.) та „Старому воякові боляче“ у „Свободі“ (з дня 9 листопада м. р.), де докоряє молоді, що вона безекрітично наслідує погані звички Американців.

І. Овечко — це син селянина з підсоветської України. У своїй книжці „Ти був чужий“, виданій у Бразилії, він так каже про себе і свою сім'ю: „Я був чужий у своїй рідній країні вже від дитячих років, коли я взагалі став розуміти. Скільки я памятаю себе у своїй країні, я не мав спокою. Десятилітнім хлопцем я був уже чужим у власній хаті моїх батьків, бо й батьки були чужими для волостарів моєї колишньої батьківщини. Серед лютої зими в них було відібрано все, що вони надбали довгими роками своєю тяжкою працею. А по-тім, коли я мав 18 років, чорний

ІВАН БОДНАРУК

-АВТОР ЦЬОГО ОГЛЯДУ-

/Див. також його рецензію на стор. 222/

ворон‘ забрав батька і більше я вже його не побачив. Мати щоденно носила до вязниці передачі. А через місяць після арешту батька НКВД казало звітися хлопцеві до відділу міського НКВД. І там Іван побачив, як два екаведести з револьверами вели його батька. Батькова голова стала зовсім біла, щоки висохли. В НКВД його так збрали, що тільки в лікарні він прийшов до притомності.

Дуже важко довелося Іванові Овечкові та його родині пережити 1933-ий рік. У 40-річчя великого голоду у статті „Весняні роздуми про жорстоке минуле“ він так розказує про свої тодішні переживання: „Сьогодні ще стоїть перед очима проклятий 1933-ий рік. Стоїть перед моїми очима та страшна весна жорстокого минулого, коли хлопчиком бігав я до лісу шукати в землі чогось їстивного. Але куди жорстокіше було там, звідки зайди Москви вигнали моого батька з сім'єю три роки перед тим, забравши хату, землю і все майно. Але в тому нещасті було бодай те щастя, що всі ми вижили на донбаських копальнях. Та не минала жорстока доля моого батька й там — п'ять літ після голо-

дового 33-го року --- під час „ежовщини“ згинув він на весні 18 квітня 1938 року.

Не менше любить І. Овечко свою матір. Він про неї зворушливо згадує в „Листі до матері“, поміщенному при кінці збірки статей ч. 4, виданої цього року. Там читаемо: „В цей день моого народження я думаю найбільше про Вас. Це ж бо Ви дали мені життя понад півстоті літ тому. А коли прийшли до нашої хати чужі, злі люди та викинули нас з хати на сніг, це Ви ховали мене від непогоди, від кровожадних двоногих звірів, від смерті. Коли ж над нашими селами й містами нависла тінь голодової смерті, це Ви блукали лісами й полями в пошуках будь-якого коріння, щоб утримати при житті мене. Це, мабуть, через мене, щоб тільки уможливити мені безперебійне навчання у школі, Ви з моїм Батьком ризикували, ховаючись від червоних горлорізів — і згинув мій Батько в кігтях нелюдів“.

Літературний дорібок Овечка, не зважаючи на колишні несприятливі життєві обставини, вже донолі багатий. В 1955 р. в Сан Павло, Бразилія, надрукував він книжечку „І сталося чудо Боже...“, а в 1957 р. там же видав книжку „Ти був чужий“ (Бразилія очима Українця), присвячену памяті свого батька-страдника. В 1965 р. вже у ЗСА появилася друком його збірка патріотичних віршів п. н. „Не плач, чо. Б. Федчука, В. Шаяна, Ю. Україно!“ В 1970 р. видав д-р Отечко другим (доповненим) виданням свою збірку поезій п. н. „Вибране“, на яку складаються, крім віршів, нариси, оповідання, рецензії. Збірка вийшла заходом „Вибрані статті, ч. 4“. Це форми прихильників літературно-публіцистичної праці автора з на-

годи його 50-річчя. Збірка друкувалася в Лавлені, Колорадо, і має 184 сторінки. Це вже третя збірка працьовитого й талановитого автора й охоплює вона твори всіх жанрів, в яких д-р Овечко працює як журналіст і редактор. В ній знаходимо 51 поезію, 15 нарисів, 14 статей і 12 рецензій.

Шоправда, наші „модерністи“ недодінюють поезій Овечка, мовляв, вони для них занадто „тра диційні“, все ж таки мусимо ствердити факт, що наші люди таки люблять вірші Овечка й часто їх декламують на різних імпрезах. Що більше, деякі наші композитори, як В. Шутъ, Вол. Божик і Г. Китастий склали музичку до поезій Овечка, підкреслюючи цим великий плюс його поезій: мелодійність і легкість врша.

Тематика віршів Овечка рівномінітна, где переважає в них туга за втраченою батьківщиною і релігійність. Щождо оповідань і нарисів Овечка, то вже Л. Луців у „Свободі“ зазначив, що Овечко вміє на 2—3 сторінках своїх оповідань і нарисів розказати цікаво про події із свого життя під большевицьким режимом, чи з життя по цей бік юану.

Врядли-годи д-р Овечко пише теж рецензії на твори наших найновіших письменників на еміграції, як Р. Володимира, З. Дончuka, Л. Мурович, Яра Славутиня, Б. Федчука, В. Шаяна, Ю. Бурякінця та ін.

І. Овечко це передусім відомий нам із преси талановитий публіцист та обсерватор життя і явищ. Цього року вийшли друком його „Вибрані статті, ч. 4“. Це фо тофсетна репродукція вибраних статей із тижневиків „Канадій-

ський фармер" і „Вільний Світ", що їх автор написав у 1970-73 роках. У збірці є 51 стаття на дуже різноманітні теми. В них порушує автор наболілі питання нашого приватного чи громадсько-національного життя, відгукується часто на події, які проходять у ЗСА й на батьківщині під важким режимом кривавої зірки.

Як сказав я, тематика статей у виданій книжці дуже різноманітна. Вони важливі для характеристики автора, як журналіста, публіциста й письменника, бо показують його світогляд і зацікавлення. Бачимо в них, що автор тримає руку на живчику життя і цікавиться всіма проявами життя політичного, національного й суспільного. Найбільше місця у книжці він присвячує політичним проблемам, зокрема питанням визволення України. Вістря його критики спрямоване головно проти комунізму й советської тюрми народів. Овечка обурює облуда й незларність Обеднаних Націй, він бичує судівництво й наївну політику ЗСА, вражаюти його до глибини душі лицемірство й моральний занепад західнього світу, анархія і лібералізм. В деяких статтях змальовує конфлікт поколінь, уміє вірно підхопити всяких хиби нашого громадського життя та дати відповідну рецептру для вилікування їх. Не забуває про сучасне горе нашого народу під Советами, особливо русифікацію, зазначуючи, що коли вона там проходить під тиском ворога, то тут, відбувається добровільна американізація і затрата рідної мови нашою молоддю.

На славу авторові треба підкреслити, що він дуже релігійна людина і християнська мораль червоною ниткою снується крізь

усі писання Овечка. У статті „Помилки чи злочини" трапилася, маєтесь, підсвідомо, помилка: автор каже, що Куба віддалена кільканадцять кілометрів від ЗСА.

Я думаю, що Совети й комунізм як ідея із смертю Сталіна таки розпадаються. Тому можна дискутувати з автором статті „Комунізм без Сталіна", бо він каже що комунізм як ідея із смертю Сталіна поширюється і скріплюється більше ніж під Сталіном. Важко теж погодитися з думками статті „Думки вслух", які докоряють нашому громадянству, що воно по 10—20 літ тримає на пронідних становищах тих самих людей. Шоденна обсервація і життєний досвід показують, що тримаємо їх так довго на пронідних місцях не тому, що воно незаступні, але тому, що нема охочих до праці й загал викручуються від неї. Адже сам автор каже, що ми національні справи трактуємо як святковий, суботній або недільний додаток до нашого повсякденного життя („З вірою в позитивні сили").

Вкінці хочу зачитувати думки Овечка із статей, під якими кожен із нас готов підписатися. Наприклад, соціалізмом в Америці прикриваються мов ширмою комуністи та анархісти й терористи. Під ширмою соціалізму поширюється комуністична програма. І цьому найбільша небезпека сьогодні ще вільної Америки (гл. „Соціалізм — ширма комунізму"). Або: Важко погодитися з думкою — каже автор — що всі кроки вільного світу супроти комуністичного — це лише помилки. Це не юдні помилки, але на перед розпляновані акції. От хоч би спрана ганебної видачі литовського моряка в руки советської

залоги корабля. Всі газети, ввесь світ і сам Ніксон обурилися тим, але винним і волосок з голови не впав („Помилки чи злочин“).

Останнім виданням Івана Овечка є книжка п. н. „Чехов і Україна“ про походження А. П. Чехова, його звязки з Україною й українські елементи в житті й творчості письменника. Праця вийшла в серії монографій Україн-

ського Вільного Університету, з передмовою проф. д-ра Василя Лєя та коротким резюме англійською, німецькою і французькою мовами. Ale ширше зупинимося над цією працею іншим разом.

Покищо скажу, що книжка гарна й цікава, тому варта, щоб наш ширший загал познайомився з нею.

Іван Боднарук

„АМЕРИКА“ — ВІВТОРОК, 15 СІЧНЯ 1974

“БУДЬМО ЛЮДЬМИ”

Хвальна Редакція!

Минулого місяця скінчилася моя передплата того часопису, який люблю читати, бо в нім є багато позичаючого матеріалу з чого можна дечого наочитися, а це те, що нашим людям бракує.

Нам треба піznати все своє: свою історію, культуру, а головно звертати увагу, щоб ми близче самі себе пізнавали, стреміли до спільногого братолюбія, і поєднання, та стали разом до праці для добра нашого народу.

Нам треба все підкреслювати і насвітлювати цей геройський патріотизм, про який було поміщене у 9-му числі “Канад. Фармера” на стор. 3-ї, де є написано: “Будьмо Солженициним? Будьмо людьми”.

Не багато є між нашими людьми таких, що мають університетську освіту, докторати та інше знання, та стараються викривати всяку неправду

або фальшивість як це робить д-р І. Овечко. Дав би Бог, щоб наші передові люди, які більше читають і знають, старалися висвітлювати, хто до незгоди довів, і як треба прямувати, щоб вже раз станути на правильну дорогу, щоб таки нас завживати, щоб стали ЛЮДЬМИ!

— — — — —
Кінчаю тих кілька рядків, щиро здоровлю редактора “Кан. Фармера” та решту працівників, здорові працюйте на користь свого українського народу.

Зі щирою пошаною,

Михайло Коваль,
Калгарі

ВІЛЬНИЙ СВІТ — FREE WORLD

Winnipeg, April, 22, 1974.

ЛИСТ З ДЕНВЕРУ

Редакція "Вільний Світ"
462 Гаргрев вул.
Вінніпег 2, Ман., Канада

Денвер, 18. 2. 1973.

Вельмишановний
Пане Редактор!

Як відгук допису п. І. Овечка від дня 22 січня 1973 року, який появився на сторінках Вашого почитного тижневика під заголовком "Ганьба — Дві Маланки в Денвері", ми нижче підписані організації і товариства, члени місцевого Відділу УККА в Денвері, просимо ласкаво не відмовити помістити слідуєше спростування:

- 1). Не знаємо хто й коли дав моральне право п. І. Овечко кричати ганьба та ображувати цілу нашу громаду, тим більше, що він сам є неактивним на терені нашої громади і в нашему суспільно-громадському житті майже жодної участі не бере.
- 2). Як журналіст п. І. Овечко повинен придержуватися морального кодексу українського журналіста, то значить, об'єктивно і безсторонньо інформ-

мувати наш загал та повинен провірювати джерела своєї інформації з одної сторони, а з другої писати правду навіть тоді, коли пише про себе, чи свою велику діяльність для добра української справи.

- 3). Стверджуємо факт, що наша денверсько-українська громада не є одинокою у діяспорі, що має внутрішні непорозуміння і розбиття. Однаке ми, що читаємо українську пресу, ще ніколи не бачили статті чи допису подібної змістом до допису п. І. Овечка де хтось, що стоїть абсолютно з боку, кричав би на весь світ ганьба та ображував цілу громаду. А як уже кричить ганьба, то хай скаже відразу кому і хай назове організацію чи людей, що завинили у справі двох Маланок.
- 4). Гідне і величне відсвяткування 50-ти ліття УВУ в Денвері не було жодним чудом, особливо зі сторони п. І. Овечка, а тільки доказом зрілості і зрозуміння загалу нашої

- громади про загальнонаціональний характер і значення цього культурного Ювілею.
- 5). Щоб знати чому не продовжується з а початковану громадську співпрацю на терені нашої громади в Денвері, п. І. Овечко, як об'єктивний журналіст і лояльний член Відділу УККА, повинен би засягнути опінії інформації не лише в деяких людей, своїх симпатиків, але також опінії Управи Відділу місцевого УККА.
- 6). Традиційно на протязі вже більше як 10 літ, кожного року Маланку уряджує місцева Пластова Станіця, про що всі люди й організації доброї волі є добре і прекрасно поінформовані. Подібно було і цього року, коли Пласт відповідні заходи для переведення заплянованої Маланки зробив ще в місяці серпні-вересні 1972 року. Отже, якщо ООЧСУ зорганізував на той сам день свій Маланчин Вечір, то ім, а не цілій громаді п. І. Овечко повинен кричати ганьба.
- 7). Розбиття Школи Українознавства наступило не так задля непорозуміння відносно керівництва школи як в ім'я правди задля впертості і зарозумілості деяких людей та їхніх подразнених особистих амбіцій, що взялися поставити справу не компромісово для загального добра громади, а виключно по-своєму, без огляду на жалюгідні наслідки.
- 8). Відносно участі хору і танцюристів, членів нашої громади у програмі університету в Грілі, Колорадо три роки тому, що його ініціативу і зорганізування п. І. Овечко так голосно собі приписує, то одиноким шилом, яке вилізло і то не з мішка партійників, а якраз з мішка п. І. Овечка, був факт, що наша українська група була рекламизована в офіційній програмі цієї наукової інституції як частина російської, а не української програми. Щойно на загальне домагання нашої громади п. І. Овечко після концерту помістив відповідне вияснення на сторінках студентського часопису «Mірор», що його

ВІЛЬНИЙ СВІТ

March 12, 1973.

видають студенти вищеної навчальної установи. Дозволимо собі заштатися п. І. Овчака як організатора цієї імпрези, в який то спосіб він міг допустити до такої для нас несмачної помилки?

Беручи під увагу наші спростування просимо Вас ще раз п. редактор помістити їх якнайскоріше на сторінках «Вільний Світ» і в той спосіб направити моральну кривду, яку заподіяв нашій громаді Ваш співробітник п. І. Овчако своїм необ'єктивним дописом.

В протиправному випадку, на случай Вашої відмови, ми будемо змушені надрукувати це наше спростування на сторінках цієї української преси.

ПРИМІТКА: Напередодні виходу в світ цього збірника один із раніше підписаних під цим "Листом" зовсім відтягнув свій підпис, а інший /п.С. Орищин/ відтягнув свій підпис з-під точка ч.ч. I i 8 цього "Листа". Пояснення до цього - на наступній сторінці цієї книжки.

Просимо прийняти вислови нашої правдивої пошани.

Управа Відділу УККА
в Денвері

I. Стебельський — голова
Пластова Станиця
в Денвері

M. Маренін — станичний
Т-во Пласт Прият
в Денвері

A. Івашико — голова
Т-во Рідна Школа
в Денвері

O. Ковальчук — голова

Тут підпис відтягнуто
/Див. примітку внизу/

Відділ ОБВУА
в Денвері

C. Оришин — голова
/Див. примітку внизу/
Відділ ОДВУ
в Денвері

C. Кротюк — голова

ПРИМІТКА ДО "ЛІСТА З ДЕНВЕРУ"

Серед раніше підписаних під тим "Листом з Денверу" тут бракує тепер підпису декого з них, що сталося на власне бажання відтягнути підпис. Бо ініціатори "Листа" в кількох точках зовсім відійшли від теми критикованої ними статті Івана Овєчка та висловили ряд неправдивих тверджень щодо його особистої діяльності. Крім з легкої руки кинутого закиду, що ніби І.Овєчко "сам є неактивним на терені нашої громади"/точка I-ша/, ініціатори листа подали неправду в 8-ій точці, пишучи, ніби "українська група була рекламована в ОФІЦІЙНІЙ /підкр.наше/програмі цієї наукової інституції як частина російської". Про офіційні й інші програми того виступу українців є дані в документальному репортажі на стор.253-264 цього збірника, як також відгук учасників на стор.266-268.

А щодо I-ої точки "Листа", то робимо вийняток і даємо уривок із відповіді І.Овєчка на той за-

кід: Тим, що закидають мені брак участі в денверському житті, пригадую, що за три роки побуту в Колорадо за понад 50 миль від Денверу я встиг опублікувати кільканадцять репортажів про працю і діяльність денверських українців, минулой зими (часто в сніговій) і весни побував 12 разів у Денвері і Болдері на різних засіданнях і нарадах у справі відзначення 50-річчя УВУ в Колорадо і на Заході ЗСА, мав промову на одному з Шевченківських свят, мав авторський літературний вечір, постарається двічі про участь денверських українців з маніфестацією у країнського мистецтва, рідної мови і культури перед чужинцями — студентами і жителями міста,

де живу — включно з промовами про Україну і національними прапорами, дав чотири лекції американським студентам і професарам про Україну, бував також на кількох національних святах, влаштованих денверськими українцями. Якщо це не громадська праця, тоді що це? Якщо ж хтось уважає сварки, поділи, дві Р. Школи чи дві "Маланки" громадською працею, тоді я справді не хочу і не буду в такій "праці" брати участі.

Сподіваюся, що черговим моїм репортажом із Денверу буде не про ганебний стан в українській громаді, а про поліпшення співпраці всіх партій і організацій.

ВІЛЬНИЙ СВІТ Іван Овєчко

March 12, 1973.

"ІНФ. БЮЛЕТЕНЬ" СВУ - ч.І/38/ 1974/XII/:

/стор.І6/

... рекорд щодо "вимирання" москалів в Україні під час голодової змори в 1933 р. поставив п. Іван Овечко, редактор "Вільного Слова"/має бути "Вільного Світу" - упор./"Канадійський Фармер"/ в числі за 10-те вересня 1973 року. Тут в статті "Що правда, то правда" з підзаголовком "До 40-річчя голodomору в Україні" п.І.Овечко пише:

"Отримав я оце лист від пильного читача і передплатника нашої газети, який пише: "Вельмишановний Пане Редакторе Овечко... Я маю відомості, що Ви народилися й жили на півдні України, де є московські чи російські села. Я Вас дуже просив би, щоб Ви заперечили неправдиву версію, яка в журналі "Micія України", ч. I за 1972 рік твердить таке:

"І характеристично, що ні російські ні жидівські села на Україні, які були засновані ще за царських часів, коли українське село вимирило з голоду в 1933 році, вони зовсім не потерпіли. Ніхто в російських і жидівських селах на Україні в 1933 році з голоду не вмер!"

Й далі п.Овечко подає свої коментарі про те, що "і росіяни і болгари" поряд українців також вимирили з голоду. Про жидів він нічого сказати не може, бо їхніх сел на півдні України не було /мова тут про південну Україну над Озівським морем/.

В зв"язку з цілком безвідповідальною заявкою п.І.Овечка ще раз твердимо, що в жидівських і російських селах на Херсонщині в 1933 році НІХТО З ГОЛОДУ НЕ ВМЕР. Це саме було й на Харківщині...

Виникає питання: кого п.І.Овечко хоче обдурити і для чого це йому потрібно?

На це питання й хочемо відповісти!

Як тільки у "Вільному Світі" з'явилось "спростування" п.І.Овечка, Редакція "Micія України" одержала листа від земляка п.І.Овечка, який твердить, що в неукраїнських селах на Мелітопольщині голоду не було. "Сантимент" п.І.Овечка до росіян його земляк пояснює тим, що мати редактора РОСІЯНКА... /підкреслення в оригіналі - упор./

Після спростування неправди т.зв."земляка"про походження матері І.Овечка/зліва/ і сином у пресі, в газетах з'явилися такі відгуки на злобний наклеп, що його жертвою впав бюлетень СВУ:

ПАНОВЕ, ПЕРЕПРОСІТЬ МАМУ Д-РА ІВАНА ОВЕЧКА!

(До спростування д-ра І. Овечка, яке з'явилося в різних пресових органах, тобто в "Америці" 12 червня, "Новому Шляху" 22 червня, "Вільному Світі" 10 червня 1974 р.)

Іван Овчко відозвався до громадської опінії в обороні своєї дорогої старенької мами на закид секретаря редакції "Бюллетеня" СВУ п. Т. Тарахівського, в якому п. Тарахівський пише так: "Перепрошення для Вашої матері за надруковане в "Інформаційному Бюллетені" ч. 1 (38), 1974 р., що нібіто вона по-національності росіянка, буде опубліковане лише при умові, коли редакція бюллетеня одержить від неї (чи від Вас) фотокопію документа (метрику, свідоцтво, чи будь-що, що вона українка по-національності)".

Я радію, що Іван Овчко (поет, письменник, журналіст, довголітній громадський діяч) не понизив себе посилкою яко-

Микола Новак
АВТОР СТАТТІ-ВІДГУКУ

гось документа про свою маму п. Т. Тарахівському (секр. СВУ), на його нетактовного листа до І. Овчка.

Коли б я був у проводі такої організації, як СВУ, то за такий нетакт висловив би п. Тарахівському догану. А він (Тарахівський), для добра організації, повинен був би вібачитися перед своїм проводом організації і заявити в українській пресі, що зробив кривду старенькій мамі Овечка своїм нетактовним листом, а свою заявю — перепросити цілу родину Овечка.

Бо ж, яке право п. Тарахівський мав чи має до мати документа про маму І. Овечка, про її походження — змушувати її сина, високозаслуженого в нашому громадському житті, писати спростування, що його мати не російського походження, а українського? Якого документа ще нам треба? Невже ж СВУ є поліційною організацією в Америці — держава у державі? Та бо, де? Тут, на волі, в Америці? Як можна таке дивовижне домагання ставити не тільки такій людині, як Іван Овечко, але й до всіх інших людей негарно щось подібного писати. 87-літня старенька мама Овечка для нас, української громади м. Лос Анджелес, — крім її синів (Івана і Се-

мена), є ще також й ось яким "документом" її походження:

УПЦ св. Андрія в м. Лос Анджелес (на високій горці)

Організована ця церква на 95% скітальцями зі Східньої України (полковниками, сотниками УНР, прекрасними патріотами молодшого покоління різних професій) і до цієї церковці від першого дня прибуць родини Овечків з Бразилії (1959 року), старенька мати Овечка кожну неділю — довгими цементованими сходами (50 їх різних) крокувала з цілою родиною — синами, невістками, внуками на молитви до української церкви, не російської. А ось останні кілька років, коли вже на силах зовсім упала, на очі стала сліпнути, — **Вам, Пане Тарахівський**, варто було б побачити, — з якою увагою, достойністю її сини (Іван і Семен) допомагали її крокувати по тих високих сходах до УПЦ св. Андрія! Церкви, де всі перші священики були колишні старшини УНР (о. А. Селепіна, о. В. Уманець і тепер покійні: патріоти о. Ананій Мірощенко і о. Олександер Дов-

галь), а з молодшого покоління о. Порендовський. Сьогодні та церква очолена українським патріотом о. митратом Степаном Галеком - Голутяком (він, його дружина народжені в Америці, їхні два сини і дві доні говорять чистою українською мовою. Сини мріють піти шляхами батька, тобто мріють служити Богохресту в церковних ризах. Молодший син є диригентом на всіх відправах батька). До такої церкви 15 років старенька мати І. Овечка крокувала. Коли б була московкою, то була б пішла собі до московських церков (є їх тут аж 4 різних).

Тому два місяці попрощали ми стареньку маму І. Овечка на сталий побут до сина Івана Овечка до Колорадо, бо там кращий клімат. А до того часу старенька жила собі — раз в одного сина, другий у другого. Я бачив, у своєму житті, чимало синівських опік над своїми батьками, але такої опіки, такої уваги синів, невісток, внуків, як це я мав честь спостерігати довгими роками родину Овечків до їхньої мами, бабусі — на жаль, дуже мало подібних. Та бо до якої мами? Бідної українки — “сіль української землі”. Може навіть малограмотної.

Мати синів Овечків говорить мовою українського села, як багато інших наших селян не тільки Східної України, але й інших земель України. Чимало було і тепер ще є наших людей також й вчених (з усіх земель України), які десь-колись вимовлять чуже слово? Невже ж із цього приводу треба їх відганяти з українського гнізда? А таких гріхів ми маємо вже аж забагато! Треба нам та-ж не забувати, що мама І. Овечка допомогла вивчити українську мову дружині-німкині Івана Овечка, яка говорить по-українському так гарно, що ніяк невторопаєш, що вона не-українка. Мати Іvana найбільше допомогла невістці вивчити українську мову, бо та мати кожний день була з невісткою а син тільки вечорами, бо працював тяжко фізично на фабриці, поки добився вчити на університеті. Та бо чи тільки вечорами, коли різні вечори були зайняті різними засіданнями та іншими обов'язками в Громаді, подивуватися праці українського журналіста і т. п. Це ж людина — динаміт при машинописі. Пише тільки двома пальцями, але коли не бачите його, а тільки чуете ті пальці, то вам здається, що це пише найкращий світовий “тай-

піст".

Всі внукі старенької мами Овечка теж говорять гарною українською мовою. Бабця допомогла й внукам вивчити українську мову, бо вона все була або в одного сина чи другого з їхніми дітьми. Сини, невістки не все були дома, бо працювали.

Мое вухо

"Скинь шапку з голови, привітай Божим словом кожну від тебе старшу людину, а зокрема, борони тебе Боже, коли б ти, сину, не зробив це людині старечих років! Будь чесний, привітний до всіх людей в селі, в місті, де тільки будеш. Здобудеш себі шану в людей, любов і станеш ти — людиною!", наказувала мене моя маті дуже строго від самого дитинства.

Коли ж одного разу я чвалом біг до школи селом, бо спізнився, і не за-примітив поважного господаря нашого села, і не вклонився йому, не скинув шапки і не сказав "Слава Ісусу", господар кликнув: "Стій, ходи до мене!" Я прибіг до нього, хотів вибачитися, але господар не дав мені такої нагоди, взяв рукою мое вухо і так сильно покрутів ним, що я й до сьогодні чую ту його важку руку на моєму вусі.

"Та невже ж твоя маті тебе сину не навчила, як маєш ти проходити біля старших людей?", питав господар. "Коли ж так, то запам'ятай собі мою науку... Чий ти сину?", злісно питав господар. Та я не признався. Вирвався з його рук, щосили побіг до школи, витираючи по дорозі заплакані очі. "О, не смію пожалітися мамі про таку подію, бо не пожаліє мене. Не смію признатися товаришам у школі, бо сорому наберусь", — так й по сьогоднішній день нікому нічого не говорив про своє вухо.

Аж ось сьогодні, читаючи сторінки "Вільного Світу" (з 10-го червня 1974 р.) бачу ім'я Іван Овечко, підписаний під статтею "Із суспільного життя", та ще й піднаголовок — "Спростування". Став читати, що це таке Іван спростовує? А коли аж кілька разів перечитав те "спростування", то тепер, коли я вже в таких роках, як був той господар, який добре повчив мене як я маю поводитись з людьми поважного віку, думаю що не брали б мені добре люди за-зле, коли б я взяв за вухо п. Тарахівського та повчив також і його: "Сину, павчніся пошанувати роки людини!"

Я не читав статті, де І. Овечко писав, що в де-

ВІЛЬНИЙ СВІТ

July 29, 1974.

яких частинах України під час голоду 1933 р. голодували також й росіяни. Овчеко неодин таке твердить. Маємо більше таких свідків у нашій громаді. Маємо свідків також, що Сталін зробив свою чорну роботу й українськими руками — "українською бестією", як ось недавно дуже влучно висловився один наш високодостойний гість в залі УКО, коли говорив чому нам треба церкви і т. п. Недавно помер тут один такий, який таку чорну роботу Сталіна робив під час голоду в Україні. Наче сповідався мені, що робив це, бо краще не зінав — був темний, заагітований.

А що так було, то не треба нам вдаватися до історії в Україні, досить буде, коли пригадаю, ось що:

Величезні наші протиголодові маніфестації 1933 р. в Нью-Йорку, в Чікаго, Дітройті та інших містах наших поселень, українські комуністи в парі з москалями та іншою "вулицею" (тисячами людей) нападали на наші маніфестації (з різним таким знаряддям, як каміння, патики, залізні

дрючки, молоти, а то й кілька револьверів поліція найшла в них). Еге ж кров ллялась усюди, де наші маніфестанти оборонялися. Моя дружина (тоді учениця "гайскул") теж потерпіла таку зневагу від нашого яничара. Чиста українська кров ллялась також й в Канаді, Аргентині, Бразилії на таких маніфестаціях. До Другої світової війни не легко було нам змагатися за ПРАВДУ УКРАЇНИ з комуністичною вулицею — на жаль — нашими рабами Москви.

Ніяка культурна нація не лякається позитивної критики-самокритики. Ми теж доросли вже до державно-культурної нації. А що І. Овчеко циро пише про українську справу, то раджу п. Тарахівському перечитати собі книжку Овчека "Ти був чужий", видану ним ще в Бразилії, крім різних інших його книжок. Зокрема чудових віршів (насичених українським патріотизмом), які у нашій громаді кожної якоїсь великої події концертів і т. п., наші діти з великою насолодою декламують.

Цього року "День батька" в УПЦ св. Андрія був вша нований прекрасним віршем Овечка, віддеклямованій подивугідним 10-літнім Віктором Гнипом.

Миксле П. Новак,

колишній доброволець УГА, УВО, організатор ОДВУ, співпродуцент перших українських фільмів "Наталка Полтавка", "Маруся" (їхній актор), фільмів "Галичина" і "Гуцульщина", а від 1943 року пionер світського і церковного життя в м. Лос Анджелес, Каліфорнія, ЗСА.

**

І. С.: Це перший раз подав я про себе такі мої шляхи — українця. А це тільки з тієї причини, що дорожку родиною Овечка. А я Тараківський хай знає, що я хоч не проходив трагічних шляхів СВУ, то теж бував там, де чув плач Українця.

М. П. Н.

**ТІ, ЩО ОБЧЕРНЮТЬ,
НЕХАЙ ЧИТАЮТЬ...**

Посилаю свою передплату бо дуже люблю читати "Вільний Світ" в якому є гарно написані статті. Але прикро читати, що ще знаходяться погані люди з ім'ям українців, що люблять нападати на стареньку маму-страдальницю пана Овечка, яка пережила знущання від червоних катів, перейшла тернистий шлях свого

життя, щоб виховати своїх дітей. А тепер тут на вільній землі Вашингтона знаходяться такі люди, що обкідують всяким болотом невинну особу.

Чи є десь на світі така нація як українці, щоб її безвідповідальні писаки нападали безпідставно на невинних стареньких матерей?

Тому, стаю в обороні мами пана Овечка, бо кож на наша мама українка багато пережила й дрожала, виховуючи своїх дітей на наших рідних землях під різними окупантами.

Нехай такі люди, що нападають безпідставно на інших скаменуться й перестануть плювати у своє власне гніздо, бо я так на наш народ всі наші вороги нападають, то вже непотрібно нам самимробити всякі напади на себе, а спеціально чіплятися наших мамів, коли хтось навіть не любить даної особи, як пана Овечка.

Прошу помістити у "Вільнім Світі" мою листа, щоб дана особа, яка напала на маму пана Овечка прочитала, як інші дивляться на таке писання і обчернення.

Остаюсь з пошаною до Вас,

Софія Підгірна

Aug. 19, 1974.

ДО ЧОГО ДОХОДИТЬ НАШ ПОЛІТИЧНИЙ РОЗБРАТ

Читуючи у «Вільнім Світі» з 17 червня ц. р. статтю п. Івана Овечка, що мала заголовок: «Чи це тільки особиста справа», в якій, між іншим, говориться про напад редакторів «СВУ» на його матір, яка буцімто не є українка а «росіянка», я вважаю своїм обов'язком поділитись з читачами цієї шановної газети однією подією, що часто стає мені перед очима.

Була то осінь, якого саме року — не пригадую. Наш місцевий хор «Кобзар», який заснувався у Лос Анджелесі 1960 р., під проводом диригента п. В. Божика, приготовляв репертуар до його осінніх виступів. В міжчасі хор дістав сповіщення, що плянується академія для відзначення голоду, що в 1933 році діяв на Україні, на якій хор мав взяти участь.

В те незабутнє сумне свято хор розташувався на бальконі залі Українського Культурного Осередку, звідки мав в означений час проспівати «Отче наш». Ледви встигли пролунати звуки початкових слів тієї молитви, нараз — немов усе в щухло — запанувала мітва тища...

МАРІЯ ЄМЕЦЬ

— автор цієї статті

Я глянула з балькона вниз і побачила стареньку бабусю, що мала голову завинуту хусткою — з мішком на раменах... Йшла вона з кінця залі тихо-спокійно в напрямку сцени... А потім — по приставлених сходах — вийшла на сцену, де було кілька могил з хрестами. Вона зупинилася перед сіною могилою, і впавши на неї — зачала молитися...

Вона ишла межи ті могили, з хрестами, як сими

вол нещасної Матері - України, якої сини й доньки з голоду трупами вкрили нашу рідну землю — повернули її у великий цвинтар... Ідучи мовчки, вона, з пожиленою головою і үгнутими раменами, на яких неслася мішок — рисувала живу картину тих нещасливих в історії подій. Її ніхто до тої сценічної вистави не приготувляв, ані не бажав виказу пошпортом, про її національне українське походження. Але сумніваюся чи сама світової слави "Дівайн Сараг Бернгардт" могла б була краще вив'язатись з того, покладеного на неї обов'язку.

Ця бабуся була матір'ю Івана Овечка та, як я довідалась, що вона пережила всі ці події, які вона мовчки, але з таким почуттям передавала...

Не тямлю, як було переспівано молитву "Отче наш", бо у моєму серці відчулась розпуха й очі заляялись слізами, та й не лише в мене, але та кож і в інших членів хору... Хоч то було давно, але я ніколи не забуду тієї зворушливої події.

Політика часом вимагає суперечок, в яких — слушно чи не слушно — хтось когось атакує і часто инищиться тих, що не є згідні з поглядами, які противляться їм. Але до якої крайності вже доходить між нами горе-політика, коли її аргументами черпається дно людської злоби й атакується горем переживану 87-річну жінку, лишењь тому, що вона є матір'ю п. Івана Овечка!

До якого низького морального стану ми вже дійшли!

Марія Смець

ВІЛЬНИЙ СВІТ

Aug. 19, 1974.

"БЕРІТЬ КРАЩЕ ВУДОЧКУ В РУКИ"

(З приводу наклепів СВУ на матір д-ра І. Овечка)

Гарну назви ви, панове, прибрали для своєї організації країці не можна й знайти: Союз Визволення України, чи пак Спілка Визволення України.

Прийміть і мої аплявзи з приводу тієї назви, бо ж чому ні? Я також хотів би визволити прадідну землю моїх батьків.

Але скажіть, що ви досі зробили на світовому форумі для визволення батьківщини?

Ви „будуєте“ Україну в нью-йоркських апартаментах, виписуючи наклейки на наших рідних громадських діячів-патріотів.

Ви образили оце нашого довголітнього співредактора „В. С.”/„К.Ф.”, д-ра Овечка, нам усім любого журналіста, письменника, людину прямого характеру — це не робить вам чести.

Образа Овечка — це національна образа.

Не любите його — то й не мусите.

Не злюбили Овечка зате, що сказав правду: і москалі гинули з голоду в 1933, бо жили між українцями.

Не злюбили Овечка, й заторкнули стареньку його маму, немов вона писала ту статтю.

Тож вона старенька, і за вас молить Господа, щоб ви повернулись у Вільну Україну, а ви її у Москву запроторили.

Кажете, панове, що мати Овечка московка і вимагаєте документа в ваші руки, щоб могли спростувати надруковану брехню.

Цікаво, де ви цього навчилися?

Л. ЗЕЛІНСЬКИЙ
— автор відгуку —
/у молодому віці/

Адже, це чисто НКВДівська метода.

В культурному світі так водиться, що не той, кого обвинувачують у чомусь, мусить доказати, що він невинний, а той, хто обвинувачує, мусить доказати вину обвинуваченого.

Які документи ви маєте, щоб писати про те, що мати Овечка росіянка?

Порожні слова якогось наклепника?

А, чи спитали ви самого Овечка, або тих багатьох людей, що знають його матір, хто вона по національності? Певно, що ні, бо годі не писали б такої нісенітниці.

А тепер подивімось ще й з іншого боку.

Якби ісвіт мати Овечка й була росіянкою — вона нею не є, але допустім, як би була. Ну, то й що...?

Ось вам приклад з моого власного життя.

Моя бабуся, по материнській лінії, Клементина Банах, була родовитою полькою із Krakова. Ще живуть свідки, живуть жінки, що пам'ятають мою бабусю із Союзу Українок.

І та бабуся виховала трьох синів-соколів, два із них, Влодко і Зенко, були старшинами українських армій, в час визвольних змагань.

Зенко, присипаний гранатою в бою, повернувшись додому, помер, після стрясення мозку.

Влодко, сотник, помер на еміграції в Нью-Йорку. Наймолодшого Ярослава Банаха, большевики замор

дували на Гуцульщині в 1940 році.

І ніхто не зволив нап'ятинувати мою бабусю за те, що вона була родовитою полькою, хоч це було серед галичан, де нехтіть до поляків ще більша, ніж у придніпрянців до москалів.

А ви причепились до старенької матері відомого нашого громадсько-національного діяча, яка, ще до того є родовитою українкою.

Сумно, що ви так „визволяєте” Україну пашквілями на українських патріотів.

На мою думку, як що вам, панам із СВУ, нічого більше кориснішого робити, щоб Україну визволити, то краще беріть вудочку в руки, а старушок залишіть у спокою.

**Лонгин Зелінський,
Вільямстовн, ЗСА.**

ВІЛЬНИЙ СВІТ
= Sept. 9, 1974 =

ХВАЛЮ Д-РА І. ОВЕЧКА, ЩО ОБОРОНЯЄ РІДНУ МАМУ

Я, один з Ваших найстарших передплатників, читав із цікавістю всю ту дискусію в справі оборони рідної мами д-ра Овечка, яка відбувається на сторінках нашого “Фар-

мера”. Я направду був дуже зворушений, що ще с. такі добрі сини як д-р І. Овечко, що стали публично в обороні своєї старенької мами. Таких дітей нині дуже мало. Знає-

мо всі, що нині дуже мало взагалі, що шанують старших віком людей. Вони уважаються за непогрібних, на заваді. Тож коли знайшовся такий син, що боронить свою рідну маму, і до того за щоб перетривати ту стратку напасть; що хтось шину неволю. Чи ті, що кій доказує, що вона не є українкою, то це вже дуже рідкісний випадок.

Скільки є таких людей, що тараються дуже ясно підчеркнути, що вони українці, за те "файтуватися", а ще до того, коли така особа на високому пості?

Я живу самігло, на смарттурі, ніколи не був би сподівався, що прийдесться мені за моого життя читати такі листи в К. Фармері, бо направду, від коли читав ту газету, ще такої справи ніколи не було, щоб якась організація чи особа обвинувачувала якусь жінку, що вона не українка, а син став в обороні своєї мами-українки

Хоч я невченій, то своїм простим розумом думаю, що ті панове мали на думці щось іншого. Чи вони часом не мають якісь порахунки зі сином (д-р Овечком) і знають, що тим вони його найбільше діткнуть? Не знаю чи це чесна робота? Втягати стареньку маму в якісь спори і дорікати тій

мамі, що вона розмовляє чи розмовляє рускою мовою. Тож всі ті, що там жили, самі найліпше знають як вони поступали та якою мовою розмовляли д-ра Овечка є без вини? Тож навіть Св. Письмо вчить, що "коли ти не без вини, не кидай на другого каменем".

Я дуже дивуюся, що є ще люди, що займаються такими справами. Не краще, щоб залишити стареньку матір в спокою, а займалися іншими справами. Чи ми не маємо важніших справ? Чи не ліпше шукати дороги до порозуміння, а не вигадувати якісь історії давніх днів? Доки будемо ми повернати до минулого і одній других обвинувачувати? Як це тепер знову порушено в К. Фармері справу гетьманської держави з 1918 р. якимось п. Мокрієм. Як далеко зайдемо? Не поступаймо так, як хоче й очікує від нас наш ворог! Це ж вода на його млин!

Ваш довголітній передплатник з Торонто

I. К.-ин

ВІЛЬНИЙ СВІТ

Oct. 21, 1974

Поетеса
ЛАРИСА МУРОВИЧ

Лариса Мурівич

МАТЕРІ ІВАНА ОВЕЧКА

На 87-річчя — з побажанням дочекатися 100-річчя

Хоча я Вас не знаю, та добре знаю сина,
Яким гордиться може соборна Україна,
Коли ж образить матір його хтось із людей,
Той біль серця відчуває у тисячах грудей.

Складних тут філософій не треба допомоги,
Як глянем на тернисті, проверстані дороги,
Тож вичислять не хочу в день Ваших уродин,
Що змалював там кров'ю у власних творах син.

Хто ж, як не Ви, завзяття до боротьби за волю
В його душі зміцняли, за нашу кращу долю?!
Тому з любови нині, неначе із троянд,
Вісімдесят і сім я сплітаю Вам гірлянд.

Також прошу, дозвольте й мені в день цього свята
Назвати Вас достойним і милим словом "МАТИ"!
Хай спиниться всесвіт, як обіймемось ми,
І світле сонце в небі розвіє жах пітьми!

(Вілгук на І. Овчаку статтю
"Чи тільки особиста справа"
в "К.Ф." ч. 24, 1974)

СТАТТЮ НА АНГЛІЙСЬКУ МОВУ

До Хвальної Редакції
“Канадійського Фармера”
і “Вільного Світу”
у Вінніпегу.

Перепрошую Редакцію,
що я запізнився з перед-
плагою, тільки через мій
недогляд.

Сьогодні, 7-го серпня, я
забрав “К. Ф.” до парку,
де ми, “молоді пенсіоне-
ри”, сідаємо коло столів,
а я читаю “К.Ф.”, і прочи-
гав все, що написане.

На статтю на 3-ій сто-
рінці “А логіка де?” мої
знайомі пенсіонери ради-
ли мені написати до авто-
ра згаданої статті, пана
Івана Овечка, щоб цю
статтю перевів на англій-
ську мову і повисилав до

редакторів англійської
преси, щоб вони взнали,
що в американців і їх пре-
зидента нема ніякої логі-
ки в світовій політиці, що
так понижують себе перед
хитрим ССР — секрета-
рем комуністичного дико-
го режиму, але хитрого.

Щасті Вам Боже, Висо-
кодостойний Пане Овеч-
ко, викривати, писати по-
дібні статті до прилюдно-
го відома.

Залучую “моні ордер”
на суму 10.00 дол., як пе-
редплату на слідуючий
рік за “Канад. Фармера”,
якого люблю читати собі
і другим.

Остаюсь з пошаною до
Редакції і усіх працівни-
ків “Канад. Фармера”.

Стефан Пелешок
ВІЛЬНИЙ СВІТ
= Sept. 17, 1973. —

Вдячність нашим працівникам

Уважно читав статтю
“За християнське Різдво”,
яка була поміщена в чис-
лі першому за 1975 рік
(різдв. число). Редакції-
на стаття написана розум-
но і була дуже повчуюча
для читачів. Защо скла-
даю цири подяку пере-
довсім редакторові.

Рівно ж моя цири вдяч-
ність професорові д-рові І.
Овечкові за його дуже ці-
каві статті-коментарі, які
висвітлюють темні дні
людського життя нашого
20-го століття.

В. Тулевітров
Гамільтон, Онт.

K.F./B.C. January 20, 1975

УРИВКИ З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР — ВІЛЬНИЙ СВІТ

Шлю найкращі побажання для всіх, хто працює в нашому дійсно незалежному часописі "Канадійський Фармер". Бажаю доброго здоров'я в вашому житті, а особливо ми любимо читати статті д-ра Іван Овечка, які у всіх актуальних справах дають дуже правильні насвітлення.

Ваш передплатник

А. Мулько
Оттава, Онт.

21-го КВІТНЯ, 1975 р.

Стримались від відмови

ВПане професоре Овечко!

Глибоко нас вразила стаття..., яка має тільки ненависті до свого брата. Одначе, Ваші статті майже всі такі розсудливі, такі глибоко обдумані, та кі правдиво люблячі свого брата-сестру - українство стримали нас від відмови "В. С.". Просимо прийняти від нас, як від щиро-віддано люблячих Україну Оси па й Анастазії Біловусів, глибоку, правдиву подяку Вам за світлі праці-статті в " В.С." й інших часописах.

З пошаною

А. Біловус, ЗСА

7-го КВІТНЯ, 1975 р.

ВДЯЧНІ ДР. І ОВЕЧКОВІ ЗА ДОПИСИ

Моя передплата кінчається в травні, то посилаю на продовження передплати, до того долчує 2 дол. на прес фонд. Я не хочу висловлювати свого невдоволення чи критики відносно зміни формату газети. Важне, що в нашому К. Ф. додисує д-р І. Овечко. Я знаю думки й опінії інших читачів чи приятелів, котрі також вдячні д-рові І. Овечкові, що він так ясно насвітлює політичні події в Америці.

Тепер такі часи настали, що народ дуже цікавиться всякими світовими подіями, а коли освічена людина ще подасть до них коментарі чи пояснення, тоді багато справ стає більше зрозумілими.

З пошаною до Вас і найкращими побажаннями для редакції

В. Поремський
Бурламак, Квеб.

19-го ТРАВНЯ, 1975 р.

тільки Ви п. Редакторе та наш дорогий нам усім співредактор д-р І. Овечко своїм пером, своїм знанням, своєю невтомною працею, збагачуєте наше знання. З

нашої улюбленої газети можна багато довідатися про всі світові події, які сьогодні дуже потрібні для розгорощеного по всьому світі нашого українського народу. Для нас, усі вістки так потрібні, як повітря для людини, щоб жити й звобідно дихати.

І. Дубіяна
Детройт, ЗСА

9-го ЧЕРВНЯ, 1975 Р. Летбридж, Альта

Я уважаю, що в тій газеті є найбільше різних новинок і то коротких, також є в ній дуже добрий співробітник др. І. Овечко, який як напишє то так ясно, що коли навіть людина не розирається в політичній ситуації в світі, то на його прикладах і порівняннях все можна зрозуміти.

Іван Баланик

Лист з далеких морів

Цей лист був мабуть писаний на пароплаві, десь на Балтійському морю, про що свідчить поштова шведська марка із зображенням пароплава та зворотна адреса Автора. А це значить, що нашу газету читають і на морях і на океанах...
що нам приемно підkreслiti

Редакція

16 квітня 1975

Високоповажаний Пан
Іван Овечко,
к/o »Вільний Світ«,
Вінніпег, Канада.

Високодостойний Пан!

Пробачте моїй сміливості, що Вас турбую. А причиною цього є Ваша стаття у часописі »Вільний Світ«, число 7, від 17 лютого б. р. "Український англомовний тижневик — неминучість". Яка ж це світла думка! Лише жаль великий, що наша спільнота ще не дозріла до цього. Будьте певні, що підніметься галас. І то галасуватимуть якраз ті, що не розуміють важливості часу. Багато, дуже багато митратимо доросту серед чу-

жого моря. Якраз із за браку нашої (української) чужомовної літератури — в загальному, а періодичних видань — особливо.

Я, як моряк, "зколесив" майже весь світ. Завше стрався мати зносини з нашими людьми. Тому я можу багато дечого оповісти з життєвого досвіду. Але, переважно сумного. Це з точки бачення українського патріота.

Свого часу, було, виходив український англомовний часопис в Англії. Видавали його англійці. І наші політикани цей часопис угробили. А там співпрацював та-ж син бувшого прем'єра-міністрів Англії, Мекмилан. Він знає нашу мову. Та й

інші співробітники-англійці також знали українську мову й дуже цікавилися нашою проблематикою. Я, було, зібрав пару десятків передплат у ЗСА та Канаді. Але зійшло все на нівець.

Проблемою є також справа т.зв. "Українознавства". Давно вже час зреформувати це "українознавство". Щоб мати задовільний успіх з цими курсами, необхідно вести їх мовою країни поселення. В тій мові вчити нашої історії та нашого побуту-звичаїв. А українська мова повинна бути доповненням цих курсів. Тоді такі курси дійсно сповнитимуть українознавче заування. Бо досі на таких курсах робляться намагання УКРАЇНІЗУВАННЯ учасників курсів! Та наслідки такого українізування є — в більшості — жалюгідні. Багато твориться національних "калік"!

Я є свідомий проблематики цієї справи. Але, щось

повинно робитись, щоб рятувати українське молоде покоління. Тож Ваша думка "Українського англомовного тижневика" мене дуже втішила. І я буду одним з перших передплатників — для себе і моїх синів!

Пане Редакторе! Не зночочуйтеся нерозумінням між справи нашими "тондаочими" людьми. Працюйте над цією справою. Ви маєте можливість вивести Вашу ідею "в люди"! Ви вправно володієте пером. Тож — щастя Вам Бог!

Я є певний, що я не одинокий, що поділяю Ваші погляди відносно такого часопису. Прошу прийняти мої вислови правдивої пошані до Вас та мій щирій привіт,

B. Федорчук

May 19, 1975

Прощальний вечір перед виїздом із Каліфорнії Івана Овечка і Богдана Гірки:

"ЕКРАН" Ч. 47-50, ВЕРЕСЕНЬ 1969-КВІТЕНЬ 1970

VI. Рецензii на книжки

I сталося чудо Боже...

(Репортаж про чудотворні молитви о. Лімі в Тамбау)

САН ПАУЛО — БРАЗІЛІЯ

— 1955 —

Бразилійська радіопрограма

з Ріо де Жанейро — заходами
о. Скульського.....

/В УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ/

Іван Овечко написав книжечку українською мовою про чудотворні події в Тамбау, Сан Пауло, п.н. "І сталося чудо Боже...", в якій є прояви гармонійності між українською рідною землею і новою бразилійською батьківщиною в душі автора, що пропагує синтезу співпраці українського емігранта в Бразилії в розвиткові культури на Землі Святого Хреста.

"Журнал до Бразіл", 2.XII.1955

П.ГРИГОРЧАК:

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю мою найсердечнішу подяку панові проф. Іванові Овечкові за щедрий дар: 10 книжок свого видання "Ти був чужий" і "І сталося чудо Боже..."

Ці книжки отримали ті учні моєї школи, що най-рашче відповіли на прилюднім іспиті дня 10-го березня ц.р.

"Хлібороб" — лист з 16.3.1957
Курітіба, Парана.

/ПРИМІТКА: "І сталося чудо Боже..." — 50 стор. видання малого розміру-формату: 5 x 7 інчів — прокручувалося в Графіка Сергеїра Лтда на в. Пруденте, Сан Пауло, Бразилія/.

ПРО КНИЖКУ,
ЩО є НА ЧАСІ

/Іван Овечко:
"І сталося
чудо Боже..."

Інж.
А.КУШИНСЬКИЙ -
автор рецензії

Ця книжечка, видана, правдоподібно, власним накладом автора, чепурно оформлена й доповнена чотирма ілюстраціями, з яких три є копією з його власних фотознімок, дуже заслуговує, щоб відзначити її появу та звернути на неї увагу українців — християн без різниці віровизнання.

В сучасну епоху матеріалізму та комуно-соціалістичних бешкетів появлення на книжковому ринку кожного видання на духовно-релігійну тему треба вітати як теплий промінь сонця за холодного часу, як промінь, що стремить освітити глибину людських душ, затъмарених і запоморочених впливами цього віку...

І ось поява книжечки Ів.Овечка, яка розповідає простим, зрозумілим стилем, без претензій на всяку вибагливість викладу, але пересякнену глибокою вірю і правдивістю про Божі чуда, свідком яких був сам автор, або в яких він переконався, повертає читача до тої віри в Бога. Повертає до Бога тих, хто Його загубив у своїх турботах за тимчасове або непомітно для самого себе перетворив віру у звичайну християнську "практику" без глибокого почуття свого зв"язку з Богом...

Це є репортаж про чудодійні молитви пан-отця Ліми в Тамбау в Бразилії. Зміст її складають такі глави: Перші чутки про Тамбау, На власні очі, Очевидці оповідають, "Не будьмо фанатиками!", Історія одного ланцюга, Вдруге до Тамбау, Глухі чують, сліпі бачать, каліки ходять..., Сумна вістка, На Службі Божій о.Ліми, В останній день, Із ленг про о.Ліму.

У цих главах автор фотографічно-спостережливим описом та з чуттєвим переконанням подає інформацію про силу благословень о.Ліми, які він уділяв в імені Всемогучого Бога в 1954-55 роках. Чудодійні благословення, які він уділяв без різниці віровизнань християнам і багатим, і бідним, і від яких вилужували довголітні божевільні, паралітики, сліпі, німі, каліки.

Те, що все це діялось у наші дні, та те, що про них оповідає дуже цікаво очевидець і при тому знаний у Південній Америці український громадський діяч і журналіст, діє переконуюче на свідомість читача. Місцями опис обставин, при яких творились Божі чуда, викликає просто душевне піднесення, діє на емоцію того, хто читає чи слухає читання книжки, та оживляє віру в Бога, що була вже приспана обставинами сучасної доби, а зокрема обставинами життя наших, часом заневірених у краще майбутнє, українців на еміграції.

Книжечку цю треба гаряче поручити до всіх українських громадських бібліотек і якнайшире треба розповсюджувати між нашою молоддю без різниці її походження, віровизнання й переконань так, як то Бог дарував свої чудеса на молитви о.Ліми в Тамбові...

"Українська Думка", I.XI.1956

ПРИМ.РЕД."УД": Перші репортажі про справу, яка послужила матеріалом для книжки, автор надрукував якраз в "Українцій Думці" в 1955 р.

" Т И Б У В Ч У Ж И Й "

БРАЗІЛІЯ ОЧИМА УКРАЇНЦЯ
ПАМ'ЯТИ МОГО БАТЬКА-СТРАЖДАЛЬЦЯ
присвячується

Сан Пауло - 1957   114 стор.

IЗ БРАЗІЛІЙСЬКОГО ШДЕННИКА:

/В українському перекладі/

Іван Овечко, українець, що звільнився з кліщів тоталітарного режиму росіян і прибув сюди в 1949 році, штойно видав книжку мовою своєї батьківщини п.н. "Ти був чужий...", книжку, що має за завдання поширення відомостей про Бразилію і наш народ серед людей із його країни - України.

"А Газета"- Сан Пауло, 4.I.1957
стор.20

ІВАН ОВЕЧКО

„ТИ БУВ ЧУЖИЙ...“

БРАЗІЛІЯ ОЧИМА УКРАЇНЦЯ

1 9 5 7

— САН ПАУЛО —

—:—

Євген ОНАЦЬКИЙ:

ПРОСТО І ЩИРО...

З присміністю прочитав я книжку п.Івана Овечка "ТИ БУВ ЧУЖИЙ", що оце недавно вийшла в Сан Пауло /Бразілія/ накладом автора: рідко коли знаходиш книжку так просто і щиро, а разом і цікаво написану. В ній п.Іван Овечко оповідає про своє емігрантське життя в Бразілії, куди він приїхав у травні 1949 року, нічого про ту країну не знаючи, і з душою, повною смутку й туги за покиненою Батьківщиною.

І от перше, що автор,- а з ним і інші наші емігранти,- побачив, вступивши на бразілійську землю, була скромна арка, оздоблена квітами, а над нею напис, яким Бразілія вітала скітальців:

"ТИ БУВ ЧУЖИЙ – БРАЗІЛІЯ ПРИЙМАЄ ТЕБЕ ЯК СВОГО"

Прегарний привіт, що сповнив душу відразу на дію й вдячністю.

"Коротко й ясно. Без жодних обіцянок. Без зайнших пропагандивних лозунгів і промов. А скільки людяності й християнської любові до близьнього!"

І тут же мимоволі виникає спогад про покинену Батьківщину:

"Чужий..."

"Так, я був чужий у своїй рідній країні вже від дитячих років, коли взагалі я став розуміти. Скільки я пам'ятав себе в своїй країні, я не мав спокою. Десятилітнім хлопцем я був уже чужим у власній хаті моїх батьків, бо й батьки були чужими для володарів моєї поневоленої Батьківщини. Серед лютої зими в них було відібрано все, що вони надбали довгими роками своєю тяжкою працею на власному шматочку чернозему. Викинули з власності хати дослівно в одязі, що вони його мали в той день на собі, та ще й пригрозили сибірськими тaborами, якщо за 24 години не зникнуть із власного села..."

Яка трагедія! Бути чужим у власній Батьківщині, у власній хаті...А тут от далека незнана країна зустрічає і вітає: "Ти був чужий – Бразілія приймає тебе як свого..."

І протягом 114 сторінок книжки Ів.Овечко щиро й просто оповідає, як поволі віднаходив він себе в новому оточенні, як здобував собі працю, як поволі вийшов в люди і дійсно став наче свій у тій Бразілії, якої багато наших людей все ще не розуміють і недоцінюють, не вміючи пристосуватися до умовин і обставин цілком відмінного життя.

Не бракує в книжці Ів.Овечка легкого українського гумору - отого невидимого "сміху крізь сльози", яким українці вміють розважати себе й інших в найтрудніших моментах життя. Типовий в цьому відношенні епізод із салом, що ним завжди любили поласуватися українці, але що за московсько-большевицького панування в Україні зробилося було надто рідкими ласощами. Тут же, в Бразілії, сала того - скільки хочеш:

"Майже півтора десятка років не тримав я в руках такого сала, як оце бачу в руках одного з емігрантів...Але бразілійці недармо зі страхом поглядали на наших людей, які з таким аппетитом поралися біля того сала - на другий день всі лікарські пункти острова були переповнені. Коли б ми знали бразілійську/португалську/мову, то вже тоді зрозуміли б, що не все те, що смакує й корисне в Європі, йде на користь людині в Бразілії. Особливо сире сало..."

На гіркому досвіді люди вчаться, аби було бажання і вміння з досвіду витягати відповідну належну науку. Ів.Овечко цікаво оповідає, як він і інші здобували собі той досвід і поволі вчилися пристосовуватися до нових умовин життя, де, замість сала,- треба їсти банани та ананаси...

Вміння людини орієнтуватися в нових обставинах вказує на її інтелігентність, але, крім розуму, дав Бог людині ще й чуття. А те чуття наказує не тільки чужого навчатися, але й свого не цуратися.

У книжці Ів.Овечка знаходимо ми постійні докази української інтелігентності й української чуттєвости, добре згармоніовані. Сам Іван Овечко, переповідаючи про ріжні події з бразілійського життя, раз-у-раз доповнює їх спогадами з життя в Україні, туга за якою, не вважаючи на те, що він був колись у ній "чужий", все живе й не вигасне ніколи в серці справжнього українця.

Книжку збагачено численними світлинами бразілійських красвидів, типів і малюнків із побуту.

Присвячено її "пам'яті Батька-Страждальника", що загинув у большевицькій катівні і що спогад про нього — один із зворушливіших і трагічніших у цій книжці.

Поручаємо цю книжку всім нашим читачам як цікаву й корисну лектуру, — і то тим більше, що це властиво ПЕРША КНИЖКА, що в ній один із недавніх імігрантів зумів не тільки поглянути на країну свого поселення українськими очима, але й оповісти про неї цікаво, широко і просто.

На жаль, псуують книжку численні москалізми, які треба було б виправити перш, ніж пускати книжку в світ.....

Уважав я потрібним відмітити ці москалізми, бо вони зустрічаються і в дописах наших наддніпрянських дописувачів. Треба надіятися, що книжка "Ти був чужий" діждеться другого видання, і в ньому ці москалізми будуть виправлені.

"НАШ КЛИЧ" — Буенос Айрес, 17.1.1957

Микола ОЧЕРЕТ:

ЯК ВОНО ТАМ ?

/Іван Овчко. "Ти був чужий..."
Бразілія очима українця. Сан
Пауло. 1957 рік/

Св.п. МИКОЛА
ОЧЕРЕТ-ЄРЖКОВСЬКИЙ
Скорочено/

Сталось так, що хід світових подій дозволив нам живими вирватись із "земного раю", і ми, як стояли, так і пішли в світи, не маючи нічого з собою, аби тільки швидше вибратись з "найдемократичнішої" країни світу. Всіх рідних і близьких людей ми намагались брати з собою, бо знали, що їх чекає каторга чи смерть, коли ми підемо на еміграцію. Дорогою нас питали, чого ми так поквапливо тікаємо, а що ми могли їм сказати? Сказати правду — ніхто не повірить, а брехати нам не хотілось, тому ми мовчки прямували далі...

Час ішов, ми звикали до нового оточення, твердіше ставали на новий ґрунт, і тепер всі стояли вже на власних ногах, а тому перед кожним із нас мимоволі постає питання: як же живуть наші люди

там, в інших країнах світу?

І ось перед нами книжка Івана Овечка "Ти був чужий...", яка вичерпно подає умови життя українців у Бразилії.

Бразилія... Амазонські джунглі! Хтось сказав, що людина, яка йде до джунглів, має лише два щасливих дні: перший — коли вона, зачарована могутнім і чарівним виглядом пралісу, вступає до цього, наче до раю, і другий — коли вона, як божевільна, вискачує з цього зеленого пекла знову в культурний світ. Незносна спека і вологість панує там увесь рік, бо річки затоплюють ці велетенські простори на дев'ять місяців. Серед тропічних багниць людину стережуть там тисячі незнаних хвороб. Там повно муравлів, які все нищать на своєму шляху, там нечисленні хмари москітів, що заносять до крові людини смертельні хвороби, там отруйні павуки, гадюки й дерева, саме там існує ще нікому не знаний свій таємничий світ! Та чи страшно це все для наших людей після всього пережитого в "земному раї"? Твердо кажемо: ні! Амазонський праліс — це природні джунглі, що в них визнається лише сила, а СССР — "культурні джунглі", і тут визнається, крім сили, ще й брехня, зрада і підлota...

Та все ж багато думок снує в голові людей в часи подорожі океаном до Бразилії, і ось вони вже коло столиці цієї країни — Ріо де Жанейро. Наближається моторний човен із першими "справжніми" бразилійцями в ньому.

"Я почув, як мій сусід, не відриваючись від свого бінокля, в захопленні враз закричав: "Дивиться, вони й одягнуті так само, як і ми... Такі ж самі люди!" /стор. 8/.

"Висажують нас на карантинний острів Квітів, що проти столиці. Ідемо до табору, а на арці при вході великий транспарент: "Ти був чужий — Бразилія приймає тебе як свого"...

Пригадується нам другий напис при нашому приїзді до З"єднаних Стейтів Америки: "Кожен, хто ступить на нашу землю, є вільною людиною, і його волю охороняє закон нашої Держави"...

Бразилія приймає як свого, тому терпи разом із нами всі труднощі і діли з нами разом наші радощі. Перечитуємо сторінку за сторінкою і бачимо, що люди там колись пробивали свій життєвий шлях значно тяжче, ніж доводиться робити тепер це нам.

"Не було тоді заведено ніякого забезпечення новоприбулим, ніхто іх дарма не годував тижнями і місяцями, доки не знайде він собі роботи, не давали безкоштовних проїздних квитків на розшуки праці. Та й шукати не було чого, бо кожен емігрант був зобов'язаний працювати там, де йому вкажуть, а це були здебільшого дикі місцевості Бразилії..."/стор.29/.

Тепер же вони "з гордістю згадують, що в розвиток і розбудову цієї країни вони вклали і свою частку".

Перед нашими очима проходить все життя наших людей, розділ за розділом, ми бачимо, як вони починають призвичаюватись до нових обставин, як починають "вбиватись в колодочки" і нарешті стають цінними громадянами гостинної Бразилії. Розділ за розділом автор знайомить нас зі звичаями Бразилії. Ось розділ "Бразилійські ідоли", ось "З ножем за пазухою", ось - "Обережно, бо я жонатий", ось - "400 років тому". І так сторінка за сторінкою автор вводить читача в повний курс тамошнього життя, і саме в цьому велика цінність книжки. Ми читали окремі епізоди з життя наших людей у різних країнах, та це були лише одірвані випадки, а тут послідовний розвиток призвичаєння наших людей до нових обставин, і дуже було б гарно, коли б світ побачили аналогічні твори про життя ще й в інших країнах наших людей, а книга Івана Овечка про Бразилію знайшлась на столі кожного новоприбулого українця і тим дала йому сили в боротьбі за існування на чужині.

"НАШ КЛІЧ" – Аргентіна
"НОВИЙ ШЛЯХ" – Канада
"УКРАЇНСЬКИЙ ПРОМЕТЕЙ" – ЗСА

КНИЖКИ Й АВТОРИ

Іван Овечко, український журналіст і поет, постійний співробітник "Свободи", видав у Лос Анджелесі в Каліфорнії, де він живе, збірку своїх вибраних поезій п.н."Не плач, Україно!". В книжці зібрані патріотичні вірші Івана Овечка, друковані в українській еміграційній пресі в р.р.1950-1964.

"СВОБОДА" – 23.III.1965

І В А Н   О В Е Ч К О

НЕ ПЛАЧ,
УКРАЇНО!

ДЕКЛЯМАТОР

1 9 6 5

НОВЕ ВИДАННЯ — ДЕКЛЯМАТОР

Іван Овечко

НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО!

ВИБРАНІ ПОЕЗІЇ

До збірки ввійшли вірші, що надаються до декламацій з нагоди різних свят, як Різдво, Великдень, Шевченківське свято, день Матері, свято Героїв і т. д.

48 стор. На добром папері. Книжкового формату.

Видано старанням прихильника творчості автора

о. Михайла Кудановича

Замість рецензії

Читачі про Збірку-Декляматор

(Іван Овечко: "НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО," — Вибрані поезії. 1965. 44 стор.)

ВІД РЕД.: Всч. о. Петро Маєвський з Лос Анджелесу, Каліф., закупив кілька примірників вищезгаданої збірки поезій і подарував їх своїм знайомим, від яких отримав листи-подяки. Один із таких листів о. П. Маєвський передав нам для публікації як відгук читача про збірку. До речі, автор збірки й автор листа-відгуку до цього часу не були знайомі між собою

ані особисто, ані листовно.

Впр. Отче-Протоєрею!

Вашу картку зі святковою програмою, а також Вашу "писанку" я одержав, за що сердечно Вам дякую.

Книжечка віршів Івана Овечка скромна, здається об'ємом маленька, та своїм змістом дуже велика. Я вже читав деякі його вірші в різних часописах, деякі навіть повитинав,

щоб принагідно дати їх деклямувати на святах концертах, щоб в людей відновити спогади минулого, а водночас закріпiti в їхніх душах віру в свою історичну місію, надію на краще, яке мусить прийти, бо світ не стоїть на місці, та любов до нашої Батьківщини навіть тут, на холодній землі канадській!

Оці вірші - перлини зродилися в душі небуденого поета не на пустомельство, але Бог їх засіяв на обдарованій ниві на спеціальне призначення: не допускати слабодухів до упадку, щоб ми всі не заневірювалися, а прямували до одної мети, до відновлення своєї державності. Не дармо він кличе, щоб усі чули:

*“Ta вірю: прийде та година,
Коли зійде Бог дар небес,
І Ти воскреснеш, Україно,
Як з мертвих Він колись воскрес!”*

Поет промовляє устами всіх, що опинилися

поза межами Рідної землі:

*“Ще вернутися діти з далекого краю,
Ще сонце освітить поля.
Не плач, Україно! Не плач, рідний гаю!
— Збереться ще наша сім'я!”*

Яка глибока віра в те, що деться свого святонька, наше прийдешнє! Це ж свого Воскресіння! наче приказ стояти на сторожі свого й чувати, бо воно може статися кожного моменту. Падали великі держави перед нами, падуть за наших днів і ще деякі впадуть, а Україна — мовний. той відвічний Фенікс — з попелу встане й таки діж-

Поетові слова не забудуться, вони впадуть у душі людські, бо вони з душі вийшли!

Крашої “писанки” Ви не могли мені дати і тому я за неї дуже вдячні.

Яків Бубнюк
Саскатун, Саск., Канада

КАНАДІЙСКИЙ ФАРМЕР

11-го грудня, 1965.

Про збірку поем “Не плач, Україно!”

Дякуючи “Канадійсько-му Фармерові”, я придбав, хоч малу об’ємом, але велику релігійним і патріотичним змістом, книжку вибраних поезій “Не плач, Україно!” автора Івана Овечка. Цю книжку без жодних вагань можна назвати національною перлиною. Я не є літературний критик і за цю справу не берусь, а розглядаю поезії Івана Овечка з релігійно-патріотичного боку. Таку пов’язаність “Бог і Україна” навряд чи вдастися де знайти в іншого поета.

Тільки тернистий шлях

п р о й д е н и й м є ч е н и к о м - скитальцем, який вірив у Божу поміч та далеко залишенну Батьківщину - Україну, міг дати такі поезії. Хіба чи наші серія не б’ються у ритм з авторовим, коли він пише:

Мені сниться моя Україна
Поза Нею — усе чужина.

Ми, як ті штахи у золотій клітці новній з їжею, рвемось туди, де “степ широкий, як море”, де “дівчата йдуть, співаючи, з поля в село”, де “грізний в неволі Дніпро” та де

“...десь — село, і Київ десь, і Львів
І матері без нас вже посивілі”.

Ми віримо у воскресін'я нашої
ія нашого Спасителя Ісу-
са Христа й з Ним пов'я-
страдниці Матері - України. Автор пише:

Та вірю: прийде та година,
Коли зішле Бог дар з небес,
І Ти воскреснеш, Україно,
Як з мертвих Він колись воскрес!

Бо кожен з нас працює й живе тією надією, що наша поневолена Мати-Україна таки воскресне й “збереться ще наша сім'я!” Якщо в кого вже зачерствіло серце, то поезії Івана Овечка, дадуть те ніжне тепло, від якого те серце знову пом'якшає й вернеться любов до Батьківщини.

Від себе, бажаю кожному, хто ще не придбав цієї книжки, придбати її, чим зробим три великі справи, а саме: дамо змогу авторові видати не одну таку патріотичну книжку; наші домашні бібліотеки поповняться ще одним таким цінним скарбом; розкажемо нашим дітям, а також згадаємо самі про нашу таку прекрасну Україну.

Маючи такі прекрасні поезії, не один батько чи мати побажають, щоб їх діти на якісь релігійні чи національні імпрезах, продекламували один із них віршів.

Від себе виношу дорогому авторові вибраних поезій “Не плач, Украї-

йно!” Іванові Овечка щиру подяку за видання такої цінної книжки та бажаю йому ще більших сил та надіннення на культурній ниві для добра Української Нації.

Віктор Луговий
Парамата, Австралія.

НОВИЙ ШЛЯХ;

8 ТРАВНЯ, 1965

ДЕКЛЯМАТОР
“НЕ ПЛАЧ УКРАЇНО!”

В Лос Анджелесі в Каліфорнії вийшла збірка поезій нашого співробітника Івана Овечка “Не плач Україно!” Збірка подумана як декламатор з віршами, що їх можна декламувати при нагодах різних національних свят та урочистостей. Починається вона віршем “Батьківщині”, а в дальшому кожен має вірш присвячений якісь історичній національній події. Є тут теж і дещо з особистої лірики на канві національних переживань. Всі це відтворено в збірці здійснено, вдано страннями присвячені творчості автора — с. Михайла Куданоеича. Збірка “Не плач, Україно” варта уваги і напевно пригодиться також організаціям, що приготовлятимуть різні національні і побутові імпрези.

Читачі про Збірку-Декламатор

/ В абетковому порядку читачів /

"...майже у всіх віршах відчувається туга, невимовний жаль за Батьківщиною. Я порядком сплакнула, читаючи. Написано добре, особливо для такого "простонародія", як я. Не люблю плутанини, де не можеш зрозуміти, що, властиво, автор хоче сказати. А тут усе ясно."/А.АФСНЧЕНКО, Австралія/- "З присміністю читав і читаю"./Володимир БОЖИК, Каліфорнія, США/- "Думаю, що це великий подарунок усім нам, українцям... кожний з нас мусить мати цю хорошу збірку гарних віршів"./Олександра БОНДАРЬ, Каліф. США/- "Книжечка віршів Тв. Свечка, здається, скромна, об'ємом маленька, але змістом своїм дуже велика... Оци вірші - перлами зродилися в душі небуденого поета не на пустомельство, але Бог іх засіяв на обдарованій ниві на спеціальне призначення: не допускати слабодухів по упадку... Поетові слова не забудуться, вони впадуть у душі людські, бо вони з душі вийшли..."/Ніків БУЙНЮК, Саскатун, Канада/- "Цінна праця і дуже гарно виконана технічно"./д-р О.ВІНТОНЯК, Мюнхен, Німеччина/- "Не плач, Україно!" написана і видана гарно. Кожне слівце в пісні - це любов і посвята нашій любій Україні"./Микола ГОРІШНИЙ, Джерзей Сіті, І.А./- "Тут п. Іван Овечко видає свою маленьку збірку, яка мені дуже сподобалась... У пісні кожен вірш такий простий, зрозумілий і такий правильний, немає в ньому зайвих слів задля рими..."/Лідія СМЕЦЬ, Каліф., США/- "...С дуже талановиті вірші, що хватають за душу... вірш "Навчіть мене, мамо!" я використала для української радіопередачі..."/д-р СРІКІВСІКА, Сиракюзи, США/- "Поезії прекрасно написані і добре надруковані"./о.прот. Й.ЖЕЛЕХІВСЬКИЙ, США/- "...вони актуальні, сучасні та надаються на кожну нагоду при влаштуванні імпрез"./д-р Кліян і Наталія КАМЕНЕЦЬКІ, Каліф., США/- "Не плач, Україно!" перечитав, вірніше, серцем декламував... творчість... спів душі..."/Григорій КИТАСТИЙ, Чікаго, США/- "З великим бажанням перечитую ліякі місяця по кілька разів. Хотілося б, щоб така збірка попала по рук української молоді на рілних землях"./К.КОШУБА, Чікаго, США/- "Від початку до кінця... одна чумка, одна мрія - Рідний Край, Батьківщина... Читаючи книжку, стає молосно-приємно, бо в кожному вірші є те, за чим тужить душа, до чого рветися змучене серце..."/К. ЛІСЮК, Каліф., США/- "Муз... працює гарно. вірші... доситьні формою, глибокі змістом..."/о.П.ЛАБІСЬКИЙ, Каліф. США/- "...на лобриніч перечитав... Кілька з цих поезій перепишу до "книжечки з замочком"... вписую до неї поезії наших поетів в Україні, особливо ж отих "шестидесятників", у яких через вінця починася переливатись біль за наругу над Україною..."/Архієпископ МСТІСЛАВ, США/ "Прочитав з великою присміністю. Бона зробила на мене

досить велике і міле враження..."/о.Архимандрит П.ОПАРЕНКО,США/- "Наша молодь часто приходитиме до неї як до джерела натхнення і скріплення..."/д-р Ярослав ПАДОХ,Джерзей Сіті,США/- "...пригодиться в українських школах та на програму українських національних свят..." /Марія ПЛАСТЕРІАКОВА,Канада/- "... в ній така хороша, аж паутина мова і повні-повнісінки українські пригорщи нашої чорноземної серлечності та широти..."/Микола ПОНДІЛОК,Нью-Йорк,США/- "Не плач, Україно!" так припала мені до серця, що я її перечитую по кілька разів денно" /Іван СОБКО,Канада/- "Не люблю поезій, тим більше теперішніх,"модерних"поетів. Однаке "Не плач, Україно!" прочитав, і то по кілька разів, з найбільшою насолодою. Навіть старався продекламувати дещо своїй дружині"/Остап САВЧИНСЬКИЙ,Бруклін,США/- "Цікава збірка...Ми перевчитали всі вірші по декілька разів..."/Олена СИДОРЕНКО,Чікаго,США/- "Збірка залишає приємне враження у читача як свою формою, так і змістом..."/інж.Я.СТРУК,Тrenton,США/- "...Особливо зворушлива поезія на день Матері - "Навчайтесь мене, мамо!"/Я.М.П.ТОМИЧІ,Ютика,США/

Іван Овечко: НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО!
Поезії. Лос Анджелес. Каліфорнія. р. 1965. Стор. 44. Видано старанням « Михайла Кудановича.

Чепурно видана книжечка. Прямо-лінійна мова промовляє глибоко до серця своєю щирістю і прозорістю. Поміщені в збірці вірші написані на різні теми. Вони мають велику виховно-патріотичну, релігійну і моральную вартість. В кожнім вірші відчувається ніжну, ліричну українську душу. Добра рима і співуча ритміка спричинились, що до деяких віршів вже уложено музику. Всі поезії легкі до декламування. Збірка «Не плач, Україно». Івана Овечка побажана для кожного українського дому і кожного українського Товариства. (ф)

"Наш Клич"- ч.І4/ІІ6І/

ЧИТАЧІ ПИШУТЬ

Привіт Іванові Овечкові

Вельмишановна
Редакціе!
Я регулярно отримував
Ваш тижневик "К. Ф.". Те-
пер дістаю "Вільний Світ".
Мені дуже подобаються

Ваші обидва часописи. Я
хотів би час від часу дру-
кувати в них свої твори.
Прошу надрукувати цього
разу, якщо буде можливо,
цей мій вірш:

ІВАНОВІ ОВЕЧКОВІ

(3 нагоди надрукування збірки поезій
"Не плач, Україно!")

Краща ця маленька книжка
Від великих багатьох.
На Парнас крута доріжка,
Та підтримує Вас Бог.

Наша страдна Україна
Справді понад все для Вас —
Не даремно мати сина
Вчила чесно жити ввесь час.

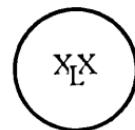
Іван Правденко, Каліф., ЗДА

"КАНАДІЙСЬКИЙ ФАРМЕР"/"ВІЛЬНИЙ СВІТ"
27.6.1966

Іван Овечко

ВИБРАНЕ

— 1970 —

Д-р Роман В. КУХАР

МУЗА ВІРНА ГРО МАДЯНСЬКІЙ ІДЕТ

Іван Овчко: ВИБРАНЕ. Поезії, нариси, оповідання, статті, рецензії. Накладом групи прихильників літературно-публіцистичної діяльності автора в його 50-ліття. Лавленд, Колорадо, 1970, ст. 184, бібліографічний показник.

Дискретно зарисоване на обкладинці чепурної книжки емблема з римськими цифрами XX і L збуджує зацікавленість читача. А ось і розгадка: журналістів, редакторів, письменників, поетів, професорів, загальнолідомому промадянинові, в одній особі — Іванові Овчкові, сповнилося 50 років життя, в тім — два десятки плідної, успішної, творчої праці. Пів століття? Не хочеться вірити — цій молодій, на життєвих стежках із проф. І. Овчеко життєрадісній, активній і рухливій ком, той зумів наочно переконатися людині стукнуло вже п'ятдесят? А там про широкорозмащеність і велику душу прочитуеш довгий листок бібліографії ність нашої людини з тих цілинник (ст. 164-183) авторових писань (з них рідних земель. Проте наше завдання дів ятсо п'ятдесят одна імпозантна не біографічне, а скоріше бібліографічне якразу лиши на час праці літератора до травня 1969), спостерігаєш його окремі книжкові видання ("Ти був чужий", 1957, "Не плач, Україно!",

1965, "Вибрані статті", ч. 1, 1967, і "Вибрані статті", ч. 2, 1969) й доходиш до неминучого висновку: 20 років такої показної, невтомної праці, та ще за гірких передумов емігранта, свідчить без сумніву про зрілий вік, що найменше п'ятдесятку. А що можливо було Іванові Овчкові в цьому бурхливому часі стільки всього вчинити — це іже інша справа. На такий надмір енергії, природний хист, життєздатність, разом з духовим полетом і фізичною витривалістю, склалося безумовно сприятливе підсочиння нашої вужчої батьківщини письменника — Слобожанщини, що звикла родити

Проф.д-р Роман В.КУХАР

Кому пощастило колибудь зйтись на життєвих стежках із проф. І. Овчеко життєрадісній, активній і рухливій ком, той зумів наочно переконатися людині стукнуло вже п'ятдесят? А там про широкорозмащеність і велику душу прочитуеш довгий листок бібліографії ність нашої людини з тих цілинник (ст. 164-183) авторових писань (з них рідних земель. Проте наше завдання дів ятсо п'ятдесят одна імпозантна не біографічне, а скоріше бібліографічне, тож його й годиться суміліно виконати з обмежених розміром рамах цієї особистої оцінки ювілята, як літературного діяча.

Прихильники творчості І. Овчеко гараж поступили, видаючи з ювілейної нагоди вибір суцільних авторових писань з ділником поезії, наристів і оповідань, статтей і рецензій, за що йм і належе повне признання. Це й тим цінніше, оскільки деякі його праці в окремих випусках і збірках уже вичерпані. У книжці "Вибране" поміщено, хай і куди неповною мірою щодо загального літературного дорібку автора, щоприкметніші, щотривалиші твори його пера. Вони, з одного боку, матимуть питомене собі значення в загальному процесі української еміграційної літератури, і, з другого, самі по собі достатньо формують літе-

ратурно-публіцистичну силуету Овечка. Не від речі буде згадати, що багатогранність його ролі в наших літературних і журналістичних проявах на еміграції увидатилась у таких різних напрямках, як от співінштура в редакціях нашої періодики, участь ув Антології поезії визволеної боротьби "Опово і зброя", 1968, зредагування Ювелійної Книги Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі, 1969, теж багатьох видань інших авторів, чи характеристичний, видатний голос в дискусії на тему ідейної літератури, напередодні пановленої дії літературного журналу »Світанок«. Нічого ж говорить про його постійне становище співредактора в таких заслуженіх органах суспільної думки, як »Канадський Фармер« (з його американським виданням, »Вільний Світ«).

Віділ поезії в книжці "Вибране" являє собою інше, доповнене видання його попередньої поетичної збірки-декламатора, "Не плач, Україно!". Охоплюють вони просторий засіт часу, пр. 1960—1968. Про ізвінкість і мелодійність віршів Овечка промовляє факт, що чимало з них покладені під музичну, між інш., композиторами В. Шутем, Г. Китаєм, В. Божиком, Овечкові поетичні твори примітні громадськими, патріотичними темами ("Мені однаково", "Батьківщині", "Не плач, Україно!", "Листопадовий Львів", "Смолоскіп", "Воскресімось"), особистими мотивами ("Іти скоро пізнала", "Слово про батька", "Навчіть мене, мамо", "Братові"), настроєвими рефлексіями, ліризмом ("Весна", "Осінь"), не без вичутного символізму (довший епічний вірш "Поет і солдат", "Дніпро", "Ковил"). Тут теж затримічуємо зразки знаменного поетові, індивідуалістично-реалістичного підходу, то знову в "Підслуханому монологі", або в "В очах веселка" знаходимо цікаву психологічну характеристикацію, що збачає його поетичну методу. В цілому, поезія Овечка широрадієнна, не надумана; вона пливко ллеться, з-часта прибирає ритм маршу, завжди ідейно-наснаажена. Эворуштіва його від-

даність батьківщині й батькам. А ось як євлучно характеризує поет Каменяра — Івана Франка:

"...В його словах я завжди чую гук,
Немов хтось б'є і рве міцні кайдани..."
(«Франко — наш»)

або Т. Шевченка:

"...Палав любов'ю до народу,
Що й досі мучиться в ярмі.
Молив по-батьківськи про згоду
І братолюбіє в сім'ї".

(«Тарасе!»)-

Правда, модерні поети інакше напищуть. Софістично, штудерно, водночас хаотично, незв'язко, а про глибину їх мови немає. Бо і скільки серед них спраїжніх поетів? Ледве, або дуже мало. Супроти пози, манери, претенсійності до свого читача, а в той же час невільничого підданства літературний моді чужини багатьох наших епігонів експериментальних версифікаційних школ безідейного, псевдо-мистецького жонглювання "штукою", муза Овечка чиста, вітчизняна, почитна, зрозуміла її загально-сприятлива. В ній Овечко то поет-трибун, то народний співець. Не даром твори його тісно мірою надаються під рецитацію й музику на громадських концертах, академіях. З усього видно, що поет служить не літературній цілі в першу чергу, а громадській, моральній.

Дуже популярні його оповідання, нариси, гуморески, що займають, як і віршова творчість, біля однієї третини розміру книжки. Є там теплі символічні образки, як "Вогник", "Останній привіт", реалістичні картини тривожної підсоветської дійсності, "Осінньоїночі", "Ми зам не віримо", мініатури наструженої дії й несподіваного обороту долі, "Маті", "Отче наш", "Після вечірні", але жайде читач і летшу лектиру для відпіруженні, як напр., "Біфі а Кавало". Особливо ж цікава тематика з бразилійського терену авторового проживання, де неознайомлений з далекою країною читач дістає вірну побутову ілюстрацію.

І тут проходитиметься з рядків Овеч-

кових прозових творів: спілки прикметний йому гуманістичний, чоловіко-любий світогляд. В неодній речі запримічено характерні народно-мовні звороти, як: "А я візьми та пожартуй", "в мене трохи кат-ма", "вивернув гаманець" (себто нічого в ньому не найшов), "прислухни тут, як тут" (себто "нічого собі", як звичайно, як усюди). Проте трапляється й ужиток деяких зворотів, кальків, слів, граматичних форм російського походження, яких годилося б уникати, напр.: "з тих пір" (рос. "с тех пор"), замість "з того часу"; "авертою" (рос. "всъ равно"), замість "однаково", "все одно"; "розібрати" (в сенсі "довідатись", а не "розбіратись"; рос. "разобрать"), замість "сприйняти", "розуміти"; "пополам" (рос. "папалам"), зам. "пополовині"; "з корнем", зам. "з коренем"; "іуди", зам. "юди"; "гонімий", зам. "гнаний" тощо. Якщо мова про формальну сторінку, то тут доведеться з'ясувати, що офсетна техніка надрукування тієї праці має безумовно свої недоліки, на що, зрештою, вказав автор у передмові. Неспроможність виправити текст, деякі типографічні прогалини й чортики — тут справа зрозуміла.

Публіцистична діяльність ред. І. Овечка широко-відома й тут зокрема "реклами" автор ніяк не потребує. В його статтях і рецензіях у "Вибраному" (туди вийшли лише ті, що не були введені до передніх виданих збірок) палежить відзначити безлюсерелейний спосіб звертання автора, гостру актуальність його тематики, чіткість і переконливість аргументації, а поряд — дружній тон хоч би й на адресу "інакомислячих" членів національної спільноти, як і тверду, непоступливе поставу супроти національно-нищівних і ворожих чинників. І журналістичні теми здебільша гуманістичного, начасного порядку: "Будьмо тарасівцями! Будьмо шевченківцями!", "Психодиза боязні українських інтелектуалів", "За сучасність тематики українських творів!" Слухно п'ятнече автор, з одного боку, боязне притаювання деякими нашими інтелектуалами українських варгостей на чужинецькому академічному форумі, а, з другого, безрозбірне розповсюдження серед нашої еміграційної сім'ї літератури і псевдо-літератури комуністичних авторів з поневоленої батьківщини. Це ж бо свідоме зловживання на рахунок сентиментального, лицемірного патріотизму. Мовляв — це з "того боку", значить наше, підтримуємо. Для цього ж патріотизму "по цей бік", як і племінні власніх культурних варгостей, ворогом не продиктованих, серед того роду інтелектуалів зрозуміння мало: навпаки, еміграційні сучасні прояви нашої культури вони свідомо ігнорують, ставляться до них крайнебайдуже, а то з цинізмом. Чи не є тому створюється на еміграції такий парадокс, що твори комуністичної, крайової літератури пізнають безрозбірного, сливе епідемічного поширення, тоді як своїх авторів, гідних кращої увати, обходять повною мовчанкою, нечитанім же їх творам дозволяють пристадати порохом на полицях. А еміграція в першу чергу покликана до консервування й творення суворених, конструктивних українських духовних варгостей (мої висновки з авторових цінних думок — Р. К.)!

З під пильного пера Овечка виходять теж вірні й гарні накреслення літературних постатей еміграції в рецензійному жанрі. Тут за зразок може послужити напричуд змістовна стаття «Лариса Мурович — поетеса лірики й мітології».

Вігаючи черговий авторський здобуток побратима по-перу й званню, Івана Овечка, бажаємо йому з нагоди ю в і л е ю п'ятдесятрячія непослабної снаги й кожночасної удачі на все майбутнє його творчого, хвилюючого буття!

ВІЛЬНИЙ СВІТ
= 18 січня, 1971. =

Читачі про "Вибране"

Іван Овечко: "Вибране"— поезії, оповідання, статті, рецензії. 1970 р. 184 стор. Ціна: \$3.00 з пересилкою)

Прим. Автора: Серед покупців книжки "Вибране" є деяка кількість таких любителів і приятелів українського друкованого слова на чужині, які, замість встановленої ціни 3 дол., радо присилають більшу суму, яким автор тут складає ширу подяку, зокрема п.п. *Ол. Кудрікові* (Клівленд), *І. Гринькову* (Дітройт), *І. Лазорикові* (Бруклін), *К. Лисюкові* (Каліфорнія), *А. Майстрикові* (Денвер), *М. Новакові* (Каліфорнія), *Я. Сененкові* (Сирачюз), *Анні Скігар* (Канада), *А. Наріжному* (Каліфорнія), *Мотрі Різник* (Рочестер) і інш., які своєю доброзичливістю допомагають по-криваві великі видавничі видатки та заохочують українських авторів до дальшої праці. Подаємо тут лише кілька відгуків читачів на "Вибране" при чому таких читачів, які придбали книжку за гроші, а не отримали в подарунок, та які особисто з автором зовсім не знайомі. Першими відгукнулися:

О. Шевченко (Рочестер): "Книжку я дістав, за що щиро дякую. Є в ній досить чого довідатись, як воно колись було та як є на сьогодні. Коли б побільше людей читало таких книжок, то може б скоріше дійшли до свідомості і скоріше б визволилася наша батьківщина, яка сьогодні під окупантом".

П. Касперський (Стокейн, Ваш.): "Отримав Вашу книжку, за которую Вам вдячний. Прошу й на майбутнє, як матимете книжки, висилайте, і я заплачу".

В. Дзюблік (Лейквуд, Огайо): "Пересилаю чек за Вашу книжку. Дуже дякую, що не забуваєте мене... Тримайтесь міцно та задивляйтесь на світ оптимістично. Не куріть, не пийте та не ганяйтеся занадто за панями, то проживете найменше до 120 років." (Авторові листа — 77, тож автор книжки бажає йому ще... 43, а собі таки трохи менше...)

— ВІЛЬНИЙ СВІТ —
= April 5, 1971. =

Левко РОМЕН

ШДСУМОК ЛІТЕРАТУРНО-ПУБЛІЦИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Іван Овечко: ВИБРАНЕ, 1970 рік. Накладом «Групи прихильників літературно-публіцистичної діяльності автора в його 50-ліття». Збірка має такі розділи: поезії, нариси, оповідання, статті й рецензії.

Отже, в цій зарепрезентовано широкий діапазон літературно-публіцистичної діяльності автора на порозі другої половини його життя. На вступі зазначено, що із 50-річчям луцьким луцьким і 20-річчя літературної діяльності автора, Івана Овечка, на чужині. Книжка має понад 180 сторінок друку, частина яких виконана офсетним способом. Надрукована з друкарні «Батурин» у Лес Анджелес (Каліфорнія).

У відділі поезій найдавніша дата — рік 1950 (Аргентина). Фактично, це 2-ге (доповнене) видання декляматора »Не плач, Україно«, мотив якого у першому вірші »Батьківщині« ось, як бринить у двох останніх рядках: »І Ти воскреснеш, Україно, Як з мертвих Він колись воскрес!« (стор. 5). Як бачимо, це поезії високо патріотичного тону. Автор оспівує сучасну нашу Батьківщину, як свідчать такі 4 рядки другої строфі вірша »Велика Ти« (стор. 7, вірш має 4 строфі, музику до нього склав композитор Василь Шутъ):

Гартована шляхами Колими,
Ти матерів молитвами велика,
Оплакана дівочими слізами,
Безсмертна Ти віддавна і довіку.

Крім цієї, ще до 4-ох інших поезій написана музика, а саме: »Не плач, Україно« (стор. 17) — композитор Григорій Китастий; »УСуСує, не сумуй« (стор. 31) — комп. Василь Шутъ; »Навчіть мене, мамо!« (стор. 43) — комп. Володимир Божик; »В очах веселка« (стор. 55) — комп. Василь Шутъ.

Автор, крім патріотичних мотивів та щирого відгуку на явища довоєнної природи, відгукувався споминами про тяжке минуле, давши їх до друку в періодичних виданнях, як от »Наш Клич« в Аргентині, »Свобода« у США тощо. Наприклад, у »Свободі« в році 1963 був поміщений страхітливо-зворушливий своєю тематикою вірш із таким заголовком: »Згадуючи 1933-й... Братові«, коли »...кусень хліба в двісті грам Ми мотузкою ділили«, а батько —

Виходив, згорбившись, із хати,
Сідав на приязьбі під вікном,
Щоб сліз своїх не показати
Голодним дітям за столом ...

Як кровожадно-озвірлі
На »чорнім вбрані« кати
До хати нашої влетіли...
З тих пір не бачив батька ти.

Нікого, звичайно, не здивує прояв носталгії за всім минулим, рідним, але це висловлене так широ і такою гарною добірною мовою, що читати його — висока насолода аматорам рідної мови.

У наступному розділі »Нариси і оповідання« — описи різних пригод, більшість яких автобіографічного характеру, отже — це »людські документи« страшливого часу, коли новий »пріжім« (так у час революції розагітована солдатня »принатурила« чуже слово »режим«: »Долой старий »пріжім«! »Да здравствует новий »пріжім«! — і оте »пріжім« залишилося справді пророчим) розпланшився в Україні та почав на гвалт запроваджувати колективізацію. Також оте сталінське »разкулачіваніє«, як свідчать безсторонні свідки, у самій Московщині не було таке жорстоке, як в Україні. В Україну були наслані так звані »двохтисячники« — добровільні »наганячі« до колективізації. На перешкоді їм до цього були »кулакі« (в Україні їх звали »куркулі«), а не дідичі, бо з вибухом революції мало не всі такі маєтки були під додзядом комітетів, що складалися з поважних господарів чи робітників. В Україні те »розкуркулення« виглядало вже як геноцид, бо дітей відривали від батьків, батьків засилали на північ або в Сибір, а дітей, мов якихось приблуд, хапали та завозили до »дитбудів« (дитячих будинків), а звідти — »в етап«, тобто — геть з України, і тримали їх у голоді і холоді, і вони гинули як мухи... Тут в одному з оповідань (»Осінньої ночі«) є розповідь про те, як »розкуркулена« мати із синком заблукала і очувала з ним холодної осінньої ночі в лісі (завдяки чому урятувалась, бо туди, куди вони йшли та не дійшли, уже навідувались »активісти«).

Є тут також спомини про минулу війну, про пригоди вояків УПА — то жахливі, то трохи комічні (»Після вечірні« і »Отче наш«). Є також кілька нарисів і про нерозлучну емігрантську носталгію (»Останній привіт« і »Вогник«) та навіть трохи сатири і гумору.

Зате черговий розділ, »Статті«, сповнений рівноваги і роздумів над проблемами сучасності та журби і міркувань про майбутнє. Уважаю, що найкраще автор упорався із темою про Шевченкову науку, що не на всяке питання у Шевченкових творах можна знайти відповідь-пораду. Тому гадаю, що центрально-висновковою статтею треба уважати статтю »Будьмо Тарасівцями!..« Є тут статті та кож і про »Економічну солідарність«, і заклик до українських авторів — порушувати сучасні теми. Порушує автор і питання »Русифікація—обмосковлення—комунізація«, показавши їхню пов'язаність, але не тотожність; таке ж бо усвідомлення полегшує нам боротьбу з підступністю настирливих »братушек« (»братіків«). У статті »Ворожа мова« автор слушно полемізує із деякими загорільцями, що пропагують »не знати«, не вивчати

московської мови, бо то, мовляв, »ворожа мова«. Ні, каже автор, ворога треба добре знати, отже і мову його — це полегшить боротьбу з ним.

Останній розділ, »Рецензії«, автор розпочинає своїм відгуком на збірку »Палкі серця« Р. Володимира (д-р Роман Кухар) під інтригобним заголовком »Палкі серця« зігривають американців«. Бо й справді — рідке явище: згадана збірка була помічена на університетській виставці членами жіночого клубу »Сторічний Клуб«, і автор був запрошений до клубу, робив усно переклад українських віршів і давав віяснення щодо тематики і змісту своїх поезій. Цю рецензію автор попередив таким вступом, що під ним кожний поет підпишеться, бо поезія завжди була »проти течії і далі продовжує змагатись, як колись, вічним, незалежним буттям« (стор. 138).

Наступна рецензія про чергові менші збірки цього автора: »Пропори думки« і »Височай, життя!« Про згадані збірки автор пише, що вони хоч малі розміром, але в них — »Кожний вірш — філософія. Кожна поезія — біль душі автора« ... Тут автор підкреслює, що в кожній із цих збірок переважає дух оптимізму, хоч поет не цурається сарказму, як ось у кількох рядках »Красвиду«:

Автострадами пронизане,
Сталь — бетонами завалене —
Це таке сучасних придане
Божеству, що духа збавлене.
(стор. 139)

А ось в оцих рядках поет ще дає підтвердження своєї життєвої настіві:

Подолати маловір'я вірою
твое здобуття.
В гущині епохи проповідую:
Світогляд — мій стяг!
(стор. 140)

Подальших дві рецензії на Дончукові твори трохи довгенькі, тож про них скажемо тут разом кількома абзацами. Рецензію повісті З. Дончука »Перша любов« (автор І. Овчеко) назвав »Любов, кохання і боротьба« і починає афористичним висловом: »Перша любов починається, я б сказав, коханням, а кінчається любов'ю... А посередині — боротьба, мовляв, і боротьба. Отже, тут підкреслюються всі аспекти цієї темки (»поняття«) — і кохання (закоханість молодят), і любов (гармонійне устаткування) і до родини, і до батьківщини, тобто етапи зростання національно-свідомого українця. У цій рецензії автор подав чимало своїх міркувань із приводу цієї повісті, але дав ще окремо статтю »Коли син батька вбиває« із підзаголовком (у дужках) »Як у Дончуковім першім коханнікі. Хоч підзаголовки трохи баламутні (можна подумати, що це друга повість — »Перше кохання«), але треба ствердити, що тут ідентичні персонажі, і автор (І. Овчеко) у цій другій статті трохи детальніше зупинився над питанням — як, із чиєї вини це сталося. У висновках автор цієї статті підкреслив майстерність З. Дончука

як письменника, бо його позитивний герой (син Богдан) виявляється незаплямленим гріхом батьковця, тут автор подав міркування і вагання Богдана, нарешті, як висновок — його крик у темряву (що касував його напередодні й наказ): »Не стріляйте!« — хоч спізнений (»почулося два постріли«), підкреслив, що особисті обра́зи він вибачав, а батька, Теодора, покарала вища справедливість, що зради Батьківщини не прощає...

Наступна рецензія також на Дончуків роман »Утрачений ранок« (роман грубезний — на 520 сторінок) подає позитивну оцінку цього твору. Автор рецензії підкреслив в автора роману дуже добру ознайомленість з українським селом, з деталями побуту селян. І хоча тема політична (про зрист національної свідомості з-перед 70-ти, з-перед 50-ти років тому), але ... письменник, особливо в першій половині книжки, захоплює читача соціально-побутовими, любовними сценами настільки, що оте »політичне« не нав'язується автором, а приходить саме по собі читачеві». Отже, підкреслює автор, цей спосіб викладу »спонукує читача думати: чому так сталося? Хто винен? ...« І перед очима читача деякі молоді українці стають справжніми українцями, а деякі не вартими тієї назви. Цебто, Дончук показує процес національного усвідомлення, хоч і на тлі сумної дійсності. Щодо критичних зауважень авторові роману, то рецензент підкреслює перенасиченість »публіцистикою« другої половини роману. І тут же рецензент зауважує, що »... в наш час завеликої любові до «очтроверсій щодо певних періодів української визвольної боротьби саме такий спосіб потрібний був авторові, щоб показати не тільки сам факт утрати нашого »золотого ранку«, а й причини, як їх бачить автор«.

Заголовок наступної рецензії бринить: »Лариса Мурович — поетеса лірики й мітології«. Загаліно кажучи, Іван Овечко у своїх рецензіях уміє схопити ту »генеральну канву« узятого ним автора, на якій він, поет чи прозаїк — вишиває візерунки свого надхнення. У рецензії на поезії Лариси Мурович (»Вільний Світ«, 2. IX. 1968 р.) автор пише, що вона дбає про ідейний зміст своїх творів, як також і про відповідне мовне оформлення тих творів (автор рецензії підкреслює дбання поетки про нормативність вислову, що не є таким маловажливим у добу доконаної »воріженьками« соборності під »райським« небом з архангелами-меченосяцями біля брам).

Отож пригадаємо декілька слушних стверджень рецензента про творчість Лариси Мурович. Крім раніш згаданих мітологічних рис у творах авторки та зацікавлень праісторичними мотивами, автор рецензії підкреслює загальне, сказати б, підсвіння творчости поетки, кажучи, що дух перемоги, нескореність перед злою силою, жертвоність і відвага помігні — »у кожній поезії авторки, хоч би яка поезія »чистої лірики« не була, бо є в них переживання людських душ — також в образах природи, фавни чи фльори... Далі автор цитує з поезії »Чорноземна грудка«, як також чимало подає прикладів дуже влучних висловів, порівнянь тощо. Але автор, щоб запобігти фальшивому ви-

сновкові про поетку у її дбанні про чистість літературної мови, подає і приклади вживання провінціоналізмів, які надають кольоритності вислову.

Рецензент підкреслює працьовитість і невтомність поетки (вона секретарка журналу «Світання»), як також згадує про її вдачі переведені українською мовою творів англійських (і французьких) поетів.

Про шосту збірку Яра Славутича рецензент пише, що і назва «Маєтат», і тематика в ній скблилені доречно й саме на часі, бо ще ніхто так високо не підносив ті величні тямкі — про булаву, хрещатий меч, про герб, «велич королів» і «загути гречкосія... на лоні утрачених полів» та про все те, що зв'язане з маєтатом булави, герба і слави. Але Славутич тут виступає як соборник, отже, як каже автор рецензії, це «голос серця патріота»:

О городе красний похмурий!
Я вірю в омріяну мить.
Я чую, як прапор Петлюри
В серцях легіонів шумить...

»Його прокляття й гнів на адресу ворогів української держави в минулому і сучасному («Монолог перед шаблею», «Московія», «Полтавська битва») так і проситься в уста декляматорів на нашу сцену« — отак пише про зміст цієї ваговитої збірки... Але, зазначає автор, не кожен декляматор спроможний донести слухачеві глибину і значущість авторового слова...

»Скарга майбутньому« — роман Докії Гуменної. У рецензії на цей твір автор стверджує працьовитість та широку ознайомленість авторки. Подія ввесь час відбувається в Києві, але в так описаному, що треба багато знати з історії столиці України, щоб по всіх розділах роману влучно розкидати живі картини рідного міста. Тут мова про молоде покоління, що — не зважаючи на утиск московських окупантів — змагається за своє життя... Саме ота філософія кожного персонажа і захоплює, інтригує читача. Драми, переживання молодих інтелектуалісток — це наслідки підсоветської дійсності. Мову авторки, як і охайність книжки, автор рецензії цілковито схвалює...

»А світ такий гарний...« Василя Гайдарівського. І на цю книжку І. Овчено відгукнувся гарною рецензією, зазначивши, що автор дав назву збірці оповідань за назвою третього оповідання — про кохання молодої пари за тяжких підсоветських обставин: »Поневіряння Андрія і Насті в павутинні советської дійсності тримають у напрузі читача на протязі всього оповідання...« У тій дійсності кожний »відчував на кожному кроці, що й на кохання він не має права, волі й безпеки...«

Перше з них оповідання »Мерехтливі зорі« — це образки із побуту в Донбасі. Це оповідання автор рецензії дуже захвалює як удаче і дуже корисне для пізнання побуту у цій важливій господарській центральній Україні. Тут автор оповідання вивів чимало типових і різноманітних

характером та світоглядом персонажів. Йому це дуже легко, бож він знає «і всі світла, і тіні шахтарського побуту та рафіновані методи советського терору над робітниками під землею». Також підкреслює добірність мови автора та мови персонажів.

Друге оповідання »Непрошений гість« цікаве, як пише рецензент, кінцевою роз'язкою і за нього рецензент ґратулює авторові.

»Забувши про все на світі« — наступна рецензія І. Овечка на збірку оповідань Миколи Понеділка »Смішні сльозини«. Автор рецензії поєдає факт, що він дістав цю книжку сâме тоді, коли через мігренъ не міг нічого робити ні спати, але, діставши ту книжку, читав до самого ранку, коли вже треба було вставати та йти на роботу.

Рецензент підкреслює уміння Миколи Понеділка оповідати про речі звичайні, але так майстерно, що зaintrigbuє людину сâме отію простотою та ширістю, як також добірною мовою. Далі робить кілька уваг щодо окремих оповідань та слушних уваг до типажів, заторкнених у них.

Богдан Федчук: »Загадки«. Тут автор рецензії признається, що раніш, хоч і чув про ті книжечки загадок, ставився до них неповажно. Але діставши раз 11-ть книжечок, учитався в них і зрозумів, що це річ поважна і корисна для дітей. Навіть признається, що й сам інколи на-trapляв на щось таке, що »піймав себе на незнанні багато дέчого«. Во ці »загадки« не тільки розвага, а й разом із тим наука, і то в легкій, сприйнятній формі. І зазначає, що коли б він сам працював в українській школі, то ті загадки уплітав би у лекції, бо »сухий« виклад науки знеохочує, зморює дітей. Наприкінці автор закликає наш загал набувати ці книжки, щоб заохочувати автора й далі працювати в тому напрямку.

Дан Мур: »Жаль і гнів«. Рецензію на цю збірку автор починає згадкою про »підсоветських« поетів Драча і Павличка, які інколи хоч і згадають про поетів на еміграції, але хіба тільки на те, щоб зганьбити їх. Натомість про »плідних поетів« Нью-йоркської групи відгук той майже завжди схвалюний, бо то поети модерні (бо »політики« в них нема, а чи та писанина втімна, зрозуміла, конструктивна? — це їх нітрішки не журити!). Потім автор згадує збірку »Жаль і гнів« Дані Мури та запитує того розпаношеного на підсоветському »підножному корму« поета Павличка, чи це не справжня поезія?.. »І якою мізерією тхне від твоїх »поезій«, Павличку, після порівняння їх із справжніми поезіями українського емігранта!..« Після такого порівняння треба слово »поет« брати в лапки перед прізвищем Павличка, а кожну поезію Дані Мури не читати, а пити, як свіжу воду у велику спеку...« Поезії у цій збірці поділені на три групи: »Мольби« — релігійного характеру, »Безсмертним« — патріотичні, і третя »Проліски« — лірика. Цей розділ — найбільший, і тут поет зворушливий у вислові і майстер техніки вірша. Але у віршах, присвячених безсмертним, поет твердий і нещадний, виливає свій гнів на негідних, а перед безсмертними — »схи-

лились голови сумні в слізах». »Жало Москви хай спопелє в люті, В жарі пекельній атомних грибів!..« І кінчає автор рецензії: »Ось чому для різних п'явлічків «нема добрих поетів на еміграції!..«

»Поет-філософ українського лицарства« (До 30-ліття діяльності проф. В. Шаяна — Володимира), так назвав автор рецензії статтю про автора багатьох творів, що пише під псевдом Володимир, пристосувавши її до 30-річчя його діяльності. Автор підкреслює той факт, що деякі його книжки мають друге і навіть третє видання, що для еміграційного автора є великим успіхом поширення писань, отже і популярністю. Тут автор рецензії згадує про п'ять невеликого розміру книжечок, виданих »Орденом« — чотири збірки поезій і одна доповідь (ця рецензія надрукована у тижневику »Вільний Світ«, 19 червня 1967 р.). Далі рецензент зазначає, що ще в році 1936 у Львові вийшла збірка віршів »Орден Бога Сонця«, тоді ж вийшли польською мовою »Гимни Ригведи«, а після останньої війни — »Повстань, Перун!« Це релігійно-філософські тексти, написані поетичною прозою, під назвою »Про Перуна знання тасмне«, як також багато інших праць на теми ідеологічно-світоглядові, переклади тощо. Отож бачимо із самих назов праць поета-філософа, що його писання не для кожного читача, все ж вони далі появляються друком. Цей успіх автора можна пояснити тим, що його писання мають сполучу із коренем нашого історичного »я«, як також і тим, що автор своїми поезіями уміє »зривати дух до бою« навіть у тих, що втекли у своє »власне гетто матеріального доброчуту«. Тут автор рецензії подає приклад Володимирового »Слова« (е тут і слово Яр-Тура Всеолода... слово Сковороди... Крут і Базару)... У цій невеличкій збірці автор наводить ті рефлексії, що їх зазнає кожний патріот, ознайомлюючись із тими великими подіями, що сталися в історії нашого народу. Так інтерпретуючи, по-мистецькому подаючи слово інших, автор, Володимир, має своє власне, лицарське слово патріота-філософа до тих, що готові його слухати і наслідувати. Отож сила, за словами поета-філософа, є лише збройним рам'ям прав, правди і справедливості.

Пізніше Володимир (проф. В. Шаян) видав дві збірки баляд. Перша — про князя Святослава, з яким його творчість в'яжеться як із коренем історично-національним, у другій (»Балада лісового шуму«) відчувається той же дух національний, але вже із часів сучасних — це балада про УПА. Тут і Карпати, і Караганда, і Воркута. Згадка про ті криваві дні не для викликання сліз. Ні!... »Добудь із тьми заковане серце!« — це його поклик...

Отже, Володимир поєт соборної України, без тіні регіональності. Він кличе до єдності та переродження нашої вдачі в лицарському дусі, починаючи від шкільної молоді і кінчаючи на дорослих. Народ сам творить свою історію. Чужинці нам зáступають сонце. Відродімо ж давнє лицарство!

Про наступку рецензію — »Гуморист, що пише з перцем« — подамо кілька уваг чи влучних висновків рецензента, але читачам порадимо прочитати із самої книжки (»І. Овчако: Вибране«) цілу рецензію, де є

і докір нашій збайдужілій читацькій громаді, яка своєю інертністю змушує людей із хистом марнувати свій час і вік на тяжких заробіткових працях.

Найперше — автор рецензії дав підзаголовок: «Напередодні 40-ліття літературної творчості Степана Підкови». Про творчість цього автора рецензент висловлюється з якнайбільшою пошаною. Він належить до тих авторів, що про них тяжко писати. Видно, що хоч із його гуморесок і сатир читач і сміється, проте сам письменник навряд, щоб сміявся пишучи, бо чаша страждання його і його народу переповнена. Почав писати ще в таборових умовах («Сміх на дозвіллі», Гайденав, Брит. зона, 1947 р.). Його твори були передавані через «Голос Америки» і «Голос Канади», а також радіо «Визволення». Навіть з Риму (Федорончук) передано статтю Ю. Бойка в Україну: «Степан Підкова як гуморист». С. Підкова почав був друкуватися ще у 1929 році у Харкові («Селянка України», «Червоний клич» тощо), але вже тоді побачив, що треба стати хамелеоном, щоб бути письменником у т. зв. СССР, і він тоді залишив той намір. Учився С. Підкова у Харківському Інституті Народної Освіти (роки 1929-31), а перед тим був вільним слухачем. Арештований, утік з-під револьверових пострілів... Словом, зазнав чимало життєвих пригод. У своїх творах С. Підкова лишається непримірнним ворогом усякого зла, отже і до окупантів України та інших волелюбних народів... Кінчає автор рецензії побажанням доброго здоров'я далі працювати на письменницькій ниві. Хай і далі «його твори підковують нашу еміграцію», щоб «не скбозалася по льоду коекзистенції».

«Автор і поезії, що варти уваги» (з нагоди появи збірки Юрія Буряківця «Серця п'янкого тепла») — таку назву має остання рецензія І. Овечка у книзі «Вибране». Щоправда, автор рецензії не зупиняється на розгляді творчості згаданого поета, пояснюючи труднощами, бо місткість цієї книжки незвичайна. Тих 256 сторінок, коли б розмістити як звичайно (на деяких сторінках дано по 4 поезії), то книга «розбухла б» на півтисячку сторінок, а крім того не подано «змісту», що теж знеохочусь рецензентів і літературознавців братися за розгляд та обініку книжки. Зазначивши таку поважну продуктивність поета, автор рецензії згадує про інші його видання, а саме: «Слово про Україну» (1946), «До вершин духа» (1948), «Зірниці» (1950), «Виноградник» (1955) та два томи роману «Нездоланні» (1960-62). Далі згадує і про молодий вік поета (напр. 1922); отже, людина такого віку устигла виявити показну творчість, і ця творчість свідчить про неабільний хист письменника. Тут автор рецензії підкреслює скромність поета, що про ніякі ювілеї не згадує. Щоправда, трапилися меценати, що фінансували згадану збірку.

Ця збірка («Вибране») шановного автора кінчается «Бібліографічним покажчиком літературно-публіцистичної праці Автора за 20 років». Остання позиція цього «показчика» має порядкове число — 951, з датою 26 травня 1969 року.

СВОБОДА, 20-го ЛИПНЯ 1973

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Іван Овечко. ВИБРАНЕ.
Поезії. Друге (доповнене) видання. Нариси, оповідання, статті, рецензії. Накладом групи прихильників літературно - публіцистичної діяльності автора в його п'ятидесятиліття. Набір тексту виконано в друкарні „Батурин” в Лос Анджелесі, друковано в Лавлені, Колорадо, 1970, 184 стор.

Важко еміграційним письменникам друкувати свої твори, де наклад дуже малий, і тому дуже часто дефіцитовий. Та відомий журналіст Іван Овечко вміє зорганізувати собі допомогу своїх прихильників, чи як він каже доброчинців, ось надає вже третю збірку своїх творів, і то всіх жанрів, в яких він працює як журналіст і редактор.

В цій збірці вміщені такі твори: 51 поезія, 15 нарисів і оповідань, 14 статтей і 12 рецензій. Це все на стор. від 5-163, а від 164-183 вміщений „Бібліографічний показник літературно - публіцистичної праці автора за 20 років”, бо цим виданням Іван Овечко відзначас 50-ліття літературно - публіцистичної діяльності на чужині.

Надруковані тут поезії автор уважає другим виданням свого декляматора, який вийшов був у цій країні в 1965 р.

Наши „модерністи” поети й критики, які пишуть так, що їхні твори можуть розуміти тільки вони самі, будуть здигнати плечима, читаючи вірші І. Овечка, який пише „традиційно”, але ми віднотовуємо його збірку, бо його вірші, деклямують на різних імпрезах, і його 5 поезій дочекалися того, що до них склали музичну композитори Василь Шуть, Володимир Божик і Григорій Китастий. І. Овечко легко віршус, його тематика — славні дні української історії та релігійні свята й туга за Україною. Про мелодійність вірша І. Овечка найкраще посвідчить „Божа зірка”:

Божа зірка золота
Землю освітила,
Про народження Христа
Людям сповістила.
З неба янголи святі
Пастушків збудили,
Бога нашого в Христі
Славити навглили.
Славляти тиху ніг святу
Всі народи світу,
І вклоняються Христу
Українські діти.

Ми віримо авторові, що „весна і тут в свої обійми кличе”, але ніяк не можемо повірити в те, що „і тут, і там співають солов’ї” (41), бо тут, в Америці, цих співаків немас.

„Нариси, короткі оповідання та гуморески” свідчать про те, що І. Овечко вміє на двох - трьох сторінках цікаво оповісти про якусь подію зі свого життя чи своєї родини під большевицьким пануванням, або вже у вільному світі.

Між статтями Овечка стрічаємо такі, які порушують цікаві проблеми: „Психоза боязni українських інтелектуалів”, в якій автор твердить, що наші люди часто приховують свою принадлежність до українського народу, і що найчастіше це діється через наше почуття вічної мешовартості та через боязнькість. В статті „Русифікація - обмосковлення комунізація” автор гадає, що русифікація — це процес засмічення української мови та її витиснення російською, а обмосковлення — це засмічення української думки і витиснення її з суспільного життя. Автор пише, що для Москви цінний „українець, що знає українську мову, але думас по - московському, ніж той, що слабо знає, або й зовсім не знає рідної мови, але „своїми переконаннями не

влазить до „общего котъолка”. Наголовки статей „Будьмо тарасівцями”, „Що значить бути тарасівцями?”, „Якби ви вчилися так, як треба” — говорять і про зміст.

В книжці надруковані і 12 рецензій на книжки Р. Володимира, д-ра Р. Кухара), Зосима Дончука, Лариси Мурович, Яра Славутича, Докії Гуменної, Василя Гайдарівського, Миколи Понеділка, Богдана Федчука, Данила Мура, Володимира Шаяна, Степана Підкови і Юрія Буряківця. Про погляд на літературу І. Овечка свідчать оці його слова, якими він починає одну рецензію:

„Кажуть, немас зрозуміння для поетичної творчости в сучасній „технологічній добі”. А коли ж бувало насправді? В часах інквізіції? В часах „темного середньовіччя”? Просвітлення? Натуралізму? Індустріального дев'ятнадцятого сторіччя? А все ж таки поезія завжди була. І до сьогодні не вимерла”.

Овечко у своїх рецензіях хвалить всіх і все, не знаходить жадної тіні в рецензованих творах.

Автор подав бібліографію своїх писань за роки від 1950 до 1969 і обіцяє її продовжувати, так що автор майбутньої докторської праці про його творчість матиме влегшену працю.

Яр СЛАВУТИЧ

ПОЕТ, ПИСЬМЕННИК, ЖУРНАЛІСТ

(Іван Овечко, **Вибране**, поезії, друге видання, нариси та оповідання й рецензії. Лос Анджелес — Лавленд у Колорадо, накладом прихильників автора, 1970, 184 стор.)

Беремо до рук немалу книгу, в якій зібрано поезії, оповідання, нариси, газетні статті й рецензії на літературні твори. На якийсь час появляється підозра — чому поєднано в одному виданні таке розмаїття жанрів? Та незабаром підозра зникає: виявляється, що автор книги — це вроджений журналіст, який уміє тримати палець на пульсі українського життя Америки й Канади. Свої враження, свою оцінку і — найголовніше — свої цінні сугestії він виливає то віршами, то прозою, то просто газетно-журнальною публіцистикою.

I. Овечко поєднав тю і таланти в один стоп. Його поезії написані з надхненням, зі збереженням ритму й поетикальної грамотності. Його оповідання й нариси — це добре картини, ніби вихоплені з реальної дійсності, намальовані

чітко й переконливо. Його публіцистичні статті по-значено ідейною гостротою, аналітичним з'ясуванням стану української дійсності на чужині, чи пак на місці поселення українців, а рецензії — це переважно влучні оцінки книжок, об'єктивні характеристики авторів, де суб'єктивізм виступає в дуже малій дозі. Критик I. Овечко прозаджує значні знання літературознавця — недарма він захистив докторат на тему “Чехов та Україна” в Українському Вільному Університеті. Не помилимось, коли скажемо, що три таланти I. Овечка — поета, прозайка й журналіста — спрямовано на одну ясну магістралю: служити словом українській громаді на американському континенті.

Вірші I. Овечка — це певедусім ностальгічні спалюхи, такі природні для нашого свідомого українсь-

кого середовища. Тому й назва збірки **Не плач, Україно!** — у цьому виданні збірка становить розділ. Щоправда автор книги приховано тужить, як і всі ми, кому дорога далека Батьківщина. Зате його заклики справді оптимістичні:

**Досить сліз, нарікань і
незгоди!..**
**Що ми ходимо довго в ярмі,
Що чекаємо "з мери погоди",
Що в кайданах ми, —**
жити самі.

**Годі плачати гірше в неволі!
Час нові гаркувати мезі,
Бо ніхто ще не відродив волі,
Зворушивши серця палачів.**

(Стор. 16)

Наведений зразок — сила і слабість І. Овечка як поета. З одного боку — вправність у віршуванні, добра літературна мова (щоправда замість рос. "палач" треба вжити "кат"), а з другого — безпосереднія прямолінійність, властива лише газетній публіцистиці, відсутність того, що засобами стилю чи мовостилю відрізняє одного поета від іншого. Усе ж таки позитив І. Овечка незапечений. Його поетичні твори — це добрий матеріал

Яр СЛАВУТИЧ

для декламаторів. Завдяки наявній емоції впливова сила поета в устах доброго читця може подвоїтись. Треба радити масовому читачеві твори І. Овечка в першу чергу, а вже потім — після засвоєння цих і подібних віршів — той читач краще сприйме і Є. Маланюка, і М. Зерова чи М. Бажана, себто "трудніших" поетів.

Ще більш прямолінійна проза І. Овечка. Переważають нариси. Власне қажучи, лише деякі твори можна назвати оповіданнями. Але всі вони написані з хистом, іноді з гумором, напр. "Растяжімоє панятіє".

Публіцистика — це справжня стихія І. Овечка, його великий осяг. Здається,

є лише два журналісти на цьому материкову, що турбується збиранням своїх цінних статей у книжкові видання, — Роман Рахманний у Канаді (про нього пишемо окремо) та І. Овечко в ЗСА. І добре роблять, бо часопис живе тиждень-два, найдовше місяць, а книга — роки, декади, сторіччя. Коли перечитуєш статті чи есеї І. Овечка, спершу надруковані в Кан. Фармері чи деінде, а тепер зібрани в трьох випусках **Вибраних статей** (1967, 1969, 1973) чи кращі з них у рецензований книзі, то переймаєшся ще більшою повагою до людини, що живим і дохідливим словом уміє формувати погляди читачів на актуальні події у світі, оцінювати позитиви й негативи нашого громадянства (“Психоза боязні українських інтелек

туалів”, “Русифікація — обмосковлення — комунізація”, “Що значить бути шевченківцями” та інш.). Тому дуже жаль, що наші часописи, переховуючи жовану-пережовану жуйку, взяту з сусіднього тижневика, не можуть чи не хочуть затруднити цього справжнього журналіста з покликання, що здатний не лише насвітлювати події, а й — повторюємо — формувати свідомість читача.

Вибране — це добре складений підсумок І. Овечка, поета, письменника, журналіста. Цією книгою відзначено його 50-річчя, що — на жаль — не було належно віддзеркалене в українській пресі, для якої так багато попрацювалав автор рецензованого видання.

НОВИЙ ШЛЯХ, СУБОТА, 23 БЕРЕЗНЯ 1974

САМОСТІЙНА УКРАЇНА

Ч.5-6 (321-322)

Д-р Михайло ЛОЗА

— автор рецензії —

ЧИТАЮЧИ „ЛІТЕРАТУРНУ...”

ІВАН ОВЕЧКО: „ВИБРАНЕ”

Видана в 1970-ому році книжка Івана Овечка „Вибране” являється збіркою вибраних поезій, оповідань і нарисів, статей, рецензій.

Не весь зміст цієї книжки стає однак предметом нашого огляду. Візьмемо до уваги тільки сутін літературні твори, — тобто поезії, оповідання і нариси. Статті обговоримо окремо. На це є своя причина, бо крім статей виданих у цій книжці юнуть ще окремі збірки журналістичних писань Івана Овечка. Окремо згадуємо і про рецензії, але одну з них, а саме рецензію на збірку поезій „Жаль і гіль” Дана Мура, ви-

користаємо для нашого отгляду як вихідну точку для крацього розуміння Івана Овечка як поета.

Рецензію на збірку поезій „Жаль і гіль” Іван Овечко починає так:

„Недавно писалося в українських газетах про те, що сказав Драч чи Павличко про українську поезію на еміграції. А сказано було щось подібне до того, що, мовляв, є дещо й цікаве й зарте серед літературних праць українських літературних поетів на еміграції, але дуже мало. І при цьому згадано в прихильному тоні поезії деяких наприк

модерністів. Още, мовляв, і все, що має еміграція...

Чому вони так говорять — ясно, як Божий день: у наших модерністів дуже багато „модерного” і дуже мало „політики”, дуже багато „оригінального” і дуже мало зрозумілого кожному українцеві... А дати б отакому „поетові”, як Павличко, в руки збірку поезій Дана Мура, що оце вийшла недавно з друку під назв. „Жаль і гнів” і запитати його: „А це що — поезії чи ні? I якож мізерію тхне від твоїх поезій, Павличку, після порівняння їх із справжніми поезіями українського емігранта”.

Згодом Іван Овечко цитує уривок із одного вірша Дана Мура, щоб розкрити перед читачем ювільності поезій цього поета і виявити їх (поезій) дух. З тою самою метою повторимо і ми ці рядки:

Даремні слізози, смуток і печалі —
Хай жалю біль спахне в священний гнів!
Нехай пожаром запалатоють далі!
Вулканом помсти встане Київ, Львів!

Жало Москви хай спопеліє в люті,
В жарі пекельній атомних грибів!
Заплачуть в щасті зморені, замкні,
Мільйони радих, звільнених рабів!

Даючи оцінку поезіям Дані Мура, Іван Овечко — як бачимо — з'ясував рівночасно і свої погляди на поезію взагалі. Ці погляди застосував він у практиці до своєї власної поетичної творчості. Іван Овечко не пише „модерно”, „оригінально”. Його поезія — це не гравслів, у яких з трудом треба до-

шукуватися змісту, а наявні — ідея його поезій ясна, зрозуміла кожному. Зрозумілі кожному також мова й стиль та й сама форма вірша в поезіях Івана Овечка.

Теми поезій Івана Овечка — різні. Найбільше поезій з патріотичним або з релігійно-патріотичним змістом. Є поезії при свячені близьким особам: дружині, матері, батькові, братові. Є настроєvi поезії, пов’язані з величими святами як Різдво, Великдень, є настроєvi поезій, пов’язані із зміною пір року, є особиста лірика, є наскільки одна байка. Деякі поезії Овечка були взяті на ноти композиторами: Григорій Китастий, Володимир Божик, Василь Шутъ. Всіх поезій у збірці 51. Розміщені вони на 56 сторінках.

Наймогутніше бринить патріотична струна Овечкової кобзи. Цикл патріотичних поезій Івана Овечка поєднаний віри у світлу майбутність України. Для прикладу зацитуємо останню строфу вірша „Батьківщині”:

Та вірю: прийде та година,
Коли зішли Бог дар в небес,
І Ти воскреснеш, Україно,
Як з меривих Він сколись

воскрес!
(стор. 5)

Кожна людина має якийсь о-
собливий сантимент до своєї ма-

тері, не кожна однак єміс вклас-
ти свої почуття у форму по-
езії, як це роблять поети. Ори-
гінального і незвичайно тепло-
го вірша присвятив Іван Овеч-
ко своїй матері. Назва вірша:
„Навчіть мене, Мамо”. Варту-
вало б захищувати його цілого:

І книга прочитав я, сдається, немало,
Вже й батьком став Ваших коханих винчат.
Та жити на світі — навчіть мене, Мамо,
Як Бог все життя Ваше довге навчав.

Навчіть мене бути у темряві зрядчим,
Навчіть в лябірінти незнаних ідей,
Де розум безсильний, там серцем гарячим,
Очима душі пізнавати людей!

Навчіть мене, Мамо, прощати образи,
Як Ви їх прощаєте всім, завжди і скрізь!
В найбільшому горі, в болочій екстазі
Навчіть мене плакати моїчки, без сліз!

Навчіть мене, Мамо, тісі молитви,
Що нею Ви нас зберегли у віяні!
Навчіть, як Великого Бога хвалити
За хліб і свободу в чужій стороні!

Як Ви, хочу бути таким до загибу,
Тому Вас від широго серця молю:
Навчіть мене завжди мою Україну
Любити, як Вас я — о, Мамо! — люблю.

Не менше тепла згадує Іван
Овечко й свого батька, якого
большевики заслали на Сибір,
коли боят був ще малим хлоп-
дем. Однак поет добре пам'ятає
свого батька. Вінчується без-
печно в присутності батька.

Кінцеву частину згадки про батька повторимо за поетом:

А як підріс, молив я Бога,
Щоб він вернувся в рідний двір.
Слізами я вмив би йому ноти,
Що ними зміряв він Сибір.

І тут тепер його долоні
І очі добре і сумні,
У зморшках чоло, білі скроні
Я цілуваю би в чужині.

Бо встиг і я давно пізнати,
Про що не думав молодим:
Як легко в світі батьком стати,
Як часом тяжко бути ним.

Яка чудова, глибока остання думка! Ми порадили б поетові зробити маленьку зміну в тексті, а саме — у фразі „У зморшках чоло” переставити слова. Тоді рядок „Чоло у зморшках, білі скроні” звучав би ритмічно краще.

До родинного гнізда вдається поет і у вірші „Братові”. Згадує він жахливий час голоду, втрату батька, що його забрав „чорний ворон”, війну..

А там — війна... вогонь надії, Туди, де ти колись родився,
А потім — знову розпач, пнів. Де батька рідного згубив,
Згубили все ми — тільки мрії В той край, що нам так часто
Про Рідний Край та безліч снів. снівся —

В крайну вільних козаків.

Ми пронесли тими шляхами,
Які нас знову приведуть
Туди, де кияні кров ріками,
Де слози без кінця течуть,

Можна б наводити багато прикладів гарних, оригінальних поетичних думок із невеличкої збірки поезій Івана Овечка. Але тоді мусили б ми перемінити наш короткий огляд на общітну статтю про Овечка-поета. Загалом скажемо ще тільки те, що вся збірка викликає у читача позитивне враження. Вона (збірка) буде його духовно. Збірка має багато віршів, які можна використати як декламації на імпрезах національного характеру. Поручмо що збірку для шкільного вчителю, бо вона може послужити добром матеріалом, з якого учні багато скористають при навчанні мови, який послужить їм для будови їхнього власного світогляду.

Окремо слід ще згадати про байку „Ріка й Озеро”. Зміст цієї байки такий: Озеро завжди чванилося своєю красою і завжди сварилося з Рікою, забуваточи про те, що Ріка збагачує його (Озеро) своїми водами. Вкінці увірвався Ріці терпець, і вона перестала вносити свої води в Озеро. Пихате Озеро засохло. Ідея байки не нова. Байок про покарану пижу в українській літературі більше. Та все таки байка Івана Овечка не втрачає через те своєї актуальності. Актуальність заключається в останніх рядках:

Засохло Озеро пижате,
Болотом нині його звати:
Шануй себе, та шанувати
Ніколи й інших не забудь!

Відповідне дидактичне завдання має майже кожна байка. Це вже притаманність стилю байки.

Другу частину збірки „Виbrane” творять нариси й оповідання. Між останніми є декілька гумористичних. Декотрі з цих прозових творів пов’язані тематично з рідним краєм, а декотрі з Південною Америкою, точніше — з Бразилією, де, треба сподіватися, перебував автор перед переїздом до ЗСА. Слід ще додати, що і в поезіях зустрічаються картини з еміграційного життя. Всіх прозових творів у збірці 15. Читаються вони з напруженням. Чи не в найбільшому напружені тримає читача перший нарис „Останній привіт”. Щойно при кінці нарису довідуємося, що цей останній привіт для автора був від Батьківщини-України, коли він (автор) покидає її, подаючись на еміграцію. Відпруження зазнає читач при читанні туморесок. Вони оригінальні, свіжі й дотепні.

М. Я-а

» ГОМІН УКРАЇНИ «
1 березня — March 1975

ВИБРАНІ СТАТТИ

"ВИБРАНІ СТАТТИ - ч. I" - 1967 - 62 стор.

Збірка вибраних статей, друкованих автором у "Канадійському Фармері" й у "Вільному Світі" в рр. 1964-1966.

"ВИБРАНІ СТАТТИ - ч. 2" - 1969 - 52 стор.

Збірка вибраних статей, друкованих автором у "Свободі" в рр. 1961-66. Видання з нагоди 75-ліття Українського Народного Союзу в Америці.

"ВИБРАНІ СТАТТИ - ч. 3" - 1970 - 54 стор.

Вибрані статті й рецензії, введені окремим розділом до книжки п.н. "ВИБРАНЕ"/після поезій та коротких оповідань і нарисів/.

"ВИБРАНІ СТАТТИ - ч. 4" - 1973 - 94 стор.

Офсетна репродукція вибраних статей автора, друкованіх у "Кан.Фармері" й "Вільному Світі" в рр. 1970-1973.

Нові книжки

ЗБІРКА ПЕРЛІН

При кінці 1973 року з'явилось дві літературно-наукові праці д-ра Івана Овечко під заголовком: "Вибрані статті Ч. 4" та "Чехов і Україна".

До книжки "Вибрані статті Ч. 4" увійшли статті, що були друковані в тижневику "Вільний Світ" у 1970-1973 роках. Ці статті, яких у збірці є 50, без найменшого перебільшення слід назвати, як подано в заголовку: "Збірка перлин".

В нашій українській пресі у вільному світі рік-річно поміща-

ється багато статей різного змісту, довших і коротших, але багато з них своєю ідеєю, думкою й духовістю не цікавлять читача.

Статті д-ра І. Овечко короткі, змістовні й актуальні. Вони промовляють до розуму й душі. Вони говорять не лише про недолю рідної Батьківщини — України, з якої автор "Вибраних статей Ч. 4" мусив мандрувати у незнаний світ, як мандрували тисячі емігрантів у часі другої світової війни; вони виразно говорять і про події сучасного світу; до то-

го ж говорять коротко, стисло, змістовно. Вони мають велику історичну вартість, бо їх колись будуть читати майбутні покоління, переважно на рідних землях, бо так чи інакше території України, народу та його мови досі ніхто не знищив і не знищить, і для них ця збірка статей буде мати велику вартість, як переказ про життя їхніх батьків і діdів, що мусили покидати Рідний Край та скитатися на чужині.

Для прикладу слід навести хоч пару уривків про те, як виглядає наше українське життя у вільному світі. Ми часто читаемо в нашій пресі про розплачливі голоси, що українська молодь асимілюється. І відомі причини: тяжко старшому поколінню позбутися традиційної спадковості. Ось що говорить д-р І. Овечко в статті "Думки вслух", на 14 ст.:

"Тут уже без комунізму, без диктатури, без терору. А питання майже ті самі: чому українці не знаходять свіжих, нових сил для обрання їх на провідні становища в країнах вільного світу? Хвалимось демократією, але по 10-20 і більше років тримаємо майже на всіх провідних становищах тих самих людей".

В українській молоді, яка народилась і виховується в таких вільних країнах, як Америка й Канада, постає питання: звідки ця традиційна спадковість так глибоко вкорінилася в українській провідній душі? І не лише в українській душі, але в цілому європейському слов'янізмі. Вона однакова в християнстві, в соціалізмі, в комунізмі. Це все залишки

минулого панівного проводу. Без різниці, чи він добре керує державою, Церквою, чи якоюсь організацією, чи руйнує, — він є досмертним проводом.

Друга стаття: "Майбутність світу — в руках молоді", 36-38 ст. Автор стає в обороні молоді:

"Ми не віримо, що молоді не можна довіряти, бо вона, мояляв, занадто буйна, нерозважлива, вітряна. Недавні вибори в ЗСА, в яких взяли участь молоді люди від 18 років починаючи, ствердили, що назагал американська молодь — здоровая, патріотична, конструктивно думаюча. До деяких місцевих рад — міських чи стейтових — еввійшли цим разом молоді представники американського народу. Подібна справа мається і в Канаді. Ми віримо, що молода кров, запал молодих патріотів будуть використані лише на добро країни та окремих міст і селищ цих країн. Майбутнє бо світу — все рівно в руках молоді. І скільки б ми старші не фантазували, що це ми, старші лише, мудрі і логічно думаючі, життя доводить щось інше: згадаймо великих змін в житті багатьох сьогодні вільних країн — в якому віці були ініціатори реформ, чи поступу до кращого? А в якому віці були наши, українські діячі в сфері політики, мистецтва, літератури, що залишили після себе найкращі спогади про них? Не в віці річ. Річ у якості людини".

Д-р І. Овечко — співредактор "Вільного Світу". Цей часопис стоїть на позиціях демократизму. В 1968-1971 роках у цьому тижневику був присвячений спеціаль-

ний відділ для молоді під заголовком: "Лицем до молоді". І дійсно, молодь почала цікавитися своїм життям як у Канаді, так і в ЗСА, почали появлятися дописи від молодих людей, і молодь почала, як про це зазначила студентка Наталя Дяків, "бути сама собою". Вона, як студентка Мек-Гільського Університету в Монреалі, помістила свою доповідь, яку виголосила до канадської студіюючої молоді: "Хто мені дасть відповідь?" Друга її стаття чудзвичайно поважна й актуальнa: "Хто і як формує нашу українську свідомість?". Ось що вона говорить на цю тему та про своє особисте переконання її свідомість:

"Коли я стала студенткою Мек-Гіл Університету, нам, студентам, професор сказав, ми маємо всі добре вчитися, щоб заповнити ту прогалину, яка була зроблена у ті часи, коли християнізм переслідував науку. То була доба страшного й темного середньовіччя. Понувши всі ці слова, я задумалась. Я чула прислів'я, що "наука

— це світло". Тепер я чую в Мек-Гіл Університеті, що жорстоко переслідувалася наука і мисль людська". І тут же ряд історичних прикладів. Як чулися б ви, шановний мій читачу, закінчивши християнську католицьку "гайスクул", почувши такі слова від професора?"

Не треба було довго чекати на відгук на її статті. Він був такий, як про це згадав д-р І. Овечко у своїй статті "Думки вслух", про що згадано вище.

Тижневик "Народна Воля", ч. 8,

1974 рік, на другій сторінці помістив статтю: "Що робити, щоб врятувати українську спільноту від загибелі?" Цією спільнотою треба на першому місці вважати українську молодь. Постає питання: як цю молодь рятувати? Про це в українській пресі були подані сотні концепцій, і всі вони у безвиході. Чому в безвиході? На це д-р І. Овечко в статті "У лябірінті питань", 31-32 ст., наводить таку замітку:

"Кажемо, горілка — зло, нарікаємо на витрату мільйонів доларів на неї тут, сумуємо з приводу поширення пиятики в Україні... А тим часом будуючи церкви тут, найперше будуємо "залю", де можна пiti ту горілку — навіть у піст, щоб... за ті гроші, мовляв, розбудувати церковне життя..." Це дійсно "лябірінт питань", і на ці питання дає достовірну відповідь наука Христа: "А коли сліпий водить сліпого, — обидва до ями впадуть" (Мат. 15-14). До ями легко впасти, але вилізти з неї, та ще "сліпим", — не легко.

Здається, ніхто із слов'янських народів не мав так великого генія слова, як мали українці Тараса Шевченка. Його "Кобзар" — це "nezrimi скрижалі". У поемі "Сон" він сказав: "Раз добром налите серцеї ввік не прохолоне". Щоб вийти з "лябірінту питань", треба зробити перший крок: у кожній українській родині повинен бути "Кобзар", батьки і діти повинні його студіювати. "Кобзар" — це жива історія України. Яким добром перед першою світовою війною духовні провідники

наливали українські серця? Вони наливали "добром" грецьким, римським і московським, і досі, навіть у вільному світі, це "добро" не багато змінилося. Молодь це все бачить і на все дивиться; вона живе у протестантському світі, де є воля, воля думки, воля слова, вона не хоче жити в "лябірінти питань".

Ще одне і дуже важливе питання, яке порушує д-р І. Овчко у збірці своїх статей, а саме: "Чому нема журналістичного доросту?" (77 ст.). Він говорить:

"Маємо у вільному світі: українських інженерів, лікарів, політиків, бізнесменів, професорів, вчених, але майже нема молодого доросту в українців журналістів. Чому?

Кажуть, — що брак знання української мови стримує молодих українців від рішення стати українськими журналістами... Не думаємо, що це є головною причиною неохоти молодих до української журналістики: мову можна вивчити, а до того ж маємо багато й таких, що володіють досить добре або достатньо, щоб згодом поліпшити те знання і працювати на журналістичному полі.

Мусить бути щось інше, що найбільше лякає молодих при загадці про журналістичну кар'єру. Ні мою думку, найбільше їх лякає мізерія матеріального існування українського журналіста чи редактора". Тут можна тільки додати: українці мають на все гроші: на різні імпрези, на випивку, але немає нічого для культурної журналістичної праці для молоді.

На цьому затримуюся. Можна б ще багато наводити болючих і актуальних думок, що містяться у цій збірці "Вибрані статті Ч. 4",

Проп. Гр. ДОМАШОВЕЦЬ
— автор цієї рецензії —

наприклад: "З вірою в позитивні сили", "За повсякденність національних акцій", "З'єднані стейти Європи — міт? Небезпека? Велика будучість" та інші. Статті д-ра І. Овчко добре обдумані, оперті на різних джерелах і на заснову досвіді автора, а тому актуальні для нашого часу та вартиціні для майбутніх істориків. Дуже добре, що автор цих статей видав їх окремою книжкою, яка збережеться на довгі роки в різних українських та інших бібліотеках.

/ "ВІРА Й НАУКА" /
ТРАВЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ 1974

Гр. Домашовець

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Серія: Монографії ч. 20

І ВАН О В Е Ч К О

Ч Е Х О В І У К Р А І Н А

(Походження А. П. Чехова, його зв'язки з Україною
й українські елементи в житті і творчості письменника)

З передмовою

Василя Лева

МЮНХЕН — ГРІЛІ 1973

Проф.д-р Василь ЛЕВ
Директор Делегатури
Українського Вільного
Університету в ЗСА

П Е Р Е Д М О В А

Докторська дисертація Івана Овечка про Чехова й Україну спрямована на ствердження українського походження талановитого російського письменника і драматурга, існування українських елементів у його творах та впливів українського оточення на життя і творчість А.П.Чехова.

Чехов, що народився в українській сім'ї, поринув у життя змосковщеного населення міст України, тодішньої частини царської Росії, став російським письменником, хоч не раз покликувався на своє українське /холацьке/ походження, часто навідувався до рідних місць в Україні, щоб, як казав, надихатися рідним повітрям. Українське походження Чехова проявилося теж у його творчості з українською й неукраїнською, загальнолюдською тематикою.

Д-р Іван Овечко, науковець, журналіст, есеїст і письменник, пера якого раніше вийшли збірки репортажів і нарисів про Бразилію /"ТИ БУВ ЧУЖИЙ", 1957/, поезій /"НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО!", 1965/, статей на різні теми /1967, 1969, 1970/ та оповідань і рецензій разом із другим виданням поезій /"ВИБРАНЕ", 1970/, простудіював усі доступні матеріали, що відносяться до походження і зв"язків Чехова з українською стихією, проаналізував його духовість на основі його творів, щоб упевнити себе й дослідників щодо проблеми походження Чехова й відпечатку цього в його творчості. В такий спосіб із притаманною йому наполегливістю й чіткістю та сумлінним дослідженням джерел і матеріалів д-р Овечко довів правду про походження великого російського письменника, що впливав на сучасне, а то й чужинецьке довкілля, як письменник модерністичного напрямку.

В цей спосіб автор цієї праці виявив ще одну, скривану москалями, правду про українські письменницькі таланти в російській літературі та про незавидне становище української культури супроти згубних впливів московської гегемонії і перетягування та поривання українських талантів Москвою у своє культурне середовище і розбудовування московської культури й літератури коштом поневолюваного нею українського народу.

Тому працю д-ра І.Овечка, професора з Університету Північного Колорадо в ЗСА, треба привітати і відмітити її велике значення для виказування правди про Україну на одному з відтинків її культурних вартостей і здобутків.

Василь Лев
=====

ІНФОРМАЦІЯ ч.5

ПРЕСОВОГО БЮЛЕТЕНЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ:

НОВЕ ВИДАННЯ УВУ

/Іван ОВЕЧКО: ЧЕХОВ І УКРАЇНА - з передмовою проф.д-ра В.Лева, Директора Делегатури УВУ в ЗСА; в серії: Монографії УВУ ч.20. Мюнхен - Грілі. 1973. 150 стор./.

Праця д-ра І.Овечка, яка вийшла при активній співдії Делегатури УВУ в ЗСА й з передмовою Директора тієї Делегатури, дуже добре доповнює видавничу діяльність УВУ за останній рік...

Із томом д-ра Овечка нав"язує УВУ знову до видавання дослідних індивідуальних праць чи студій, у спеціальній серії Монографій.

Праця видана скромно - офсетовою технікою/з огляду на брак коштів/ - при актив-

ній співдії самого автора та його друзів, що запевнили своїми допомогами появу книжки. Автор присвячує працю Людині, що співдіяла при її постанні – насамперед затвердженням теми як докторської, а потім радою та заохотою: св.п. Наталії Дмитрівні Полонській-Василенко, що 5 років керувала Філософічним Факультетом УВУ та була Деканом Факультету в часі, як п. І. Овечко кінчав свої докторські семестри в УВУ, а після закінчення студій лістував підвищення в своєму університеті.

Праця є відбиттям трагічної долі українського народу, що втратив у користь чужої літератури неодну талановиту одиницю. Де джерело цього явища? Як йому протиставитися? – оце питання, які й ставить собі Автор, що боліє фактом відступництва наших талановитих земляків. І він констатує, що у випадку Чехова виступило в його писаннях щось сильніше за нього самого – його українське підсвідоме, що відбило свою печать скрізь: на стилю, на тематиці, на опрацюванні. Чеховський життерадісний гумор, його любов до природи, його ставлення до людини – все те таке далеке від ставлення й духовности росіян, що мимоволі мусимо Чехова /як і другого земляка – М. Гоголя/ протиставити плеяді супто російських письменників. Це призвело проф. Лева до такого висновку /в передмові/: "...Автор цієї праці/тобто І. Овечко/ виявив ще одну, скривану москалями правду про українські таланти в російській літературі та про незавидне становище української культури супроти згубних впливів московської гегемонії й перетягування та поривання українських талантів Москвою у своє культурне середовище і розбудування московської культури й літератури коштом поневоленого нею українського народу". Боляче! Але тим більше треба знасти правду, і з цього погляду книжка цінна й її треба простудіювати.

Прес. Бюлетень УВУ
ч. I/XXVI ст. 7

о. Ір. Назарко, ЧСВВ

Чехов і Україна

Під таким наголовком Український Вільний Університет у Мінхені видав цього року докторську дисертацію д-ра Івана Овечка, як свою двадцяту монографію. Тема цікава сама собою й пригадує довголітній літературний спір на тему: „Гоголь і Україна”.

Саму працю попереджує доволі темний портрет Антона Чехова (ст. 18). Відтак слідує коротка передмова директора Делегатури УВУ в ЗСА проф. д-ра В. Лева, в якій він пише, що автор (Овечко) ствердживши українське походження Чехова, винявив ще одну скринану Москвалими правду, про українські письменницькі таланти в російській літературі та про перетягання і порицання українських талантів Москвою у своє культурне середовище.

На саму працю Овечка складається вступ, чотири розділи, висновки й бібліографія. У вступі (ст. 23-31) д-р Овечко тільки конденсує ті моменти, що їх у чергових розділах він опрацьовує. Отже він твердить, що Чехов писав по російськи, то ля він був Українцем за походженням, Українцем він сам себе вважав усе своє життя, за Українця вважали його й його сучасники. Чехов був свідомій своєї історії українського походження,

ми далекі від того — писне Овечко, щоб твердити, що він був також Українцем свідомим у національно-визвольницькому розумінні” (ст. 24). „Чехов, як Українець, дав російській літературі те, чого не дав тій ні один Росіянин протягом усієї історії російської літератури, себто специфічний, тільки Українцям притаманний гумор... Адже ні Пушкін, ні Толстой, ні Лермонтов, ні Тургенев, ні Гончаров, ні Гор'кий гумору не мають. Це знає виесь світ. А з якою любовлю Чехов описує українські села і наших людей тоді, як російські села в цього зважли брудні, непривітні, а чоловіки ще не позбулися жорстоких звичок” (ст. 25).

„Чехов і його доба” — так називається перший і, мабуть, найліпше опрацьований розділ праці Овечка. Антін Павлович Чехов народився в українському місті Таганрозі, н. Озівським морем, 29 січня 1860 р. в сім'ї дрібного крамаря. У рік після народження Чехова сталася величезне подія в царській Росії. Цар Олександер другий звільнив селян з кріпацтва, а ще перед тим, за життя Т. Шевченка прийшли звяжі полегші для українського руху: дано санкцію Кирило-Мефодіївським братчикам, дано мож-

тербурзі, де тоді був ского роду центр українського національного руху з такими чільними діячами як: Шевченко, Куліш, Ко-стомарів, Білозерський і ін. Цей рух мав деяких симпатиків і серед Росіян. Молодий Чехов ще вчився в середній школі в Таганрозі, коли в Києві в 70-их роках ХІХ сторіччя знову почав міцніти український національний рух. Там засновано тоді відому в історії „Київську Громаду“. Після закінчення гімназії, Чехов переїхав до решти своєї родини в Москву, де закінчив медичний факультет Московського університету 1884 року. Відтак займався лікарською практикою. Літературна діяльність Чехова почалася одночасно з позеленою цензурою 1880 р. Перші короткі опублікання почав друкувати в московських і петербурзьких гумористичних журналах: „Стрекоза“, „Будильник“, „Осколки“ й ін. Перша збірка його оповідань „Казки Мельпомени“ вийшла 1884 року, а друга „Строкаті оповідання“ вийшла 1886 року. Чехов виявився справді мистцем у коротких оповіданнях. Цей перший розділ своєї праці д-р Овечко ре-ає сумує так: „Чехов був оригінальним, особливим письменником, якого трудно безазстережно зарахувати до певної групи по-спідовників тієї, чи іншої течії в суспільно-політичному житті народської Росії, сбо в російській літературі“ (ст. 48). Але на його творчість має специфічний вплив: сучасна йому дійсність,

взаємовідносини з Українцями, його родовід-походження. І це автор обіцяє довести в наступних розділах своєї праці.

В другому розділі „Родовід-походження і рідний край Чехова“ (ст. 50—77) автор застановляється передусім над тим: „Ким вважав сам себе Чехов?“ На основі багатого листування Чехова слідує, що він називає себе хохол, Малорос і вкінці Українець. „Я хохол і тому дуже ледачий“ — писав Чехов до Горкого 18. I. 1899 р., а до А. Вразаля 14. VIII. 1891 р. Чехов писав: „Діл мій був малорос, кріпак, перед визволенням селян із кріпацтва“. Врешті до Щеглова Чехов писав: „І так, я їду в Україну“ (15.IV. 1888). „Тепер про Україну“ — так численні українізми в мові шини в листі до Іллєнцева. Відтак численні українізми в мові Чехова часів українські приповідки, взаємовідносини з діячами української культури, безнастанні мрії про хутір на Вкраїні — те все — на думку Овечка — „дає нам яскравий с образ Чехова-Українця“ (ст. 76).

У третьому розділі (ст. 77-105) Овечко описує взаємовідносини Чехова з його сучасниками та їхні впливи на нього. Звязки Чехова з Українцями були досить жжаві та мали великий вплив на життя і творчість письменника. Такими першими трьома сучасниками Чехова були такі визначні особи: І. Григорович — російський письменник панівукраїн-

ського походження, В. Короленко — старого українського ко-зацького роду та О. Плещеєв — особисто знайомий із Т. Шевченком, що перекладав Шевченкові поезії на російську мову. З нових Українців, з якими Чехов дружив треба згадати поета І. Білоусова, родину Литварйових і світової слави акторку Марію Заньковецьку, яка навіть підсунула Чехову садибу в Чернігівській губернії, поблизу Бахмача. З інших друзів Чехова слід згадати Я. Полонського, що особисто зустрічався з Т. Шевченком і написав спогади про нього. Славний композитор П. Чайковський особисто знався і листувався з Чеховом. І великий мистецтв Ілля Репін, що народився в Україні, був знайомий з Чеховом. Добре пише Овечко: „Коли Чехов приніс із України в скарбницю російської літературги український гумор (1880 р.), той савий український гумор із України приніс Репін у скарбницю російського мистецтва“ (ст. 103). Але більший вплив, ніж усі вище згадані, мав на творчість Чехова особливо в перших роках його творчості, незрівняний гуморист М. Гоголь.

У четвертому розділі Овечко розглядає українські елементи в творчості Чехова (ст. 105—143). До тих елементів належить сама Україна, її природа, побут українського народу, українська мова, як різна мова матері Чехова, українська музика, пісня і т. д.

Одним із наймарканініших творів Чехова з українським мотивом — це лірична повість „Степ“. Це шедевр перекладений на різні чужі мови. Інші оповідання Чехова з українськими елементами це: „Шастя“, „Перекотиполе“, „Козак“, „Людина в футлярі“, „Архіерей“ і т. п.

Дивне, чому між творами Чехова з українськими елементами, Овечко не згадав оповідання „Ванька“, що його Коцюбинський переклав українською мовою, ні песи „Три сестри“, що її ставили на сцені Львівського театру.

Також у бібліографії немає доброї праці Н. Крутікової п. н. „Творчість А. П. Чехова та її значення для розвитку української літератури“, Київ 1954, та віломої статті М. Рильського: „Антон Чехов“.

І ще дрібна завага технічної натури: всі три рецензії, від віорядника й подякі доброочинцям (ст. 9—21) повинні бути на кінці книжки, а не на початку.

Без уваги на деякі дрібні недоліки, дисертація д-ра І. Овечка є оригінальна, солідно опранювана, цінна й тому вона повинна заслуговувати на те, щоб її перенести друком (не тільки офсетом) і в великому тиражі, бо в Україні і поза Україною дуже мало праць українською мовою українських авторів про Чехова і поданому тут світі її ідеях.

Актуальна праця про Чехова

Роман В. Кухар

Іван Овечко. ЧЕХОВ І УКРАЇНА. Походження А. П. Чехова, його зв'язки з Україною й українські елементи в житті і творчості письменника. З передмовою Василя Лева й підсумками в англійській, німецькій і французькій мовах. Український Вільний Університет, серія: Монографії ч. 20, Мюнхен-Грилі, 1973. Бібліографія, портрет Чехова, ст. 150.

Докторська дисертація проф. Івана Овечка „Чехов і Україна” — дуже на часі. Антін Павлович Чехов бо, побіч Гоголя, Толстого й Достоєвського — це, в понятті пересічного читача, як і студента російських дисциплін на Заході, один із чотирьох стовпів російської літератури. Проте мало хто з чужинців знає, що Гоголь і Чехов, а подекуди й Достоєвський (отже три з тієї чвірки „великих”), не російського, а українського роду. З усіх російських письменників особливо популярність Чехова, зокрема в Америці, в постійному нарощанні, а це завдяки умасовленій телевізії й театральній сцені. П'еси „Три сестри”, „Дядько Ваня”, „Вишневий сад” так і не схо-

дять зі сцені Бродвею, чи телевізійного екрану, а й інші драматичні твори Чехова появляються періодично на різних професійних і аматорських сценах. Твори його теж зусильно вивчають в американських університетських автоторіях. Треба відзначити, що Чехов відомий на Заході головно зі своїх драм, тоді коли в Росії цінять його загально, як неперевершеного майстра оповідань і новель.

Д-р Іван Овечко робить значну прислугу справі поширення української культурної інформації, вказуючи у своїй праці, присвяченій недавно померлій проф. Наталії Полонській-Василенко, на українське походження саме такого видатного письменника у світовій літературі, як Чехов. Його студія матиме навіть іще більше значення, коли вона з'явиться в англійській мові, що й автор плянує здійснити в недалекому майбутньому. У п'ятьох розділах книжки обговорює І. Овечко Чехова, як людину й письменника, та його добу. Зокрема досліджує він родовід письменника, що „від діда (на пріз-

вище „Чех”), баби й місця народження в Таганрозі в Україні був українським”, характеризує Чехова у взаємовідносинах з його сучасниками, підкреслює його симпатії до України й неприховану нехіть до Москви, видвигаючи українські мовні і стилістичні елементи в Чеховій творчості. Автор з-час та вживав типічного для російських умов життя означення „пощадливість”, що в українському перекладі рівносильне з „ніжченнощю”, „ніжкістю”. В обговоренні українізмів у Чехова приводиться дослідник низку посилень з його новел, а зважто було б розділ поширити теж на тематичні й мовні українізми у драматичних творах Чехова, бо й там доволі їх. Овечко відмічує вплив Гоголя на творчість Чехова і свободу від будь-яких російських впливів (крім Толстого в ранньому періоді), чим заскочить не одного чужинецького дослідника й обрушить проти себе советських літературознавців. А втім, слуханість буде мати він; а не вони. Як і перед

тим Гоголь чи Короленко, теж і Чехов вирішив писати по-російському, з уваги на утиスキ української національності, зокрема в слові й письмі, в російській імперії. Хоча своєї духовності й він затайти не зумів, залишився, як і його попередники, „письменником з розломаною душою”. В підневільних умовах батьківщини родилось багато таких душ, що їх потім життя здеформувало в людину-гібрида. Не інакшим був і геніальний музик Петро Чайковський, напів-українського походження і близький приятель Чехова. Подібні з'ясування автора й гостро-національний курс його праці складаються на окремій позитиви.

Своїм цінним твором „Чехов і Україна”, що міг вийти тільки офсетним друком машинописного тексту, збагачує автор українську дослідну літературу чехіані і буде підвалини для нового вческу (дійсного ревеляційного „новум”) в англомовній літературі про Чехова.

Роман В. Кухар

» ГОМІН УКРАЇНИ « 19 січня — January 1974

І нікому не приходить до голови призадуматися над тим, кому і для чого потрібно в таку важку годину для України порпатися в "походженні Чехова і в його зв"язках з Україною"?

ІНФОРМАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ СВУ

ч.3/40 Ерклін, Н.Й. 1974/XII

З НОВИХ ВИДАНЬ

ЧЕХОВ І УКРАЇНА

Під таким наголовком, під фірмою Українського Вільного Університету, появилася цінна студія проф. д-ра Івана Овечка. Повища назва книжки, була докторською працею проф. І. Овечка. Д-р І. Овечко використав багато-щу літературу, що поміщена на 3-ох з половиною сторінках, і доказав, що Антін Чех(ов), народившись в Україні, мимо того, що більшу частину перебував поза Україною, він думав по-українсько-му, хоч писав по росій-ськи. Він ніколи не зривав

з Україною, її відвідував, мріяв в ній жити, купити якусь посілість, в тому напрямі робив заходи, які однак не увінчались успіхом. Не тільки не зривав із Україною, але мав широкі зв'язки із українськими на той час письменниками, як: В. Г. Короленком, І. О. Білоусовим, Г. М. Потапенком, та сердечні зв'язки із українською патріотичною родиною Лінтварьових. Все то відбилося у його творчості. Підсоння України, її прекрасна природа, все то знайшло глибокий відзвін у творчості А. Чехова. Маємо на увазі упоетизовану повісті у прозі "Степ". У своїй творчості виводячи негативні російські постаті, їм протиставляв позитивні українські. Ніразу ніде не сказав, що він росіянин, а все казав, що він хахол, як тоді прийнято було називати українців. Мало того, А. Чехов боронив українців перед нападами москалів, вказуючи на їх благородність, що очевидно й висказував у своїх творах. Жив А. Чехов Україною, але глибокої свідомості не мав. На цього мав великий вплив його сучасник М. Гоголь. І хоч оба українці писали по московській причинилися до прославлення московської лі-

Ред. Петро Ямняк

тератури. Коли взяти до уваги Степана Руданського, якого батько лаяв за його українські листи, коли взяти Т. Шевченка, якого твори А. Чехов знав, бо два томи купив у Львові, радів українською культурою, то дивно, що не залишив нам бодай одного твору в українській мові. Хто читав твори А. Чехова, попри наведені твори д-ром І. Овечком, як, "Степ", "Спать хочеться" на все у вашому житті залишаться незатерпі враження, прочитавши "Камеру ч. 6, яка так нагадує живцем іннішню советську дійсність, в якій здорових людей запроторюється до домів божевілля. "Тотильдова скрипка" рівною на все зарисовується у вашій пам'яті. Таких творів багато. Проф. д-р І. Овечко піднявся благородної праці, привертаючи славного письменника А. Чехова Українській нації, який, хоч і писав по-російськи, все ж почував себе "хахлом" тобто українцем, а не москалем. Як зачувасмо, д-р І. Овечко даліше в цьому напрямі буде працювати, щоб вигребувати наших славних людей, які потонули в московському морі. У своєму цінному творі, д-р І. Овечко ставався тільки доказати українськість А. Чехова й вилів України на його творчість, та вплив на нього М. Гоголя. Нам здаєть-

ся, що такого великого формату письменник, як А. Чехов, що здобув собі світову славу, не міг не знати творчості світової слави письменників, як Проспер Меріме, а головно Г. Мопасан. Манера писання дуже, а дуже подібна. Тільки в заключенні можна б прийти до висновку, що А. Чехов начинавши Г. Мопасана, його до певної міри перевершив. Але це питання вимагає глибшої аналізи, чим повинні зайнятись наші літератори.

Чи не на черзі — Достоєвський, син нашого соняшного Поділля, син українського священика, який через сварню в родині покинув Україну й застриг в московське море, збагачуючи не тільки московську, але й світову літературу, що зробив і М. Гоголь, про якого кілька літ тому на сторінках нашої преси йшла занальна дискусія, яка ствердила вкінці: він наш, а не їх, як і А. Чехов. Тому українці повинні бути вдячні Шановному авторові, що піднявся оборони А. Чехова, як великого сина України. Ми при цьому не повинні забувати в якому то часі мусів творити А. Чехов і невідомо, чи пишучи по-українсько му, вдалось би йому творити щось для України й для світової літератури, бо ж цензура за ним слід-

кувала, і самі москалі бачили, що він "хахол" а не москаль. Заборона писати по-українському, Валуєвський указ і Ємський, які били по українцях, ото все заставило писати А. Чехова по російськи. А не забуваймо, що був час в Європі, коли й в Німеччині, Франції, Англії, Польщі та інших країнах писали вчені, ліссьменни-

ки свої твори латинською мовою, але ніхто за те німця, чи француза не вважав римляніном. Вони залишилися синами свого народу. Так само й М. Гоголь і А. Чехов, творячи в важких обставинах, писучи по російськи, на все залишаться синами України, хочуть того чи ні москалі.

ВІЛЬНИЙ СВІТ — FREE WORLD Winnipeg, Jan. 21, 1974.

Іван Боднарук

З книгарської полиці

Недавно з'явилася на книгарських полицях книжка д-ра Івана Овчека „Чехов і Україна“. Це докторська дисертація автора. Вийшла вона в Мінхені-Грілі, як монографія ч. 20 УВУ. Передмову до неї написав д-р проф. В. Лев.

У вступі до книжки пише Овчеко: „Ідеється у цій праці про утвердження імені Чехова в світовій літературі, як імені українського автора, що писав по-російськи“. Згідно з тим розказав д-р Овчеко про походження А. Чехова, його взязки з Україною і про укр. елементи в житті й творчості Чехова та присвятив книжку померлій недавно проф. Н. Полонській-Василенко. Книжку попереджує резюме в мовах англійській, німецькій і французькій з портретом Чехова, як сказано впорядником цього видання, працю фінансував частинно

УВУ, частинно жертводавці (спісок яких автор подав на початку книжки), а решту покрив власними грішми автор.

Поки приступлю до оцінки книжки Свєчка, згадаю, що про Чехова написано вже досить книжок на підсоветській Україні, з яких згадаю такі: Н. Е. Крутікова „Творчість А. Чехова та його значення для укр. літератури“ (Київ, 1954), М. Рильський „Наша кровна справа“ (Київ, 1959), М. Левченко „Чехов у звязках з Україною“ (Київ, 1960) і В. С. Капустін — „Творчість Аг. П. Чехова і укр. література“.

Д-р I. Овчеко уважає Чехова Українцем, який писав, щоправда, російською мовою, але був свідомий свого українства. Значить, московське письменство проковтнуло ще одну нашу талановиту людину,

збільшуючи кількість трагічних „перелетних птахів“, до яких належать Гоголь, Короленко, Аверченко, Зощенко та багато інших талановитих наших людей, що розбудовували культуру нашого ворога.

Лікар Антін Чехов прийшов на світ у Таганрозі й побував у багатьох місцевостях України. В дитинстві чув укр. мову у степовій слободі, де жив його дід, колишній кріпак. Але можна поважно сумніватися, чи Чеховуважав себе Українцем, хоч не можна заперечити, що була в нього свідомість українського походження. Сам автор книжки признає, що в 1888 р., отже, тоді, коли Чехов мав уже 28 років, писав він до Григоровича: „Політичного, релігійного й філософічного світогляду в мене ще немає“.

Коли наші письменники 80-90-их років своєю творчістю розбудували й ширili національну свідомість серед народу, Чехова цікавила тільки „пошлюст“ і несправедливість взагалі. А умовини його обособистого життя в добі розвитку його таланту все ж таки були сприятливіші, ніж, наприклад, сучасника Коцюбинського. Свідомість українського походження й почуття принадлежності до українського народу — це дві різні справи. Тому важко погодитися з автором книжки, коли він пише, що „цей Українець (себто Чехов!) міг збагатити своїм талантом літературу свого рідного народу європейського“ (?) Коли Гоголя можна б назвати письменником з „розломаною надвое душою“, то не можна цього сказа-

ти про Чехова. Якщо й називав себе Чехов інколи хахлом, то мав на думці своє українське походження. А втім, такі його вислови, як „Я хохол і тому дуже ледачий“ (в листі до Горкого), „В моїх жилах тече ледача хохлацька кров“ (в листі до Леонтієва) аж ніяк не вказують на його тепле відношення до українського народу.

Щодо українізмів у творах Чехова, думаю, що уживав їх Чехов свідомо, бажаючи інколи надати кольорит своїм творам. А навіть, якби письменник уживав їх підсвідомо, себто, пишучи по-російськи, думав по-українськи, то це ще не був би доказ, що вінуважав себе Українцем. Тим паче уживані ним деколи укр. прислів'я і приказки не доводять, що він почував себе Українцем.

Коли Чехова тягнуло на південь і давав він про таганрозьку бібліотеку, а не любив холодної і понурої Москви, то це просто привязання людини до місця народження і юних днів. Чехов, якому й лікарі дораджували поїхати в теплі краї Європи для порятування здоров'я, сам писав у Сумах до Плещеєва, що його лякає Москва з її холодом. „Я з охотою прожив би зиму подалі від неї“ (там же). А що „хочли куди охайніші від катаптів“ (з листа до М. Чехової), то це стверджували завжди й чужинці, от хочби Німці в час II-ої світової війни. Отже, не дивує нас, що могла таке писати людина, яка провела хлопячі роки в Україні.

Коли Чехов докоряв Сергієнкові (який теж писав по-московськи) браком патріотизму, бо він не ви-

конав обіцянки прислати юні книги для бібліотеки в Таганрозі, то це був тільки своєрідний льокальний патріотизм. Д-р Овечко наводить цілу низку людей, які мали нібито формувати український світогляд Чехова, чи поглиблювати його зацікавлення Україною. Алеж з винятком Лінгварьових і Заньковецької (яку Чехов називав „холацькою королевою“ та ще, може, когось там, я бачу серед тих людей самих малоросів або людей байдужих до укр. справи. Знаменним фактом було те, що Д. Григорович (напівлукр. походження) і В. Короленко (який теж не міг мати позитивного впливу на „українство“ Чехова, бо сам нехтував українську мову) відмовилися прийняти звання почесних академіків на знак протесту, що того звання не признали Горкому. Ами ж знаємо, що Горкий був ворог української літератури й не дозволяв перекладати своїх творів на українську мову, мовляв, це не потрібне. Свою вимову мають оці слова брата Михайла: „Справа (купна 'хати в Україні) вже була зовсім вирішена, та я відмовив Антона, бо знов, що він скоро заскучає за Москвою, вийде, і тоді в домі залишилися б назавжди самі батько й мати“.

Деякі поезії Шевченка переклав на російську мову І. Білоусов і Чехов міг їх прочитати. Але це значить, що Чехов не знав добре Шевченка. І це треба нам памятати, особливо, коли пригадаємо собі те, що Чехов сказав Сергієнкові: „Я прямо боюсь віршів, тільки й можу читати Пушкіна“.

Якщо Чехов був українського походження і почував себе Українцем, то чому ж не писав він українською мовою? Виправдувати йо-

го не можна тим, що в родині були злідні, а в царській Росії важкі політичні відносини. Що він з любовю описує українське село, це теж не регабілітує його в наших очах. Алже ми знаємо польських письменників, що захоплювалися Україною, а Богдан Залеський у своєму вірші навіть просив Бога, щоб йому після смерті дав Україну в небі!... Поляки не вважають Джозефа Конрада (Корженевського) польським письменником, хоч не заперечують, що був польського походження. Якщо 1957 року Поляки відзначували сторіччя його народження і видали з той нагоди памяткову поштову марку, то робили це з інших мотивів, у тому й політичних.

З наказу партії советські літературознавці і критики багато пишуть про вплив Чехова на українське письменство, при чому, очевидно, сильно переборщують. Не заперечуємо, що навіть на Франка мав Чехов вплив. Алеж памятаймо, що Франко взагалі цікавився світовою літературою, а далі, він якийсь час був під впливом московіла Драгаманова, який популяризував російську літературу серед галицької молоді.

Хоч у дечому не погоджуємося з автором книжки про Чехова, то все ж мусимо признати д-рові І. Овечкові, що з великою солідністю зібрали багатющий матеріал про російського великого письменника та його звязки з Україною. Зокрема ми відзначаємо Овечкові, що довів українське походження талановитого російського новеліста й гумориста. А про це не тільки чужинці не завжди знають.

Яр СЛАВУТИЧ

ЧЕХОВ ЯК УКРАЇНЕЦЬ

Іван Овечко, ЧЕХОВ і УКРАЇНА,
Український Вільний Університет, 1973, 150 стор.

Російська література... Коли покопатися в життєписах письменників, зокрема неофіційних життєписах, "перетрусти по кісточках", як мовив один поет, усіх її великих творців, то легко прийти до переконання — велику російську літературу створили неросіяни!

Пушкін виразно підкреслював свій африканський родовід, Лермонтов туманно висловлювався про свою шотляндськість, Гоголя ще за його життя називали "хитрим хохлом", Лев Толстой "потовстів" лише тоді, коли його дід чи прадід перестав бути "фон Дікке" (про це вперто мовчать російські дослідники Толстого). Тургенев — жагучий татарин Турга (до речі, все своє життя ганявся, зідхаючи, за нашою дерусифікованою Марією чи пак Марком Вовчком), Салтиков-Щедрін — расовий татарський Салтик, а Федір Достоєвський (нащадок українського поета Достоєвського, співавтора *Богогласника*), Капніст, Богданович, Гнідич, Данилевський, О. К. Толстой, Щербина, Короленко, Потапенко, Чехов, Ахматова (дочка Горенка), Зощенко і багато-багато інших — якщо не чистокровні, то переважно таки хохли, пардон, українці! Додаймо, що мати Некрасова і мати Шолохова — українки, що автор *Тихого Дону* до восьми-дев'яти років, себто до школи, говорив лише по-українському...

Російська імперська література манила їй надиля неросіян. Туди перлися і генії її пересічності, хитруні (як Гоголь, що заплутався у своєму підступстві й трагічно загинув) і спрагнені кар'єри відступники, перекинчики та всякі інші хамелео-

ни, для яких відкрилася тепер нова, благодатна доба Сталіна-Хрущова-Брежнєва...

Що Чехов був українцем, багато освічених людей знато, але — з огляду на свідоме замовчування його походження під' радянським ладом — усе те потроху забулося, покрилося туманом невідомості. І от виходить у світ монографія Івана Овечка, випускника Українського вільного університету в Мюнхені, який не лише нагадав сучасному читачеві на чужині, а й переконливо довів, розглядаючи походження письменника з дідапрадіда, що Чехов був українцем. Більше того, Овечко вибирає і проаналізував українські елементи у творах Чехова, розглядаючи виразні лексичні та фразеологічні українізми російського клясика, зачерпнуті з оточення його дитинства та юності, зокрема з Приозівщини.

Автор монографії Чехов і Україна (краще було б ужити "Чехов та Україна") не відвойовує Чехова від росіян, залишає його твори російської літературі, куди вони й належать, з огляду на мову, — він слушно вказує на те нове, що приніс письменник у сусідню літературу — український гумор та українську ліричність у змалюванні пейзажу, як також і на те, що ці особливості творчости могли з'явитися лише в українця.

Овечко заслуговує на похвалу за багатий матеріал, назбираний із різних джерел, хоч листи еміграційних сучасників дослідника — це не та-кий уже й цінний скарб, бо він не з першої руки. Але, прагнучи максимальної об'єктивності в оцінці рецензованого дослідження, треба сказати, що з погляду методології, зокрема системи докумен-тування, Овечкова монографія, на жаль, не стоїть на високому науковому рівні. Частину вини за це несе також УВУ, що не завжди належно вимогливий до своїх випускників.

Щоправда, окрім публікації УВУ стоять ви-соко. Напр., *Назовництво в поетичному творі* Іраїди Герус-Тарнавецької має добру, загально-прийняту наукову форму, основану на "МЛА стайл шіт", яку тепер увесь науковий Захід узаконив, у т. ч. й Німеччина, де знаходиться укра-

їнський університет. Осьчкову ж монографію, на жаль, випущено в світ за старою провінційною системою, якої вже і в Україні не вживають. Маємо на увазі подавання джерел не наприкінці сторінки, за певною послідовністю, як то тепер загально прийнято в наукових працях, а відразу після цитати та ще й часто в неповному документуванні. Повторення тієї самої позиції по кілька разів у тому самому розділі, без належного скорочення — явище недопускальне! На наш погляд, це недолік для наукового видання. Відразу видно, що видавництво не йде в ногу з найновішими, загальноприйнятими принципами документування, які надають дослідженню структурної чіткості.

За методологічний недолік у монографії треба вважати ще й те, що автор, буває, робить твердження про Чехова, але не документує його. Напр.: "Чехов вважав, що завданням письменника є ставити питання, а не вирішувати їх — вирішувати мусить сам читач" (стор. 34). Дозволено читачеві сумніватися, чи це справді так, бо не наведено ні слів самого письменника з приводу цього твердження, ані — принаймні — не подано джерела, звідки взято висловлену думку. Таке безапеляційне судження може зробити, скажімо, загальновідомий дослідник літератури, напр., Д. Чижевський, але авторові дисертації, молодому науковцеві, такого не можна робити без доданих аргументів. Знову ж таки, гадаємо, це вина не лише самого Овечка, а й УВУ, що такі речі саме в дисертаціях пропускає.

У справі здогадного атеїзму Чехова: "...про почуття необхідності віри в Бога у Чехова не може бути найменшого сумніву" (стор. 48). А перевонливих доказів не дано. Два уривки з листів письменника, наведені поряд, зовсім не достатні — вони не переконують! Щоправда, здогадний атеїзм не входив у сферу дослідження, зроблено заввагу побіжно.

Мова у монографії добра, літературна, але не завжди належно чиста. Трапляються русизми, либонь, наслідок від заглиблення в творчість Че-

хова: "типічний" (стор. 23, 116, 123, 127 та інш.) треба заступити "типовим", "по походженню" (стор. 23 та інші), що відповідає російському "по происхождению", треба заступити висловами "з походження" або "за походженням" чи просто "родом", а "по відношенню" (стор. 29) — "відносно" (кого, чого). Інші русизми лише на стор. 63: "пасмурно" (хмарно), "прилично" пристійно), "рижі собаки" (руді собаки), "хижаків, літаючих над степом" (краще: хижаків, що літають над степом), "простуда пройшла" (краще: застуда минула). Ще кілька лексичних огрихів з інших сторінок: "на Приазов'ї" (стор. 116), треба: на Приозів'ї, як також не Азов (рос.), а Озів! Не "затронути питання", а "заторкнути питання". Замість "прийшлося" краче вживати "довелося". Список можна продовжити.

Трапляються в Овечка, як це не дивно, галицькі діялектизми без особливого семантичного навантаження: "може бути звичайним *припадком*" (...випадком), "виїмок" (літературне: виняток)... Оцих відхилень від нормативної лексики в рецензованому дослідженні не так і багато, але вони прикро вражают.

Ще кілька завважень щодо правопису. У назвах творів пишемо з великої літери лише перше слово, а всі наступні — з малої, хібащо трапиться ім'я, прізвище, чи географічна назва. Отже, не "Холодної Крові" Григоровича (стор. 109), а "Холодної крові" Григоровича. Між іншим, неграмотні редактори деяких українських часописів, що ліпуються заглядати в український правопис і сліпо мавпують англійський, майже узаконили оте написання великої літери. Виходить, що той, хто мав би пильнувати нормативності української мови і правопису, стає її ревним псувачем!

Овечкову монографію надруковано т. зв. офсетним способом, себто перефотографовано з машинопису, який приготовано (автором?) нефахово, не за вимогами поліграфічної грамотності. Після коми треба робити один відступ, а після кінця речення — два. На жаль, цього ніде не дотримано. Усе надруковано підряд. І так пушено в люди! Ще добре, що хоч є відступи між словами...

Уже висловлено думку в одній рецензії, що варто видати Овечкову монографію англійською мовою. Слушне побажання. Конче треба! Але такого машинопису жодне англомовне видавництво не прийме — заставити автора передрукувати. Більше того, заставити автора переорганізувати систему документування у згоді з МЛА "стайл шіт", як також додати джерела до тих суджень, що здаються чигачеві безапеляційними.

А як же бути з українськістю Чехова? Яка з нього користь для України, її літератури, її культури взагалі? Гоголів *Тарас Бульба*, написаний російською мовою, бодай робив українськими патріотами зрусифікованих хохлів. Чи є щось подібне у Чехова? Треба визнати, що немає. Уся творчість Чехова-українця, великого письменника, звеличує російську літературу, а для української може бути користь лише тоді, коли наш письменник повчиться у свого зрусифікованого земляка не зради, а того словесного зображення, що з'явилося в нього як вияв української стихії.

У час, коли жерговно діяли І. Нечуй-Левицький, Панас Мирний, брати Тобілевичі, Іван Франко, Леся Українка й багато інших, які збагачували українське письменство, українець Чехов покинув свою "Хохландію", як він висловлювався перед росіянами, прикриваючи це нібито жартом, і перешов на чуже поле — так як тепер переходять Рядченки, Гайдасенки та всякі інші Чорні-Діденки. На зраді Чехова заважило не лише переслідування української мови під царським ладом, у чому є трохи слушності. Відіграло тут велику роля те, що Чехов був людиною російського виховання, людиною російської культури. Російська мова була для нього своєю, рідною, а українська — якісъ там рештки провінції, п'ясоння якої він справді любив. Отак і теперішні росіяни, поселившись в Україні, люблять її пристрасно, відсовуючи автохтонне населення донизу, обмежуючи його в правах і грабуючи його нестерпно, пакидаючи другу рідну мову...

Гадаємо, що має повну слухність Овечко, який закінчив свою цінну працю такими словами:

Щодо української національно-визвольницької концепції, то такої ясної концепції, поза симпатіями до українських національних діячів просвіти, у Чехова, звичайно, не було. (Стор. 144).

До монографії додано резюме англійською, німецькою та французькою мовами і передмову д-ра Василя Лева.

"НОВІ ДНІ", травень 1975

Лука Луців

Іван Овечко. ЧЕХОВ І УКРАЇНА. (Походження А. П. Чехова, його зв'язки з Україною та його вірменські елементи в житті і творчості письменника). З передмовою Василя Лева. Мюнхен-Грілі, 1973, ст. 148.

Повища праця вийшла як 20 число в серії монографій Українського Вільного Університету — офсетним друком машинописного тексту. Це докторська дисертація автора про Чехова та Україну — „спрямована на ствердження українського походження талановитого російського письменника і драматурга, існування українських елементів у його творах та впливів українського оточення на життя і творчість А. П. Чехова” (ст. 21).

Про цю працю маємо вже дві оцінки. О. Ір. Назарко, ЧСВВ, писав в „Америці” (ч. 225, 1973), що „дисертація д-ра Овечка оригінальна

Д-р Лука Луців

й солідно опрацьована”. Ми гадаємо, що праці цього роду, як згадана Овечкова, часто бувають перебільшувані у своїх висновках, бо тут дісна здана приповідка: „Шукайте, а знайдете!”

Другим рецензентом був Іван Боднарук (також в „Америці”, 23 лютого 1974), який дуже прихильно ставиться до І. Овечка, порівняйте його статтю в „Амери-

ці" з 14 січня 1974, під заголовком „Та ла новитий журналіст і письменник", — але який дещо підважує висновки Овечка, і то зовсім слушно. Коли мій добрій знайомий почув, що Овечко пише дисертацію про Чехова й Україну, то здвигнув плечима і висловив сумнів, чи взагалі можна щось написати на цю тему. Тепер підсвітські автори в Україні пишуть праці про вплив Чехова на українських письменників, бо це потрібне Москві, але зробити з Чехова українця таки не вдається навіть тому, хто дуже „шукас". Чехов писав, що в його жилах тече ледача хохлацька кров", або, що „він хохол і тому дуже ледачий". Овечко твердить на цій основі: „Чехов був українцем і таким сам себе визнавав", але ж він знає, що признаватися до хохлацької кропи", це не те саме, що бути українцем. Україна для Чехова не була якоюсь національною окремістю, це була для нього частина Росії.

Та все ж таки треба приз-

нати д-рові Овечкові, що він зібрав доволі матеріялу, який переконує навіть найбільшого скептика, що А. Чехов був українського походження, і що він, хоч бачив поневолену Україну, то працював не для своєї рідної батьківщини, а для більшої слави Росії, яка й тепер піретягає численних українців — писати російською мовою, бо це дас привілеї панівної нації, яких не мають так звані союзні республіки, між якими терпить і Україна.

12-ий пункт Овечкових „висновків" звучить так:

„Щодо української національно - в и з вольницею концепції, то такої ясної концепції, поза симпатіями до українських національдіячів просвіти, у Чехова, звичайно, не було" (144).

Та й тут ще треба б було довести, чи ця симпатія була до цих національних діячів, як до українців (тому, що вони були українцями), чи як до людей взагалі.

М. Л-а

ІВАН ОВЕЧКО: „ЧЕХОВ І УКРАЇНА” Видання УВУ, Мюнхен, 1973.

Згадану вище книжку одержав я від автора як радунок з проханням про відгук у пресі. Роблю це з приємністю не тільки з огляду на чесність, але й з огляду на вартість книжки.

Хоч „Чехов і Україна” — твір суто науковий, читається він легко, приємно, з зацікавленням. Яка цьому причина? Перш-за-все — тема майже нова, дуже мало опрацьована в нашій науковій літературі. Понадруге — свій науковий, фаховий виклад подав автор ясно і приступлино. Дякуючи цій останній прикметі, твір Івана Овечка може читати не тільки фахівець-літературознавець, але й кожна грамотна людина. Було б навіть побажанням, щоб з твором Івана Овечка запізналися якнайширші круги читачів, а особливо ті читачі, які цікавляться проблемами російсько-українських відносин. З працею Івана Овечка повинні запінатися українські публіцисти, журналісти, учителі, студенти (не говорю вже про літераторів), бо праця ця дає читачеві відповідне знання предмету, а крім того дає йому до рук відповідну зброю, яку можна використати для аргументації певних справ в ділянці російсько-українських відносин.

Шоки зробимо докладніший огляд книжки, присвятимо декілька речень авторові. Ім'я Івана Овечка назагал знане українському тромадянству. Перш-за-все знаний Іван Овечко як журналіст. Його цікаві статті мали місце і мають змогу читати в різних українських часописах і журналах. Крім того Іван Овечко знаний українському тромадянству як письменник, поет, науковець, а також як тромадський діяч. Твір „Чехов і Україна” дає нагоду приглянутися докладніше Іванові Овечкові як науковцем. Іван Овечко працює тепер як професор університету Північного Колорадо. Свою наукову кар'єру відзначив недавно докторатом — зробленим в Українському Вільному Університеті в Мюнхені. Праця „Чехов і Україна” являється саме докторською дисертацією. Видання цієї праці УВУ-ом є наявним доказом на те, що вона (праця) має особливу вартість, бо не всі докторські праці мають щастя бути виданими університетом, у якому кандидат складав докторський іспит. Праця „Чехов і Україна” вийшла друком в 1973-ім році. Місце видання: Мюнхен (осідок УВУ) і GREELEY, COLORADO (місце перебування автора).

Книжка „Чехов і Україна” має 150 сторінок друку. Крім са мої праці, що стосується теми, в книжці знаходяться: ЗМІСТ — поданий в мовах — українській, англійській, німецькій і французькій; коротке резюме в мовах — англійській, німецькій і французькій; слово „Від Упорядника”; список доброчинців, які допомогли виданню книжки; „Передмова” проф. Ва силя Лева; „Вступ” автора. Після самої праці автор помістив ще свої висновки і список використаної літератури (бібліографія). Український Вільний Університет подав ще від себе листу своїх видань — у серії монографій — здійснених в роках 1946—1973. Праця Івана Овечка позначена числом 20 у цій серії.

Кожний рецензент праці д-ра Івана Овечка погодиться з оцінкою цієї праці — даною проф. Левом у „Передмові”. Тому то буде доцільним заститувати деякі думки проф. Лева. Ось вони:

„Докторська дисертація Івана Овечка про Чехова й Україну спрямована на ствердження українського походження талановитого російського письменника і драматурга, існування українських елементів у його творах та впливів українського оточення на життя і творчість А. П. Чехова.

**

Д-р Іван Овечко (дещо пропущено — М. Л.) — простуді-

ював усі доступні матеріали, що відносяться до походження і зв'язків Чехова з українським стихом, проаналізував його духовість на основі його творів, щоб упевнити себе її дослідників щодо проблем походження Чехова й відпечатку (Sic!) цього в його творчості. В такий спосіб із притаманною йому наполегливістю й чіткістю та сумлінним дослідженням джерел і матеріалів д-р Овечко досяг правду про походження великого російського письменника, що впливав на сучасне (розуміється російське — прим. М. Л.), а то й чужинецьке довідкілля, як письменник модерністичного напрямку”. (стор. 21)

Праця д-ра Івана Овечка „Чехов і Україна” має чотири розділи:

А. П. Чехов і його доба (інциденти А. П. означають: Антін Павлович — прим. М. Л.)

Родовід-походження і рідний край Чехова.

Чехов і його сучасники, їх взаємовідносини і впливи.

Українські елементи в творчості Чехова.

На підставі своїх студій і дослідів відносно теми „Чехов і Україна” д-р Іван Овечко прийшов до таких висновків:

Народившись в Україні, але живучи здебільшого поза нею та пишучи російською мовою, А. П. Чехов був українцем і таким сам себе визнавав. Про це свідчить як родовід письменни-

1 червня — June 1974
»ГОМІН УКРАЇНИ«

ка, так і його власні заяви в його листуванні й у його стосунках з різними сучасниками. Українцем вважали Чехова також численні його сучасники, в тому числі українські й не-українські літератори, письменники, мистці, тромадсько-супільні діячі. Про вплив українського походження на Чехова свідчать численні українізми в листах і творах письменника. Чехов був добре ознайомлений із творчістю українських письменників. Особливо високо оцінював він Т. Шевченка. Для українців ім'я Чехова важливе не тільки тим, що він був українського роду, а й тим, що його творчість багата на українські елементи: українські місця дій, краса України, благородність душі українського народу. До речі: Чехов дуже часто виводив у своїх творах українських типів.

На початку згадували ми, що праця „Чехов і Україна” майже нова в нашій науковій літературі. Те ж саме заявляє і д-р Іван Овечко у вступі до своєї праці. Там читаемо:

„Тема цієї праці — „Чехов і Україна” — до деякої міри оригінальна як для українського читача, так і чужинецького. Антін Павлов Чехов відомий усьому світові як російський письменник, бо, мовляв, писав по-російську, і ні його походження та ніякі досліди його життя і творчості не змінять цього.

Автор цієї праці іншої думки: хоч сам факт писання даною мовою автоматично вводить письменника в дану літературу, це ще не значить, що письменник перестає бути тієї національності, до якої належить через своє народження, переконання та формування його власної душі!”. (Сторч 25).

Між поданою автором бібліографією знаходимо твори, які частинно торкаються теми, що її опрацював д-р Іван Овечко. Цими творами є:

Чехов у зв'язках з Україною — Держвидав, Київ — 1960 (автор Левченко М.)

А. П. Чехов — українець — на правах рукопису (автор Погильський Ом.)

Пейзаж у Коцюбинського і Чехова, УВУ — 1968 (автор Попіль Надія)

Названі праці мені не знані, тому нічого не можу сказати їм про їх зміст, ні про наукову вартість. Не можу тим самим зробити порівнання цих праць із працею д-ра Овечка.

Наука не стоїть на місці. То ж і праця д-ра Овечка не є останнім словом відносно питання: Чехов і Україна. Хтось колись напевно візьметься ще за цю тему. Як воно не було б, то праця д-ра Івана Овечка для майбутнього дослідника цієї справи буде найглибшим джерелом.

ВІДГУКИ ЧИТАЧІВ

УРИВКИ З ЛІСТІВ

/у хронологічному порядку/

З.ДОНЧУК: "Я тільки переглянув книжку "Чехов і Україна" і бачу, яку Ви зробили користь для України й української літератури. Адже ж докumentально доказали, що Чехов у більшій мірі належить українцям, ніж росіянам. І я певен, що колись народ український Вам гідно подякує..."

С.ЛЯШЕНКО: "Ви своєю правдою дійсно мертвого Антона Павловича Чехова "воскресили" та поставили його в правдиві належні йому ряди українців. Своєю працею Ви дійсно розколупали мур кремлівських голodomорів, який ізолявав нашого земляка від народу, з якого він походить... Надсилаю мою грошу в пожертву/55 дол./на видання книжки "Чехов і Україна" англійською мовою..."

М.ЛАВРЕНКО: "Наколи б мені хтось сказав, хоч пів-року тому, що ось Іван Овечко напишетаку прекрасну річ, як "Чехів та Україна", повірте моєму широму слову - не повірив би. І вже от оце саме нехай буде за безмежно велику втіху Вам, що я в Вашій праці бачу Вас як правдивого науковця, який так зумів високо піднестися, щоб написати аж таку пречудову розправу, з показанням такої сили-сильності джерел і матеріалів, що просто стає і дивно і радісно, що людина не лише зуміла все це знайти, але й розумно та доцільно використати, щоб довести нашим ворогам, що Москва, хоч забрала його нам, але він тілом і душою, таки ж зостав наш... Повторю: безмежно рад за Вас, але й - вельми-ельми сумую: мова Вашої такої цінної праці не відредакторана..."

Ю.СТЕФАНИК: "...особливо ця остання /"Чехов і Україна"/ дуже цікава, подає бо багато матеріалів про цього великого письменника..."

І.ЦІШКЕВИЧ: "На мою думку, книжка дуже оригінальна та цікава. Мене часами не переконували аргументи щодо слова "хохол". Я також часами хотів бачити більше джерел та прикладів українізмів і української тематики у п"є-

сах, в яких дія відбувалась на Україні /"Вишневий сад"/. Часами мене вражала наполеглива атака на московську культурну політику щодо України – не тому, що я її не признаю, але тому, що вона /може я зле зрозумів/ задуже емоційна. Я знаю, що Ви мене не питали за моєю думкою, але я подав, щоб Ви знали, що молодий студент думас про Вашу книжку. Ваша книжка відкриває нам, молодим, дорогу, за що я, як студент, Вам дуже вдячний. У листопаді в Клівленді я дав для студентської молоді доповідь про русифікацію України та згадав Вашу книжку і думку, як русифікує Чехова і не згадують про його українське оточення!"

В.ЧАПЛЕНКО: "... Особливо присмно, що Ви видали 7.12.73 свою працю про Чехова. Хоч його творчість така наша втрата, як і творчість М.Гоголя, але й про такі втрати треба нам знати... навіть побіжний перегляд показує, що Ви опрацювали тему вичерпно..."

І4.12.73 "Не можу не написати Вам про те, що я з присміністю і з користю для себе прочитав Вашу працю "Чехов і Україна"... Треба сказати, що Ви не тільки зібрали цінний фактичний матеріал, а й добре його проінтерпретували, відзначивши свідому чи вимушенну /якщо це більшовицьких часів дослідники, що не можуть нічого поганого про Москву цитувати навіть з рос.письменників/ фальсифікацію листів А.Чехова... Покартав би я Вас за недостатню досконалість Вашої української мови, бо Ви допустилися русицизмів..."

Д-р Ю.МАЧУК: "Ви дуже детально опрацювали проблему про українське походження Чехова. Для цього використали всі потрібні джерела, за що складаю Вам велике призnanня... Дуже шкодуємо, що Чехов свідомо не хотів віддати свій талант для українського народу... У своїх писаннях він трудився за поліпшення долі всього людства і при цьому не добавачав кривди нашому народові... Головною причиною його лиха було, мабуть, те, що він не виніс української свідомості ані з гімназії в Таганрозі, ні з родинного дому, ані з самоосвіти в молодому віці".

Софія ГАЄВСЬКА: "Праця "Чехов і Україна" відкрила для мене багато нового. Ваша кропітлива праця в розшукуванні

і систематизації матеріялу зробила для читача й української культури велику користь..."

Д-р О.СТРОМЕЦЬКИЙ: "Праця про Чехова - "Чехов і Україна" - дуже цікава... Велика кількість документальних цитат та хронологічно-структурне оформлення підкреслюють наукову вартість й незаперечність автетичності та унікальності цієї праці..."

Г.ГОРДІЄНКО: "...нарешті, звільнившись від різних передсвяточних обов'язків, заходить читати "Чехов і Україна".

Прочитав її одним махом і признаюсь, що це була для мене велика несподіванка і то таки приємна несподіванка!.. Прочитав її з великою насолодою, як щось такого справді святочного!.. На мою думку, треба було б додати, як саме проф. Чапленко пояснює слово "ЧЕХ"!.. Крім того, треба було згадати й про фільмову зірку Ольгу Чехову й свої українські претенсії поширити й на неї"...

П.ПЛЕВАКО: "Ваша книжка про А.П.Чехова - знаменита. Я її прочитав за одним махом.
9.1.74 /Замовляю три прим./.

Ф.К.КАРП: "Ви прикладали великий труд, терпіння і 27.1.74 Вашу особисту здібність, збиряючи ось ці перлини Правди. Нехай віддячить Вам наш Господь Бог і наш український народ!.."

Ф.БАЛИЦЬКИЙ: "...неоцінимий твір "Чехов і Україна". Простудіював його з захопленням. Книжка вимагала дуже багато самовідданої праці, і вона ввійде в наше літературознавство як тривке надбання, до якого конечно будуть звертатися майбутні дослідники Чехова, не говорячи вже про звичайних читачів".

М.ЛАВРИНЮК: "Книжку "Чехов і Україна" майже за 23.2.74 одним замахом прочитав. Мушу сказати, що книжка дуже цікава, вартісна своїм змістом. З неї я багато довідався про Чехова, чого не знав перше, а найголовніше те, що він наш земляк - українець".

В.ПРИХОДЬКО: "Книжка про Чехова виглядає цілком 25.2.74 пристойно і порядно, хоч видрукувана офсетом. Шодо змісту, треба зазначити, що матеріял зібрано і підібрано вміло і зручно... дуже добре і потрібно, що така праця вийшла".

Г.РЕПА: "Ви доконали велике діло, яким возвели-
12.3.74 чили бл.п. проф. д-ра Н.Полонську-Васи-
ленко... спостерігаючи за Вашими праця-
ми... ще ніхто так сміло та відверто не посмів
виступати одинцем проти сваволі, яка гуляє над
нашим краєм. На це може відважитись людина, і
то тільки нащадок козацького роду..."

С.ДУШЕНКО: "... я можу вислати Вам листа до ме-
12.3.74 не і моєї родини від сл.п.полк. Олек-
сандра Шаповала, котрий подає свої
біографічні дані, де між іншим пише про те, що
його /полк. і колишнього міністра військових
справ УНР/ зробив українцем... Микола Гоголь, кот-
рого ми також "легкою рукою" відпускаємо "моска-
лям"!..."

Я.ШЕЛЕСТУН: "...щодо письменника А.П.Чехова.
2.4.74 Отже, як і раніше, а також і зараз,
по прочитанні Вашого труду про нього,
не буду оспорювати, що він належав до українсь-
кого роду, але, по-моєму, більше належав до ма-
лороса... і для нашої літератури нічого не дав і
не збагатив її своїми творами".

І.ДУРБАК: "... Вповні поділяю Ваші погляди про
3.4.74 Чехова".

Д.СКРИЛЬ: "Я дуже уважно і з цікавістю перечитав
8.6.74 Вашу докторську працю "Чехов і Україна".
Це унікальна в нас праця - такої ще
досі не було і таких нам потрібно багато, бо Мо-
сква все обкрадає нас..."

А.ГУМЕЦЬКА: "Книжку обов'язково треба видати
20.12.74 англійською мовою".

П.РОСНКО. "ЦІКАВА МОНОГРАФІЯ"

=====

Прим. Ця готова до друку рецензія П.Роснка на
працю "ЧЕХОВ І УКРАЇНА" ще не була вміще-
на в пресі. Подаємо, за копією машинопису,
останній абзац згаданої рецензії.

"Монографія "Чехов і Україна" Івана Овечка напи-
сана на основі великого матеріалу, а тому справ-
ляє враження переконливе, а його висновки осно-
вані на добре простудійованих фактичних даних,
які відносяться безпосередньо до теми. Варто, щоб
ци монографія з'явилася найскоріше англійською
мовою". /28.II.73/.

VII. Композиції музик

i

нотатки з імпрез

Радіо

Василь Шутъ

ВЕЛИКА ТИ

Велика Ти безмежністю ланів
І піснею тужливого привіту,
Незламним духом лицарів-синів
І Кобзаря великим Заповітом.

Гартована шляхами Колими,
Ти матерів молитвами велика.
Оплакана дівочими слізми,
Безсмертна Ти віддавна і довіку.

Чаруюча волошками в полях,
Що їх топтали й топчуть орди дикі,
Терпінням в муках, славою в боях
І смертью кращих з кращих Ти велика.

Велика Ти розп'яттям на хресті
І вірою в найбільший день з великих,
Коли Твоїм Великднем з висоти
Тебе звеличить Всесвіту Владика!

До 50-ліття Січових Стрільців

УСУСУСЕ, НЕ СУМУЙ !

Усусусе, пане-брате!
Де поділися дівчата,
Що співали про хороброго стрільця?
Про Стрільця про Січового,
Душі й серцю дорогого,
Що вести збирався милу до вінця?

Усусусе, пане-брате!
Де зостались батько й мати,
Що в слізах благали долі у Творця?..
Сірим шнуром-журавлями
Над чужинними полями
Доля Січового повела Стрільця.

Усусусе, пане-брате!
Де ж та воля й рідна хата,
Що за них ходила в бій гарячий Січ?
Воля скована прутами,
Хата спалена катами,
Залягла над рідним степом темна ніч... .

Усусусе, пане-брате!
Не сумуй! — Ще приайде свято!
На ряди майбутніх подивись бійців!
З духом батьківської слави
Вже ростуть могутні лави
Молодих, незнаних Січових Стрільців!

"Канадійський Фармер"
Канада, 1964

Музику до цих слів написав
композитор Василь Шутъ

В ОЧАХ — ВЕСЕЛКА...

В очах — веселка, водограй,
Уста солодко-жартівливі...
Про них, кобзарю, ти заграй,
Про молодицю уродливу!

На потиск ніжної руки—
Лукавий усміх, — і в незнане
Пливуть, п'яні очи, думки
І щось у грудях млюсно тає.

У День Матері

*Музику до цих слів написав
композитор Василь Шутъ*

Я не прошу нічого більш,
— Вона ж бо — в іншому полоні!—
Мені б уста ті й очі лиш
Та пальці ніжно-безборонні...

Про них, кобзарю, ти й заграй!
Про молодицю уродливу,
Про ту, що очі — водограй,
Уста — лукаво-жартівливі.

"Свобода", США, 1961

НАВЧІТЬ МЕНЕ, МАМО!

І книг прочитав я, здається, немало,
Вже й батьком став Ваших коханих внучат,
Та жити на світі — навчіть мене, Мамо,
Як Бог все життя Ваше довге навчав!

Навчіть мене бути у темряві зрячим,
Навчіть в лябірінти незнаних ідей,
Де розум безсильний, там серцем гарячим,
Очима душі пізнавати людей!

Навчіть мене, Мамо, прощати образи,
Як Ви їх прощаєте всім, завжди і скрізь!
В найбільшому горі, в болючій екстазі
Навчіть мене плакати мовччи, без сліз!

*Музику до цих слів написав
композитор Володимир Божик*

Навчіть мене, Мамо, тієї молитви,
Що нею Ви нас зберегли у війні!
Навчіть, як Великого Бога хвалити
За хліб і свободу в чужій стороні!

Як Ви, хочу бути таким до загину,
Тому Вас від щирого серця молю:
Навчіть мене завжди мою Україну
Любити, як Вас я — о, Мамо! — люблю.

"Свобода", США, 1964

*Музику до цих слів написав
композитор Григорій Китастий*

НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО!

Не плач, Україно! Не плач, рідна Мати!
Не вмерла ще доля Твоя.
Ще будемо, рідна, ми вкупі співати,
Збереться ще наша сім'я!

Ще вернуться діти з далекого краю,
Ще Сонце освітить поля.
Не плач, Україно! Не плач, рідний гаю!
Збереться ще наша сім'я!

Не плач, моя Ненько! Не плач, Україно!
Хай Віра, Надія, Любов
Замінять безмежнії рани й руїни,
Синів Твоїх згублених крові.

Не плач, Україно! Не плач, рідна Мати!
Ті слози — даремні твої:
Не чути вже бою, замовкли гармати,
Ta дим ще навколо стоїть ...

Ще вернуться діти з далекого краю.
Ще Сонце освітить поля.
Не плач, Україно! Не плач, рідний гаю!
— Збереться ще наша сім'я!

"Праця", Бразилія, 1952

з Українських радіопрограм

Хоч упорядникам цього збірника відомо, що поезії, статті й оповідання Івана Овечка передавалися кількома українськими радіопересиланнями в Америці й Канаді, до моменту виходу в світ цієї книжки докладні дати тих передач отримано лише від РАДІОПРОГРАМИ Л. і С. САМБІРСЬКИХ з Чікаго та радіопрограми "ГОМІН УКРАЇНИ" зі стейту Мічіген /керівник програми — Кирило ЦЕПЕНДА/

/Див. на наст. стор./

УКРАЇНСЬКА РАДІОПРОГРАМА

W E D C
FRIDAY

Л. і С. САМБІРСЬКИХ
— ЧІКАГО —

1 2 4 0 К С

7-8 Р. М.

П-ні Люся і д-р Степан
САМБІРСЬКІ

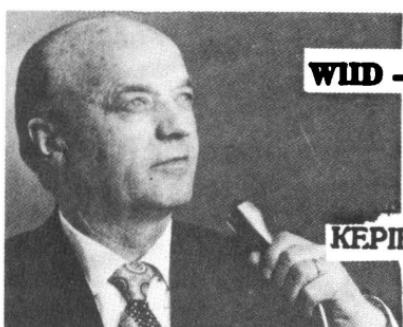
3.5.1974 = У радіовисиланні Союзу Українок Люся Самбірська прочитала "ЛИСТ ДО МАТЕРІ" Івана Овечка.

14.6.1974 = З нагоди Дня Батька Люся Самбірська прочитала вірш "СЛОВО ПРО БАТЬКА" Івана Овечка.

У цій же передачі д-р Степан Самбірський подав радіооголошення про книжку д-ра Івана Овечка - "ЧЕХОВ і УКРАЇНА".

6.9.1974 = З приводу нового шкільного року подано інтерв'ю з проф.Іваном Овечком, награне в часі відвідин гостинного дому п-ва Овечків у Грілі, Колорадо, д-ром Степаном і п-ні Люсю Самбірськими.

Д-р Степан Самбірський, професор Луїс Університету, цікавився університетською діяльністю проф. Овечка та діяльністю української громади в Денвері, Колорадо. Інтерв'ю тривало 22 хв. і відгомін радіослухачів на нього був дуже позитивний. Одна слухачка заявила дослівно: "Це було дуже інтелігентне інтерв'ю; воно поінформувало нашу громаду, що може зробити професор-українець для української справи, працюючи при американському університеті". /За даними радіопрограми Л.і С. Самбірських - Чікаго/.

„ГОМІН УКРАЇНИ“

WHD — НА ХВИЛЯХ 1090 А. М.

Вівт., четв., суб. =
від 5 до 6 год. веч.
Неділя = 7 - 8 г. веч.
/Мічіген/

КЕРІВНИК РАДІОПРОГРАМИ

КИРИЛО ЦЕПЕНДА

Із збірки І. Овечка "НЕ ПЛАЧ, УКРАЇНО!" передано такі поезії: "Батьківщині"/бер. I 1974/, "Чи й досі так", "Зоря волі всміхнеться"/січень, I 1975/, "Мені однаково"/22. I. 75/, "Тарасе!"/бер. I 1974, 75/, "Весна"/квітень, I 1975/, "Героям"/черв. 75/, "Усусусе, не сумуй!" /в річницю УСС/, "І знов Різдво"/січень, 74, 75/, "На чужині"/часто/, "Не плач, Україно!"/щодва-три міс./ "Навчіть мене, мамо!"/свято Матері/, "І Він воскрес" /на Великдень/, "Велика Ти"/на патр. свята/, як та-кож різні статті/останньо рецензію на "Визв. Шлях", що була друкована в "Америці"/.

НОТАТКИ З ІМПРЕЗ:

У пресових репортажах різних авторів подано про декламацію віршів І. Овечка при різних на-годах/за неповними даними/:

Олесь ПАНЧЕНКО: "Свято Державності в Лос Анджелесі"/"Нар. Воля", 27.2.64/; І. ЧЕСНО: "Детройт у поклоні С. Петлюрі"/"У. Ж.", 6.6.74; Яким ХРИСТИЧ: "Вшанували пам'ять Симона Петлюри"/"Св.", 3.9.64/; О. КО: "Чікало вшанувало Григорія Китаєвого"/"У. Ж. 10.10.64/; "Святкова академія"/"ГУ", I3.3.65/; "Святкування роковин 22 січня" в Чікаго/"Св." 25. I.65/; Ст. ФЕДОРІВСЬКИЙ: "50-ліття Української Державності"/"Св.", 15.2.68/; "Слово Гол. Пред. УНП В. МАЗУРА"/"УНСл.", 30.10.69/; "Листопадові роковини" в Н.-Йорку/"Св.", 5.II.69/; "Листопадове свято" в Вашингтоні/"Ам.", 12.II.69/; "У поклоні Прорівників ОУН" Пітсбург./"УНСл.", 13.II.69/; РОДОМСЬКИЙ/Мюнхен/: "Листопадове свято"/"Ш.П.", 16.II.1969/; Про виконання поезії І. Овечка Капелею Бандуристок СУМА в м. м. Вінніпег, Едмонтон і ін. інформували газети "Поступ"/I3.10.68/, "Гомін України"/30.II.68/, "Укр. Нар. Слово"/2.I.69/ та ін.

ПЛАТІВКА УКРАЇНСЬКИХ КОЛЯДОК

КАПЕЛІ БАНДУРИСТОК СУМА

- ДЕТРОЙТ -

/ В 10-РІЧЧЯ ІСНУВАННЯ /

Петро ПОТАПЕНКО - диригент

На 2-ій стор. під ч. 5 = на фоні пісні "Нова радість стала"/за Д.Січинським/ - вірш Івана Овечка п.н. "ЗОРЯ ВОЛІ ВСМІХНЕТЬСЯ" - декламує Віра ПОТАПЕНКО..... грудень, 1967.

Peter Potapenko
Conductor

Адміністратор
Капелі

ДМИТРО ТРУШ

Звукозапис
ЯРОСЛАВ ПЕТРАШУК

/A Катедрал Саунд Рекордінг-Детройт, Міч./

ЗОРЯ ВОЛІ ВСМІХНЕТЬСЯ

Не над грізним палацом вельможі,
Не над пишним хоромом царя,
— Над убогими яслами Божа
Загорілася в небі Зоря.

I не в золоті-сріблі блискучім
Зійшло з Неба святе Немовля,
I не сильним, багатим, могучім
— Пастушкам усміхнулось Дитя.

Бо Христос — Бог-Надія убогих:
Бог удів по забитих борцях,
Що останніх синів у дорогу
Проводжають в гарячих сльозах;

Бог батьків, що страждають за Віру,
I дітей, що пішли за моря;
Бог закутих в темницях Сибіру,
Що над ними ще зійде Зоря!

Зоря Волі з небес України
Усміхнеться ще рідним полям,
Як малим пастушкам у пустині
Усміхнулось святе Немовля!

"Свобода", США, Різдво 1964 р.

VIII. Педагогічна праця

i

діяльність серед чужинців

та

дещо з чужомовної преси

VIII. ПЕДАГОГІЧНА ПРАЦЯ ДІЯЛЬНІСТЬ СЕРЕД ЧУЖИНЦІВ ДЕШО З ЧУЖОМОВНОЇ ПРЕСИ

СВОБОДА, П'ЯТНИЦЯ, 14-го ЧЕРВНЯ 1968

ЩЕ ОДИН УКРАЇНЕЦЬ ДІСТАВ ПОСАДУ В КОЛЕДЖІ

Іван Овчко, співредактор „Вільного Світу”, співробітник багатьох українських пресових органів, за фахом учитель з України, автор багатьох статей і віршів у „Свободі”, член УНСоюзу і УКО в Лос Анджелесі, Кал., дістав посаду викладача на мовному відділі Кенсас Стейт Коледжу. Він не буде залишати адміністрації та редакції „Вільного Світу”. Працю в коледжі починає з місяця вересня 1968 р. і продовжуватиме протягом осіннього семестра, в заступництві одного з професорів тієї школи.

Іван Овечко викладачем в коледжі в Колораді

Після побуту на тимчасовій посаді викладача чужих мов у Гейському коледжі в Кензасі п. Іван Овечко прийнятий на таку ж посаду на постійно в стейтовому коледжі в Колорадо, де йому доручено з початком осіннього семестра цього року організацію й ведення нового відділу в департаменті чужих мов. Від 1-го січня 1969 р. п. Овечко є також членом Американської Асоціації Університетських Професорів.

Колишній викладач середньої школи (гайскул) в Україні, ред. Овечко був десять літ кореспондентом тижневика „Наш Клич” в Аргентині та дописувачем до двадцяти українських газет і журналів в Європі, Канаді й Америці, редактором-видавцем бюллетенів у Сан Павло (Бразилія), автором статей на українській загальнополітичні теми в бразилійській пресі („Кандея”, „А Естанпа”), видавши окремою книжкою збірки репортажів і нарисів п. н. „Ти був чужий” (Бразилія очима українця). З приїздом до Америки був довголітнім співробітником - кореспондентом „Свободи”, ведучи окремі й відділи, рубрика „Вісті з над Пацифіку”, сторінка „У-

країнців над Пацифіком”), короткий час був у складі редакції того щоденника. Видав збірку поезій „Не плач, Україно!”, доповнене видання якої незабаром вийде вдруге, а також дві збірки вибраних статей, друковані в українській пресі. Як активний член Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі, п. Овечко часто виступає з доповідями на національних святах, як також перед чужинцями, зокрема студентами високих шкіл. Тепер Іван Овечко є співредактором тижневика „Вільний Світ”) амер. видання „Канадійського Фармера”) та керівником його Пресового Бюро в ЗСА, редакуючи також місячний бюллетень „Вісті УКО” в Лос Анджелесі. Під його загальною редакцією та при співпраці кільканадцяти авторів незабаром вийде велика ілюстрована „Ювілейна Книга УКО” з історичними нарисами з нагоди 25-ліття українського організованого життя та 10-ліття Народного Дому в Лос Анджелесі.

Працюючи на новій посаді в коледжі, п. І. Овечко виконуватиме, як і досі, свої обов'язки співредактора „Вільного Світу”.

В родині п. І. Овечка є двоє членів УНСоюзу. Ос-

тання збірка вибраних статей (ч.2) присвячена 75-літтю УНСоюзу, і в ній автор

умістив, крім вірша, присвяченого „Свободі”, 36 статей на актуальні теми, друковані у „Свободі”.

О. С.

Іван Овечко — новий доктор філософії

ПЕРЕД АКТОМ ПРОМОЦІЇ: (зліва направо) Декан Філ. Ф-ту УВУ проф. д-р Н. Полонська-Василенко, Ректор УВУ проф. д-р В. Янів і Продекан Філ. Ф-ту проф. д-р О. Кульчицький.

Викладач чужих мов в американському Університеті Північного Колорадо та співредактор українського тижневика »Вільний Світ« п. Іван ОВЕЧКО завершив цього літа свої докторські студії в Українському Вільному Університеті в Мюнхені (Німеччина) і був промований 19-го серпня 1971 р. на Доктора Філософії зі славістики.

Перед промоцією на Доктора філософії УВУ

Темою докторської дисертації п. І. Овечка була праця: "Чехов і Україна. Походження А. П. Чехова, його зв'язки з Україною та українські елементи в житті і творчості письменника", яку визнано за дуже добру. 12 липня 1971 р. п. Овечко склав Великий Ритороз з історії української літератури і культури з дуже доброю оцінкою, а 10-го серпня 1971 р. склав з визначною оцінкою Малий Ритороз з історії філософії, написавши також семінарійну працю на тему: "Філософія праці в різних народів, їх філософів і мислителів". Акт промоції І. Овечка на Доктора Філософії виконали: Ректор УВУ проф. д-р В. Янів, Декан Філ. Ф-ту проф. д-р Н. Полонська-Василенко і Продекан Філ. Ф-ту проф. д-р О. Кульчицький.

Викладаючи четвертий рік в американській високій школі та співредагуючи сьомий рік український тижневик, Іван Овечко співпрацював перед тим у багатьох українських газетах і журналах, дописував також до бразилійських пресових органів на світовій українські теми, видрукувавши протягом останніх 25-ти років на чужині понад 1000 статей, репортажів, поезій, оповідань, рецензій і т. п., деякі з них вийшли окремими книжками: «Ти був чужий» (Сан Пауло, Бразилія), декламатор «Не плач, Україно!», дві збірки вибраних статей, а в 1970 році збірка вибраних творів п. н. «Вибране», що вийшла заходами трупи прихильників творчості автора в його 50-ліття.

Промоція п. Івана Овечка на Доктора Філософії УВУ відбулася в Ювілейний Рік Українського Вільного Університету в Мюнхені, що був заснований 1921 року в Відні, потім був перенесений до Праги, а після останньої світової війни успішно розвивався в Німеччині, здобувши собі повне визнання німецького наукового світу та міністерства освіти як у Мюнхені, так і в Бонні.

Іван Овечко мав доповідь для студентів

Іван Овечко - викладач чужих мов у Колорадо Стейт Каледжі мав доповідь для студентів і професури на тему "Національні проблеми в СРСР". У місцевому тижневику як також у студентській газеті за 4-го лютого ц. р. з'явилися статті—відгуки на цю цікаву доповідь. Студентська газета, вказавши на вступі, що американська громадськість в останніх 10 роках найбільше цікавиться проблем-

мами В'єтнаму і цілої Азії, пояснює, що Ів. Овечко найбільше цікавиться проблемами Східної Європи, з якої сам виїхав в 1943 році, маючи 23 роки життя.

Ів. Овечко в своїй доповіді стверджує, що Кремль продовжує переслідувати тисячі й тисячі тисяч інших національностей, вказуючи при тім на ряд найбільших злочинів Кремля по відношенню поневолених націй, а в тому й України.

о

УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ СЛОВО

5.IX.1970

Доповідь Івана Овечка в каледжі

КОЛОРАДО СТЕЙТ КАЛЕДЖ.

— Викладач чужих мов у Колорадо Стейт Каледжі (який переважно організовується на Університет Північного Колорадо) мав 14-го січня 1970 р. доповідь для професури й студентів на тему "Національні проблеми в СРСР".

Схвальні відгуки на цю доповідь з'явилися в місцевому щоденнику „Трібюн“, а теж в студентській газеті „Мірор“. Пов-

ний текст доповіді буде вміщений у спеціальному журналі, що його видає згаданий каледж.

Проф. Іван Овечко є редактором газети „Вільний світ“, що її видає для ЗСА видавництво „Канадський Фармер“ у Вінніпегу. Відгук студентської газети „Мірор“ на доповідь проф. Овечка буде надрукований в англійськомовному виданні „Америки“.

„АМЕРИКА“ — 20.2.1970

Серія доповідей Івана Овечка в університеті

Грілі, Колорадо. — Після виголошення доповіді для студентів і професури 14-го січня ц. р. на тему: „Національні проблеми СРСР“ викладача Університету Північного Колорадо (колиш. Ко-

лорадо Стейт Каледж) Івана Овечка запрошено дати серію інших доповідей для студентів різних відділів тієї високої американської школи. А ще перед тим наш земляк дав доповідь-лекцію в тому

ж університеті для студентів журналістики про чужомовну пресу в ЗСА, зупинившись найдовше, звичайно, на українській пресі.

У середу, 8-го квітня 1970 року І. Овечко прочитав лекцію у філософічному відділові департаменту Індустриального Мистецтва на тему: „Філософія праці народів, серед яких я жив”. Доповідач зупинився на поглядах німців, бразилійців та інших народів на працю як на таку, а зокрема й найдовше говорив про філософію праці українського народу. Особливу увагу звернено на нежиттєдайну філософію праці Маркса та „метаморфозу” тієї „філософії” протягом останнього півсторіччя на практиці під диктаторськими режимами Леніна, Сталіна й до сьогоднішніх можновладців ССР.

Тиждень пізніше, 15-го квітня ц. р. Іван Овечко був запрошений дати лекцію студентам географічного відділу університету, які зараз тепер вивчають географію ССР, а зокрема України.

СВОБОДА,

9.V.1970

Лекцію слухали понад 50 студентів. Тема лекції була: „Україна колись і сьогодні”. Доповідач доповинув студій студентів географії інформаціями про політичний стан України тепер та подав історичні матеріали про славне минуле нашої батьківщини. Студенти були вдячні за запрошення їх на оглядини мистецької виставки української вишивки, кераміки й інших експонатів, що їх мають показати українці Денверу під час так званого Тижня чужих мов, який відбудеться 5-го травня ц. р. в приміщеннях університету в Грилі. Для відзначення того Тижня Департамент чужих мов запросив українські мистецькі сили з Денверу взяти участь в окремій мистецькій програмі.

В родині Івана Овечка є двоє членів УНСоюзу.

Документальний репортаж

Тріумф українського мистецтва в американському університеті

(З нагоди виступу денверських українців у Грилі)

Заходами Департаменту Чужих Мов при Університеті Північного Колорадо в Грилі тиждень від 5-го травня до 10-го травня був проголошений

Тижнем Чужих Мов. В цьому університеті викладаються такі чужі мови: німецька, французька, еспанська і російська. Ця остання викладається від початку цього шкільного року. Української або ще якоїсь іншої слов'янської мови ще нема в УПК, але розвиток департаменту чужих мов іде таким темпом, що за пару років колишній коледж з майже 10,000 студентами, а тепер університет, напевно, матиме слов'янський відділ з кількома слов'янськими мовами. Щоб заздалегідь познайомити студентів і професуру з культурою, мистецтвом і мовою ще одного народу слов'янської групи, до участі в Тижні Чужих Мов керів-

ник чужомовного департаменту дозволив викладачеві російського відділу запросити українських співаків і танцюристів із Денверу.

Кожний чужомовний відділ має свій день у Тижні Чужих Мов для свого мистецького й культурного попису. Студенти російської мови мали можливість задемонструвати своє знання тієї мови 5-го травня 1970 року, промовляючи, декламуючи, читаючи по-російському та співаючи російських пісень. І того ж вечора, але в цілком окремій програмі, виступили й українці з Денверу, які своїми співами і танцями задемонстрували українську культуру, показали українські традиційні ноши, вироби мистецтва й невмирущий укрainський танок. Усього було 45 українських співаків і танцюристів. Хоч присутньої

"Тріумф..."

/Продовж. документ.репортажу/

публіки на залі — студен-
тів і професури — було,
порівнюючи з бажанням
виступавших, небагато
(до сотні осіб), денверсь-
кі українці зробили вели-
чезний розголос україн-
ському імені в універси-
теті. Це був перший, але
тріумофальний виступ ук-
раїнців у цьому універси-
теті. Подаємо тут пер-
ший, лише загальні описи
про оголошення-рекляму-
вання цього виступу, з я-
кими труднощами прий-
шлося зустрітися органі-
заторам, які наслідки ви-
ступу та відгуки амери-
канських студентів і про-
фесорів університету.

ОГОЛОШЕННЯ Й ЛЕТЮЧКИ

За кілька тижнів перед
приїздом української гру-
пи із Денверу в місцево-
му американському що-
деннику "Грілі Трибюн"
появилося оголошення
про Тиждень Чужих Мов
в університеті. Дослівно
та стаття починалася так:
(29 квітня 1970)

»**Тиждень Чужих Мов**
заплановано на 5-9 трав-
ня. Російські, українські,
єспанські, німецькі і фран-
цузькі програми - виступи
заплановані студентами
чужомовного відділу.
Формально активність по-
чинеться в вівторок ввече-
рі, 5-го травня російською
програмою співів, декла-
мацій та коротких скетчів
в приміщенні бальової за-
лі Університетського Цен-
тру. А в додатковій про-
грамі будуть українські
пісні і танці у виконанні
35-ти гостей - українців із
Денверу в іхніх оригіналь-
них національних строях,
як також виставка украї-
нського мистецтва — ви-
шивки, кераміка, писанки
і т. п.«

А в день виступу та са-
ма газета подала дослів-
но так:

»**Тиждень Чужих Мов в**
Університеті Північного
Колорадо починається
циєgo вечора. Буде росій-
ська програма і українсь-
ка програма. Початок о
8-їй годині. Студенти ро-

/Документ.реп./

сійського відділу будуть співати, декламувати і грати скетч. А після них виступлять українці з Денверу з виконанням українських пісень і танків, 35 гостей з Денверу в їх національних строях. Буде також виставка українського мистецтва.«

(“Трибюн” —
5-го травня 1970)

Отже, українську програму і українські виступи потрактовано наряду з іншими програмами, хоч української мови в університеті не викладається, а українське ім'я не змішано з будь-яким іншим і не переплутано, як часто трапляється в американській пресі, а навіть в американських енциклопедіях, де на одній сторінці Київ потрактовано українським містом, а вже на іншій російським...

Також студентська газетка подала відповідне оголошення про Тиждень Чужих Мов, але в ній вже вкралася неточність, де українську програму майже потрактовано як одну з російською. Але два дні

пізніше та ж газетка подала таке спростування-вилучення (подаємо дослівно):

»Помилка щодо програми. У виданні від 4-го травня про Тиждень Чужих мов у “Mipop” було подано, що російська й українська програма буде одна. Ні, це не була одна програма, а дві. Українці не мають нічого спільногого з російською програмою. Російська програма була у виконанні студентами російської мови при цьому університеті. А українська програма у виконанні українців із Денверу.«

(“Mipop” —
8-го травня 1970).

Таким чином, помилка редакції студентської газетки була справлена і цим самим ще більше зацікавила студентів - читачів українським іменем.

Щождо летючок і великих оголошень - плякатів, що були розповсюджені по всіх публічних місцях в університеті й місті Грилі, то в них особливо було підкреслено окремішність української програми з поданням на-

/Документ.реп./

віть світлини танцюючих українців. І скрізь було написано великими літерами "Екстра фічор" або "Екстра програм" українців із Денверу в національних костюмах і т. п.

Крім того, в листах, що їх Департамент Чужих Мов розіслав до гайскулів Грилі й інших міст, також говорилося про українську програму як про окрему програму українських гостей із Денверу.

Пишемо про це так багато й широко тому, що, нема де правди діти, існували в деяких українців Денверу побоювання, що їхній виступ піде на рахунок російської культури чи російського мистецтва. Коли ж українці Денверу познайомилися з вищезгаданими оголошеннями й летючками, коли, крім того, викладач університету, що їх запросив на виступ, ще й сам особисто прибув до Денверу, щоб поінформувати українців про безпідставні побоювання, — українці Денверу взялися за підготовку до виступу з великим ентузіазмом, з по-

святою, що й закінчилося тріумфом українського імені й мистецтва в університеті.

ПАЛКИ В КОЛЕСА
ЗБОКУ САБОТАЖНИКІВ

На жаль, мало яка акція українців на еміграції обходить без двох-трьох осіб, що воліють саботувати добре наміри українців, як ніби вони, ті одиниці, тільки для того й існують, щоб вставляти палки в колеса активним працівникам на українському полі. Знайшлося двоє-троє таких саботажників і в Денвері. Яких трюків вони не вживали, щоб знехочити всю масу українців Денверу в підготовці до виступу в американському університеті! Спочатку вони твердили, що все це затія викладача російського відділу, щоб збагатити російську програму українськими силами під російською маркою. Коли ж побачили летючки й оголошення та статтю в пресі про окремішість української програми, вони почали телефонувати

/Документ.реп./

до майбутніх учасників програми, твердячи, що, мовляв, виступ українців заборонений адміністрацією університету. І, між іншим, деякі активні учасники, витративши так багато часу на підготовку, були такими чутками розчаровані. Та й як не розчаруватися, коли за день-два перед виступом чують таку "новину". Та скоро й цю саботажницьку акцію одиниць було спаралізовано в и я с ненням з університету, що піхто нічого не заборонив, а, навпаки, університет буде дуже радий побачити демонстрацію культури українського народу. Виходить, отже, американський університет хоче бачити українців, а так звані "свої" українці роблять все можливе, щоб до того не допустити. Недарма писав іце Мазепа: "Самі себе звоювали..." Але денверські українці не дозволили одиницям себе звоювати, а саботажники мусять тепер, напевно, дивитися в землю, опустивши від сорому (якищо во-

ни його ще мають) очі вниз при зустрічі з тими 45 учасниками, що так гарно пописалися українським мистецтвом у Грилі.

НАСЛІДКИ І ВІДГУКИ

Про повний перебіг українського попису в університеті, як також про окремі відгуки та вплив українського виступу на студентів і професуру подамо в окремій статті пізніше, зібравши всі документи й інформації та світлини. А тут лише кіоротко повідомимо що студенти російського відділу просто захоплені красою українського мистецтва і вже, напевно, ніколи не переплутають і не змішують нічого російського з українським. Професор відділу географії своїм листом-подякою українцям Денверу висловлює захоплення "експелент" програмою та повідомляє, що на другий день після виступу його студенти мали з ним обговорення української проблеми взагалі, бо якраз тепер вони вивчають

/Документ. реп./

географію СССР, а при тому й України. А голова Департаменту Чужих Мов склав окрему подяку викладачеві, що запросив українців. Про все це й інше, як також про можливість виступу українців також на фестивалі віроччя міста Грилі — читайте в найближчих числах цієї газети.

(Відгуки американців на виступ денверських українців)

Грилі, Колорадо. — Після виступу української групи (45 осіб) з піснями і танками в Університеті Північного Колорадо в Грилі 5-го травня ц. р. на адресу денверських українців сказано і написано американцями — студентами і професорами — багато похвальних слів. Як відомо, українці виступили з окремою програмою того самого вечора, що й американські студенти російської мови, але американський щоденник в Грилі присвятив українському виступові втрічі більше уваги і місця, ніж іншому. «Грилі Дейлі Трибюн» так писав у своєму виданні за 13 травня 1970 р.

Слава українцям Денверу, що проламали перший лід у справі інформації американських студентів про себе й свою українську культуру, мову, традицію!

ВІЛЬНИЙ СВІТ —

May 25, 1970.

(дослівний переклад):

«Також вперше була дана українська програма. Сорок п'ять українських гостей із Денверу під керівництвом Мирослава Кальби дали найкращу ("ексцепт") програму в прекрасних оригінальних строях. Джордж Сластіон керував співочим ансамблем із п'яти (тут помилка: мусить бути "четирьох" — ред.), а Ярослав Нижник хором із 25 осіб. Учасники також дали різні українські народні танки. Пані Барбара Завадович, яка закінчувала (цей) університет 1964 р., грала на бандурі, найстаршому музичному інструменті українців з 50 струнами.

/Документ. реп./

Програма була пояснювана англійською мовою. Група показала також виставку українського мистецтва вишивок, кераміки і писанок. Український виступ викликав велике зацікавлення серед присутніх українською мовою, культурою і мистецтвом. Згідно з твердженням Івана Овечка, професора Університету Північного Колорадо й українця від народження, українців є 47 міл. в Україні (ССР) і три мільйони українців в Америці, Канаді й інших країнах. Ця сама група українців із Денверу плянує взяти участь у відзначенні столітнього ювілею міста Грилі влітку цього року.«

Чи вже заради такої статті в американському щоденнику не варто було українцям виступити? Ясно, що варто. Звичайно, статті в американській пресі при таких нагодах не завжди бувають без помилок чи недотягнень, як і в цьому випадку, де пропущено чи не згадано осіб, що пояснювали програму по-англій-

ському і т. п. Але коли американська газета твердить, що виступ українців викликав зацікавлення українською мовою, культурою і мистецтвом, — це вже успіх денверських українців.

Керівник Департаменту Чужих Мов при університеті вислав на руки п. Кальбі лист-подяку, в якому, між іншим, пише такі слова на адресу "лідера української групи":

»На жаль, я не був на виступі, бо щовітірка викладаю вечорами в Денвері, але моя дружина (вона була зі своїми дітьми — прим. ред.) й інші присутні на виступі говорили мені, що вони були глибоко вражені красою костюмів і якістю співаків і танцюристів. Виступ групи спричинився до висунення нашого Тижня Чужих Мов до висоти в елегантному стилі та до повного успіху всього тижня.«

Автор листа двічі повторює свою подяку п. Кальбі й усім учасникам за надзвичайний виступ

/ Документ. реп./

в Університетському Цен-
трі 5-го травня.

Двадцять американсь-
ких студентів, що вивча-
ють російську мову, ви-
слали на руки п. Кальби
лист-подяку українцям з
Денверу зі своїми власно-
ручними підписами та ще
й окремими дописками
російською мовою. Сам
же лист англійською мо-
вою звучить так:

»Ми хочемо тут висло-
вити свою подяку вам за
те, що ви прибули до
Грілі, щоб поділитися з
нами вашою кольоритною
культурою, з такими та-
лановитими українськими
співаками й танцориста-
ми. Ми цінимо кожне й
усе намагання українців
в подомозі осягти успіхів
у переведенні Тижня Чу-
жих Мов в Університеті
Півн. Колорадо. Після ва-
шого виступу ввесь кам-
пус наповнився чутками,
як гарно, живуче танцю-
ють українці, даючи нам,
присутнім на виступі, вра-
ження, ніби ми знаходи-
мось в центрі українсь-
кого народного свята в
серці України. Ми раді
додати до цього, що ви-

ставка українського мис-
тецтва була для нас дуже
цікава. Українські писан-
ки були такі надзвичайно
гарні й артистично вико-
нані, як ніби це робив
професіональний артист-
маляр. Ми ще раз вам ду-
же вдячні, що ви дали
нам можливість більше
познайомитися з україн-
ським народом і україн-
ською культурою.«

Внизу — 12 підписів.

Чи такі американські
студенти в майбутньому
колись переплутають ук-
раїнське ім'я, культуру,
народ, мову і т. п. з я-
кимсь чи чимсь іншим?
Ніколи! І це завдяки
денверським українцям,
що взяли участь у висту-
пі 5-го травня.

А ось що пише в листі
до керівника того вечора
Тижня Чужих мов про-
фесор географії:

»Дорогий професор
Овечко! Російська-україн-
ська програма, що була
дана в вівторок ввечорі,
була найкраща ("ексце-
лент"). Ми всі вам вдячні
за запрошення українців
на виступ в нашому кам-

/Документ. реп./

пусі. Ми в нашій клясі географії ССР зразу після виступу українців мали досить жива дискусію про те. Прошу передати нашу подяку українцям Денверу. Ми дякуємо також вам за запрошення нашої кляси на виступ українців під час Вашої доповіді в нашій клясі про Україну. З найкращими побажаннями,

Джон Дітц.«

Пишучи про "російсько-українську", а власне, *російську* і *українську*, як це прийнято розуміти в англомовному світі, коли щось пишеться через риску. Адже, наприклад, в університеті є кілька професорів, що викладають по дві мови, то й пишуть: він є професор, наприклад, французької і німецької мови (Френч-Джерман професор), а не французько-німецької, що є нонсенс.

Зрештою, з тексту листа-подяки видно ясно, що якби не було доповіді про Україну перед тим, якби не було виступу українців із Денверу, якби не було виставки українсь-

кого мистецтва, то не було б і тієї дискусії поміж студентами географії про Україну й українське, про що пише професор.

Серед присутніх на вечорі (хай тих присутніх було й небагато, якихось не більше сотні осіб) були й відомі в місті суспільні діячі, адвокати та професори чужих мов (усі), історії, географії і т. п. Був, наприклад, єдиний на все конті Вельд атторней, відомий у місті адвокат з дружиною. Ця остання, між іншим, бере курс чужої мови в університеті. Ось що вона пише в листі до "укрінен френдс":

»Я особисто хочу вам подякувати за те, що ви прибули до Грилі, щоб дати нам прекрасну програму. Я навчаюсь в клясі російської мови п. Івана Овечка. Вся наша класа оцінила вашу програму, яка допомогла зробити Тиждень Чужих Мов в УПК успішним. Ваші ручні вироби, кераміка, вся виставка були прекрасні. Просимо, приїжджайте до нас ще. Наші друзі, що

/Документ. реп./

бачили ваш виступ, будуть раді знову його побачити. Дякую за приїзд.
З пошаною,

Лідія Міллер.

А якщо до всіх цих письмових відгуків додати численні усні, що мали місце на кампусі аме-

риканського університету, то можна справді твердити з повною рішучістю: це був тріумф українців з Денверу в університеті в Грилі.

ВІЛЬНИЙ СВІТ

June 8, 1970.

Українська молодь у століття американського міста

Протягом цілого року місто Грилі в стейті Колорадо в той чи інший спосіб відзначає своє століття: марші, музичні імпрези, доповіді, маніфестації, театральні штуки і т. п. А на перший тиждень жовтня ц. р. був призначений фестиваль ВСІХ НАЦІЙ у цьому університетському місті за 50 миль від Денверу. Фестиваль відбувся 8-го жовтня в дуже великий залі т. зв. комюніті билдінг поблизу міської ратуші. У фестивалі взяли участь мистецькі сили різних національностей: німці, японці, мексиканці, гавайці... Але Комітет Століття Грилі шукав ще й за іншими

національностями, які б могли звеличити це столітнє свято міста. І згадали українців, хоч нема українців у Грилі. А згадали тому, що все ще пам'ятують виступ українських співаків і танцюристів, що відбувся з нагоди Тижня Чужих Мов в місцевому університеті 5-го травня 1970 р. Тоді 45 українців із Денверу під керівництвом п. інж. Миррослава Кальби змусили мешканців Грилі, студентів і професорів довго згадувати їх виступ, як також прекрасні вироби українського мистецтва, що були виставлені з тієї нагоди. За кілька тижнів перед Фестивалем Всіх

/Документ.реп./

Націй Комітет Століття Грилі звернувся до українця - викладача чужих мов в Університеті Північного Колорадо, щоб допоміг йому відшукати тих "бютифул" українців із Денверу, бо Комітет хоче їх офіційно запросити на Фестиваль.

Так і сталося: М. Кальба отримав офіційне запрошення і негайно зв'язався з українцями, які могли б виступити. Нажаль, запрошення прийшло трохи пізно, учасники хору й деяких танцювальних точок роз'їхалися, ніяких проб перед тим не робилося, отже знайшлося лише восьмеро молодих українців і українок, які й підготували кілька танків для виступу: гопак, вітер, катерина й інш. За півгодини перед виступом всі вони разом зі своїм керівником і деякими старшими українцями з Денверу були вже в Грилі.

Між іншим, у кількох повідомленнях американського щоденника в Грилі

ввесь час згадувалося про участь української групи на фестивалі, як також згадувалося, що фестиваль відбудеться під прaporами Об'єднаних Націй... Це останнє насторожило українців: а що як вони вивісять там советський також?

— Під червоною шматою виступати не будемо! — заявив керівник української групи, і його заяву негайно було передано Комітетові 100-ліття міста. — Ми матимемо жовто-синій.

Другого дня в газеті появилася замітка, що українці виступатимуть під своїм національним жовто-синім прaporом. Американці взагалі роблять дуже часто помилки і пхають "рашен" там, де його не мусить бути, але підкресленням наявності Українського Національного жовто-синього прaporу, під яким денверські українці мали виступати, заімпонувало всім, а багатьох зацікавило, що ж то за українці?

О год. 7.30 вечора до

/Документ. реп./

різних прапорів ОН (со-
вєтського не було) українські танцюристи вро-
чи-
сто внесли й поставили
свій, а потім почався ви-
ступ з танками. Перед ви-
ступом п. М. Кальба при-
вітав присутніх від українців Денверу зі століт-
тям міста Грілі, а молодий учасник Ігор Фіглюс
сказав п'ятихвилинну про-
мову англійською мовою
про Україну й українців.
А потім заля побачила й
аплодувала гарні україн-
ські строї й танки моло-
дих хлопців й дівчат.
Участь брали такі особи:
Маруся Олексюк, Леся
Волянська, Одарка Фіг-
люс, Надя Тарасюк, Ка-
труся Богданович, Богдан
Макальондра, Ігор Фіг-

люс, Тарас Чайківський.
Після українського висту-
пу, який був завершен-
ням всього святкування,
підходило багато людей
гратулювати за гарні тан-
ці, а керівник всієї інтер-
національної програми
радо позував на спільній
світлині танцюристів - ук-
раїнців.

Так денверські україн-
ці ще раз понесли добру
славу України поміж аме-
риканців університетсько-
го міста.

ВІЛЬНИЙ СВІТ

October 26, 1970.

/ Обидві описані вище події - виступ
денверських українців в Університеті
Півн. Колорадо і в столітті м. Грілі -
відбулися з ініціативи і на запрошен-
ня Івана Овечка, професора згаданого
університету, який висловлює тут ще
раз свою глибоку вдячність усім орга-
нізаторам і учасникам тих виступів за
успішне переведення культурно-мистець-
кої акції серед чужинців. /

Промоція д-ра Івана Овечка

У відповідь на рекомендацію департаменту чужих мов і деканату дотеперішнього викладача університету Північного Колорадо д-ра Івана Овечка підвищено 18-го квітня 1972 р. стейтовою Колегією до асистент-професора цього університету.

Д-р Іван Овечко, колишній довголітній співробітник „Свободи” і дописувач до багатьох інших газет у Південній Америці, ЗСА і Канаді та співредактор тижневика „Вільний світ”, в результаті студентських опитувальних анкет у згаданому університеті здобув одну з найвищих оцінок своєї праці студентами у Відділі чужих мов.

Принарадно д-р І. Овечко виступав також із доповідями для студентів і професорів університету на різні теми, включно з темою української проблематики. Він — член пресового Комітету, що керує всіма студентськими і публікаціями при університеті, дбаючи про журналістичну етику, призначений на редакторів та розподіл фінансів для різних видань — газет, журналів, річників і т.п.

Завдяки д-рові І. Овечкові, який викладає також російську літературу в університеті, програма цього курсу побудована так, що, заведе-

Проф. д-р
Іван Овечко

ний у багатьох підручниках період „Слова о полку Ігоревім” як період російської літератури, трактується, як і належить, періодом української літератури доби Київської Русі з усіма потрібними до того поясненнями і студіями.

Позаминулого року, завдяки д-рові Овечкові в американському університеті, кілька десятків українців із Денверу під кер. інж. М. Ка-

льби, головного радного УН-Союзу, мали нагоду виступити в цьому університеті зі своєю спеціальною мистецькою програмою, яка була попереджена інформаційною промовою професора про Україну, українську національну відребність — самостійність, культуру, традиції і прагнення українців до волі. Пізніше частина тієї ж групи і під тим же керівництвом узяла участь з мистецькою програмою і під українським прапором у відзначені 100-річчя м. Грілі, де знаходиться названий університет.

Живучи за понад 50 миль від Денверу, проф. д-р І. Овечко по змозі приймає також активну участь в українському громадському житті цього міста. В останньому часі він був активний в ініціативних заходах щодо підготовки на всьому Заході ЗСА до відзначення 50-річчя Українського Вільного Університету, як і взяв активну участь в ювілейних відзначеннях УВУ в Колорадо.

СВОБОДА,

5-го ТРАВНЯ 1972

Успішний попис українців в університеті в Колорадо

Денвер - Грілі, Колорадо — У м. Грілі, що знаходить-
ся 50 миль від Денверу, в університеті Північного Колорадо українці Денверу ви-
ступили з великою мистецькою програмою під час Тижня Чужих Мов. Викладач ро-
сійської та німецької мов в тому університеті, проф. І. Овечко запросив до виступу й українців з Денверу з ме-
тою познайомити американських професорів і студентів з українською мовою,
культурою і мистецтвом, бо рано чи пізно в тому універ-

ситеті, може, буде виклада-
тися й українська мова та
буде створений відділ сло-
в'янських мов.

Виступ українців був ого-
лошений спеціальними ле-
тючками зі світлиною українців, що танцюють в націо-
нальних строях та великими оголошеннями, тричі в місце-
вій англомовній пресі. Коли студентська газета в одному повідомленні невиразно заз-
начила про перебіг майбутньої програми, то в чергово-
му своєму виданні вмістила споростовання помилки, під-

кресливши, що українська програма не мала нічого спільного з російською, що це буде окремий виступ української групи з Денверу. Таким чином українське ім'я почало актуалізуватися в університеті ще перед виступом українців 5-го травня ц. р.

Після нашого виступу американський щоденник у Грілі „Гріллей Трибюн” вмістив статтю про відбутий вечір, присвячуєчи українському виступові основну увагу, окрім згадавши 47 мільйонів українців в Україні та понад 3 мільйони українців в ЗСА, Канаді й ін. країнах.

Організатори українського виступу одержали окремі подяки від керівника департаменту чужих мов, від окремих професорів і багатьох студентів за дуже добру програму, чудові строй та надзвичайне мистецтво ручних робіт, була виставка писанок, кераміки, вишивок тощо. Шкода, що на вечорі було присутніх американців не більше сотні осіб, але розголос українській групі зроблений був великий. Це вперше українці Денверу виступили в університеті Грілі. Перед виступом нашої групи проф. І. Овчко мав вступне слово до присутніх, розказавши про Україну, її мову й політичне положення поневоленої нації.

Готованням до виступу і керівництвом зайнялася невтомний інж. М. Кальба. Моральну допомогу малі від В. Соляника. Участь у виступі взяли: інж.-мистець — Ю. Сластіон зі своєю групою стіваків — Барbara Завадович, О. Завадович і пані Сластіон. Хором керував Я. Нижник з хористами: пп. Коритко, Майстрик, Цебрій, Макальондра, Цибух, Сич, Химич, Орицин, Мотник, Хадай, Григоришин; пані — Коритко, Цебрій, Рябець, Чайківська, Макальондра, Нижник, Вінтер, Орицин, Шкапич; панни — В. Решетняк, О. Гуль, О. Рябець; Танцювали: старші: — Беймук Б., Громик, Крушельницька, В. Кальма, М. Крупська, Шкапіч; молодші: учні Школи Українознавства — І. Фіглюс, В. Майстрик, І. Соляник, Макальондра, Т. Чайківський, К. Богданович, Од. Фіглюс, М. Олексюк, Л. Волянська. Заповідали програму пані Б. Завдович та пані М. Коритко.

Успішний попис української групи з Денверу в американському університеті розвіяв буль-які побоювання про те, що українців змішують з іншими національностями. Цього нічого не трапилося. Практика показала, що при добрій і спільній організації можна завжди зуміти

понести правдиве слово про українців й Україну в маси американських професорів і студентів. Досить позитивні відгуки в пресі й від студентів на листі служать найкращим доказом цього. Українцям з Денверу вдалося пробити перший лід існуючої непоінформованості про Україну й українців в університеті Грілі, який зі своїх мурів випускає у світ учителів для шкіл ЗСА. Серед ба-

гатьох присутніх українців з Денверу був також настоятель православної парафії в Денвері вчч. о. Т. Дітелович. При цьому не можна не відмітити, що після виступу в університеті українська громада Денверу є запрошена взяти участь у відзначенні століття Грілі, що відбудеться восени ц. р.

А. Майстрик
К. Левченко

СВОБОДА,

23-го ЧЕРВНЯ 1970

Чергове визначення д-ра І. Овечка

Недавно ми повідомляли про підвищення в академічній ранзі в американському університеті д-ра Івана Овечка, а тепер дозвідуємося про ще одне визначення нашого земляка.

Як відомо з високошкільної академічної практики, студент, який закінчив університет або коледж і працює для осягнення ступеня доктора з ділянки його студій, мусить працювати під наглядом і орієнтацією спеціальної докторської комісії, а після того здати усний іспит і захищати свою дисертаційну працю перед тією

комісією. Членами такої комісії можуть бути, звичайно, професори даного університету, які самі мають докторати.

Іван Овечко, який здобув докторат минулого року в Українському Вільному Університеті й є асистентом професором в Університеті Північного Колорадо, став, згідно з призначенням Деканату Градуантів при тому університеті, одним із п'яти членів такої докторської екзамінаційної й дисертаційної комісії в програмі одного з американських студентів-докторантів.

СВОБОДА, П'ЯТНИЦЯ, 29-го ВЕРЕСНЯ 1972

Д-Р І. ОВЕЧКО В КОМІТЕТІ ПРЕСИ

Сенат Університету Північного Колорадо призначив нашого співредактора д-ра Івана Овечка в члені т. зв. Комунікейшен Комітету при тому університеті. Завданням цього комітету університетської преси є слідкувати за дотриманням пресового кодексу етики всіма студентськими публікаціями при університеті, давати поради - сущності професійно-журналістичного характеру редакторам-видавцям, рекомендувати певних осіб на редакторів та головних фотографів публікацій або радити їх замінити іншими, дбати про відповідне використання фондів, призначених для студентської преси і т. п.

При Університеті Північного Колорадо, де навчається тепер 11,000 студентів, є одна газета, що виходить тричі на тиж-

день, два місячники і один квартальник. Членами згаданого комітету є кілька студентів, один від адміністрації університету та два професори, а один із них д-р І. Овечко. Вибори-призначення професорів у члені комітету, згідно з конституцією, дійсні на два роки.

Між іншим, в університеті, де викладає наш співредактор, ним була прочитана і цього року, як і в двох минулих, доповідь для студентів журналістики про чужомовну пресу в Америці, в тому числі й українську, а для студентів географії про проблеми національних меншин в СССР, зокрема про українські аспірації до повної самостійності. Ці доповіді відбуваються на запрошення професорів дотичних курсів, які бажають ті курси поширити даними очевидців.

ВІЛЬНИЙ СВІТ

Лекція д-ра І. Овечка про Україну в Колорадському Університеті

Майже кожного навчального кварталу — інформує однією професора - українця в тій школі, дати вклад чи лекцію їхнім студентам на теми підсовстерь

кого життя — політики, економіки, культури. Цим разом його запрошено дати лекцію студентам соціології 20-го лютого ц. р. І хоч в університеті є окрема програма, що називається "Рашен-Свєт Стаді", тобто збірка різних курсів, що іх викладають професори географії, політичних наук, історії Росії й ССР і т. д., професор соціології вважав за потрібне для своїх студентів почути дещо з уст українця про Україну, а не Росію чи ССР взагалі.

Проходячи щодня повз двері кабінету д-ра І. Овечка, професор соціології зацікавився англомовними вирізками з української преси на тих дверях: портрет В.

Мороза та інформації про його переслідування, новинки з підпільних друків в Україні, репортажі про русифікацію та спротив українців і ріст національного руху української інтелігенції під советами. Тому й тема для лекції була вже готова в того професора: "Ріст націоналізму в Україні і підпільна діяльність українських інтелектуалістів". Під такою темою і була лекція д-ра І. Овечка.

Передруковуємо цю інформацію »Свободи« з тим більшою приємністю, що д-р Іван Овечко с постійним і довголітнім співробітником нашої газети.

17-го БЕРЕЗНЯ, 1975 Р.

VIII. ДЕЩО З ЧУЖОМОВНОЇ ПРЕСИ

/З поданням лише заголовків статей про діяльність І. Овечка та нотаток про те в укр. пресі/

Б Р А З И Л I Я

"Хлібороб", 24.5.59

ДІЯЛЬНІСТЬ І. ОВЕЧКА

"Кандея" (Снічка) — новий великий бразилійський місячник (ілюстр.) у португальській мові.

Цей місячник піддавав нам тим, що в його редакційну колегію входить п. Іван Овечко, якому на стор. 25-26 присвячено чимало теплих слів, подано його життєпис і підкреслено, що він "визначний член української колонії в

Сан Павлі, що не жалувє аусиль у боротьбі за визволення своєї справжньої Батьківщини і в праці для величі Батьківщини прайняттяю".

На стор. 46-47 вміщено статтю Ів. Овечка (з його портретом) під заголовком "Цинізм в інтернаціональній політиці", в якій він вияснює політику Моекви у відношенні до України, Білорусі і ін.

Н Т М Е Ч Ч И Н А

"ЕКРАН", ч. 33-34, 1967

НА ФОТО: Ред. ІВАН ОВЕЧКО (праворуч) у кв. бінеті Міської Управи м. Айхштет у Німеччині з посадником того міста — АНТОНОМ ШМІДОМ.

З нагоди відкриття відому щорічного фестивалю в Німеччині редактором і управителем тижневника "Вільний Світ" в Америці місцевий німецький щоденник, що виходить тиражем 60.000 прим. під псевдо "Айхштетський Кур'єр", умістив довгий репортаж-інтерв'ю з українським журналістом і цією світлиною, інформуючи читачів також про патротичну діяльність газет "Кан. Фармер" і "Вільний Світ", головним редактором яких є МИРОСЛАВ Р. ШКАВРИТКО в Канаді. Обербургемайстер міста д-р Г. ГУТЕР вручив українському гостеві подарунок у знак симпатії до самостійницьких, антикомуністичних змагань української преси на чужині.

З АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ В КЕНЗАСІ

"АМЕРИКА ОЗНАЧАЄ НАДІЮ ДЛЯ ВИКЛАДАЧА ЧУЖИХ МОВ"

Стаття Елли РЕЙБУРН в студентській газеті після інтерв'ю з Іваном Овечком, викладачем чужих мов у Форт Гейс Кензас Стейт Каледж,/з його світлиною і підписом під нею: "Поет, журналіст, автор і критик". / "СТЕЙТ КАЛЕДЖ ЛІДЕР", 6.XII.1968

"УКРАЇНЕЦЬ ВВАЖАЄ ГЕЙС СПРАВДІМ ДРУЖНІМ МІСТОМ"

Стаття Джека ЧЕКВІДДЕНА в гейському щоденнику після інтерв'ю з Іваном Овечком /з його світлиною/ та з описом українських змагань проти московського поневолення.

"ГЕЙС ДЕЙЛІ Ньюс", 19.I.1969

З АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ В КОЛОРАДО

Jan. 13, 1970 GREELEY TRIBUNE

ПЕРЕД ДОПОВІДДЮ ІВАНА ОВЕЧКА В КАЛЕДЖІ/ТЕПЕР УНІВЕРСИТЕТ ПІВН.КОЛОРАДО/НА ТЕМУ: "НАЦІОНАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ В СССР", що відбулася 14.I.1970 р. На світлині: доповідач/зліва/ з деканом факультету д-ром А.М.Вінчестером, організатором доповіді.

ВІДГУКИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ НА ДОПОВІДЬ ІВАНА ОВЕЧКА про проблеми національних меншин в ССР /Повний текст доповіді ввійшов до збірника се-рії доповідей при Унів.Півн.Колорадо - зима 1970/

"РОСІЯ ВСЕ ЩЕ ТЕМА ГІРКОСТИ ДЛЯ ВИКЛАДАЧА КСК"

Стаття після доповіді Івана Овечка /з його сві-
тлиною/ в американському щоденнику м.Грілі.

"ГІРЛІ ДЕЙЛІ ТРІБЮН"

30.1.1970

"ОВЕЧКО АТАКУЄ ССР"

Стаття після доповіді Івана Овечка /з його сві-
тлиною/ в студентській газеті університету.

"MIRROR", 4.2.1970

ПИСАНКИ В УНІВЕРСИТЕТІ

=====

April 17, 1973 GREELEY (Colo.) TRIBUNE

Щоденник у Грілі і студентська газета подали до-
кладні описи виготовлення українських писанок
під керівництвом д-ра І.Овечка його студентами,
з історичними даними про українські традиції.
Подія була зафіксована і показана в телевізії
також/Денвер, ч.7/. А радіо з м.Віндзор кілька-
разово передавало інтерв'ю з д-ром Овечком про
святочні традиції в Україні, тепер поневоленій.

IX. Про родовід і родину

Про родовід запорізьких козаків

Я, Л. Будило, прямий нащадок запорізьких козаків, мав діда Семена Петровича Будила, який був владарем великого зимовика - хутора козачого біля відомих страшних Дніпрових порогів. Один із тих порогів носить ім'я Будилівського порога. Мій покійний дід виховував мене, свого улюбленого внука, та переказами клав у мою молоду душу великі скарби минулого. Один із тих переказів хочу тут притгадати читачам тому, що оце вичитав в цій газеті, як дописувачі Василь Пріснак і П. Дацків дають у приклад для доброго наслідування окремих редакторів, а серед них і ред. Івана Овечка. Про його рід і хочу дещо оповісти. Може редактор »Вільного Світу« й сам не знає історичного минулого свого роду, але я знаю, що поруч зимовика-хутора Будилівського були й інші відомі хутори: Курила, Гарасименка та Овечка.

Прадід козак Овечко був відомий на все Запоріжжя в ті часи, коли Є. Пугачов послав післанців на Запоріжжя, аби запорожці виступили війною разом із ним проти Катерини 2-ої.

Оти післанці прибули тоді на хутір Овечка. Про це відомо не тільки в нас у Кам'янці з переказів старих дідів, а й занотовано в історичній літературі тих часів — у Пушкіна, у генерала Данилевського (»До історії Пугачовського бунта«, »Розгром Запорізької Січі«), а також у М. Костомарова (»Вістник Європи« — здається, 1888 чи 89 р.).

Життя моїх прадідів, дідів і батьків, як і мое, пройшло в відомій козачій Кам'янці — майже безпереривно з козачими нащадками Овечками. Останній із козачих "могикан" — Авакум Овечко — в 1943 р. залишив Кам'янку і так само, як і інші, пішов у світ чужий. По своїй вдачі цей Авакум був дуже подібний до сучасного Івана Овечка, якого я пізнав тут.

Хай будуть ці мої спогади моїм щирим бажанням допомогти молодшим українцям пізнати історію свого власного роду.

*Л. Будило,
Лос Анджелес Каліф.*

ВІД РЕДАКТОРА:

Це вже вдруге ми маємо свідчення й спогади шановного п. Л. Будило, нашого читача-передилатника, в яких він подає історичну розвідку про родовід співредактора цього часопису. Мені особисто якось трохи навіть ніяково й незручно друкувати в редакційній мною газеті такі речі про мій власний родовід. Але

коли такі речі пишуться з метою допомогти українцеві детальніше пізнати свій козачий рід і коли автор згадує й інші імена власників стародавніх запорізьких зимовиків і, правдоподібно, подає й інші дані про інших людей того часу, то такі публікації дуже цінні й потрібні не лише дотичним особам, а й українській історії взагалі. Зі ского ж боку я широко дякую авторові за відкривання мені ще однієї сторінки моого родоводу — сторінки, про яку я маю дуже туманну уяву й мало інформацій.

Іван Овечко

ВІЛЬНИЙ СВІТ

May 18, 1970.

Від Редакції «У. К.»

Подаючи до ласкавої уваги наших читачів статтю Івана Овечка «Роздуми про Українське Козацтво», вважаємо за дэцільне навести кілька слів про козацький родовід Шановнєго автора, як про те писав наш ко-лишній передилатник бл. п. Л. Будило, який особисто знав автора і його рід:

ПЕРЕДРУК

УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО

ЖОВТЕНЬ — ГРУДЕНЬ 1974

А. Юриняк

ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСТВА В РОДИНАХ МІШАНІХ ПОДРУЖ

Як виходило б з голосів нашої преси на тему мішаних подруж, в українській еміграційній спільноті переважає думка, що мішані подружжя — явища небажані: мовляв, вони означають втрату для українського етносу — через денационалізацію українського партнера чи партнерики, що в свою чергу неминуче обумовлює неукраїнське обличчя їх дітей. Звідси — наша преса частенько остерігає дівчат і хлопців проти мішаних подруж, радить їх всіляко уникати.

Трудно дослідити, чи і скільки саме такі остероги впливають на українську молодь. Здається, що коли й впливають, то в дуже малій мірі — зовсім не в пропорції до патетичного тону публіцистичних на цю тему статей. І чомусь досі не чули ми критичних голосів — а чи доцільно, чи слушно скеровують наші публіцисти в цім випадку громадську думку? Чи оправдані їх „остерігальний патос”, особливо маючи на увазі умовини побутового життя на континенті Північної Америки, де осіла більшість наших людей?

АНАТОЛЬ ЮРИНЯК

Ми заступаємо думку, що згадані остероги практично дуже мало важать, а до того їх принципово неслухні, бо в основі мають непевність себе, отже психічний дефетизм, комплекс меншості.

Бо чому, справді, мішане подружжя конче мас призводити до втрати українським партнером свого національного обличчя, з чого вже не-

минуcho постає і неукраїнський характер дітей, отже всієї родини? Ніде, як то кажуть, в Божих заповідях і людських законах цього не написано! Тож чим тоді, як не невірою в себе, в сили української духовності, є відкидання мішаних подруж з сзначених вище мотивів: побоювання втрати власного національного обличчя?

Дана проблема не від сьогодні нас цікавить, і на основі певних обсервацій ми дійшли переконання, що її правильна розв'язка деінде, а саме: розумними зусиллями і належною поставою можна і слід не лише самому не втратити українства, а ще й приєднати до нього дружину, а з цим вирішити в свою користь і національний характер шлюбного потомства.

Річ ясна, що це не приходить само собою: потрібні певні зусилля, не раз може й важкенькі. Але ж і здобуток — як вислід зусиль — чималий: особиста моральна сатисфакція впарі із суспільно-національним резонансом кожного такого подружжя, де українська сторона засвідчила свою духову міць, засвідчила свою перевагу.

Згадавши зусилля української сторони в мішаному подружжі, почувасмо потребу на них трохи спинитися. При цьому знову ж таки спиратимемось на наших спостереженнях декількох мішаних подруж у Німеччині і вже тут,

в ЗДА. Констатуємо: у 4-ох із 5-ох мішаних подруж, де ми бачили повністю збережене українське обличчя родини, цей позитивний для нас вислід забезпечила духово-культурна і зокрема суспільна активність українського партнера. І навпаки: де ми натріпляли на родини мішаних подруж, для українства цілком утрачені, там український партнер чи партнєрка являли собою або „грошороба”, без будь-яких духово-культурних інтересів, або еміграційного хруня - безхребетника, що хотів засимілюватися по лінії панівного оточення або й по лінії національної принадлежності подружнього партнера чи партнерки.

З цього, очевидно, можна цілком певно висновувати: боятися слід не мішаних подруж, а власної — що так скажемо — національно-духової оспалості і байдужості.

Коли пишемо ці рядки,

• • • • • • • • • • • • •

/ Закінчення цієї статті на наступній сторінці — передрук "Укр.Прав. Словом" з газети "Свобода"/.

КОЛИ ТОГО ХОТЯТЬ БАТЬКИ, ДІТИ НЕ ЗАБУВАЮТЬ ІХ МОВИ

Пан А. Юрінняк в ч. 17 за цей рік „Свободи” розповідає про таку родину, що тепер живе у Лос Анжелесі, Кал., а перше жила в Трентоні, Н. Дж. В тій статті читаємо:

„Перед нами постає добре знана в Лос Анжелесі подружня пара Івана і Марії Овечків; він — українець із Наддніпрянщини, вона — німка з Баварії, яка до знайомства з паном Овечком не розуміла по-українськи нічого, бо ж і України ніколи не бачила. И ось тепер, по кільканадцятьох роках подружнього життя, Марія Овечко вже давно не лише розмовляє, але й читає та пише по-українськи. Кілька років минуло від дня їхнього першого знайомства, поки прийшла можливість їм повінчатися, але це не було зроблено ні в якій іншій, лише в українській церкві. Марія з того часу скрізь, де б тільки не провадила її з чоловіком примхлива доля, була ревною парафіянкою-членом православної громади українців.

В цьому ж дусі, у повній гармонії з чоловіком, виховує вона обох дітей: дочку Інгे, яка цього року закінчує середню школу, і сина Юрія, що має тепер 6 років. Обоє діти, попри німецьку й англійську мови (а донька ще й португальську) розмовляють по-українськи. Української мови навчилися найперше за всі інші мови в чиганні й на письмі, читаючи українські книжки, слухаючи бабусині казочки та вивчаючи від перших літ українські молитви.

Щоб не занедбати знання кількох мов їхніми дітьми, родина Овечків має такий „неписаний закон”: а) в хаті не вживається англійської мови зовсім, бо вважається її найлегшою для дітей, що живуть і вчаться в англомовній країні; б) в розмові дітей з матір’ю практикується німецька мова; в) якщо ж розмова йде в присутності будького ще з родини — батька, дядька або бабусі, то не тільки діти розмовляють українською мовою, а й сама пані Марія дає приклад, вживуючи лише української мови. І все це без жадного примусу, без напруження глибоко вкоренилося в родинне життя. Приємно бачити, як у неділю на Богослужіжку в церкву Св. Андрія Первозванного приїжджає подружжя Овечків з обома дітьми і їх бабусею — 74-літньою матір’ю Івана Овечка. З наступного року маленький Юрко вчашатиме не тільки до „паблик скул”, але й до української парафіяльної школи”.

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО

ЧЕРВЕНЬ, 1963

ВЕЛИЧАВЕ ВЕСІЛЛЯ В ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФОРНІЯ

9 серпня, 1964 р., в Лос Анджелес, в українській католицькій церкві відбулося вінчання гарної українки Інгеборг-Іни, доньки Марії та Івана Овечка, талановитого журналіста і поета та активного громадського працівника — з симпатичним еспанцем, нащадком старого аристократичного роду Хозе Антоніо де ла Серра.

Тому, що Іна та її батьки, хоч православні, погодились на вінчання в католицькій церкві, молодий Антоніо забажав, щоб вінчання відбулося не в еспанській чи американській, а таки в українській церкві.

Напередодні вінчання панна Іна висловідалася, запричащається та взяла благословення (вона ж бо бажає і надальше залишитися православною) в українській православній церкві св. апостола Андрея з рук о. Ананія Мірощенка.

В переповненій українцями і чужинцями церкві акту вінчання довершив о. Колтуцький, парох української католицької церкви в Лос Анджелес. У церкві співав молодий хор під управою Володимира Божика — відомого диригента й композитора. Чужинці були просто зачаровані і висловлювали своє шире захоплення українським обрядом вінчання, якого вони до цього не бачили й не чули.

Весільне прийняття відбулося в Українському Народному Домі з участю понад три сотки гостей.

І почались промови, полились співи навпередінки українською й еспанською мова ми, "гірко-солодко" та тихі і голосні побажання так, що і бойовий "церемоніал -майстер" Святополк Шумський (до речі, теперішній голова місцевого Літературно-Мистецького Клубу) з трудом міг опановувати " ситуацію"... Під мічену, що Антоніо (а ми називали його по нашому, просто Антон, бо ж і отець в церкві при вінчанні вперше назвав його так помилково) уважно, з радісною усмішкою прислухувався до українських промовців і час від часу схилявся до своєї подруги, яка коротко по-естанським шось йому додавала, бо Іна, крім української й німецької

матірних мов (мати Іни, Марія Овечко, є німка, але досконало навчилась української мови), кажуть, що найбільша заслуга в цьому старенької бабусі) володіє досконало ще португальською, еспанською і англійською мовами.

Коли ж ділили весільний торт, разом з іншими і я, друг жньо потиснувши руку молодому, "офіційно" мовою по бажав йому: "Антоніо, туд лак!", на що він тою ж мовою поплякував. Але молодій хоті-

Молода Іна Овчко, донька українця-батька та німки-матері, є секретаркою головного адвоката спілки "Yellow Cab" у Льос Анджелесі і молодий Антоніо Де ля Серра, електронік-кредлар, нащадок старого еспанського аристократичного роду

Головний святочний стіл на весіллі Іни Овчко та Антоніо де Ля Серра в Українському Народному Домі в Льос Анджелесі, Каліфорнія, — 9-го серпня 1964 р. Крім молодої пари і дружок, за столом о. Михайло Колтуцький, що вінчав молодих. Біля їхнього мати молодої — Марія Овчко. На передньому пляні тостмастер Св. Шумський, за ним його дружина Марія, а праворуч — батько молодої Іван Овчко. На прийнятті було понад 300 гостей обох віровизнань.

лось "приватно" сказати більше, побажати ще і того, що "публічні промовці" оминули — щоб вона пробувала чавчити свого симпатичного судженого полюбити так же циро і ввесь наш многостраильний, але лицарський і героїчний народ, нашу Україну... Але відповів за неї уже сам Антоніо, розділяючи радісну сяючу усмішку своєї коханої дружини: "Я люблю її! Дуже..."

І ніхто вже не сумнівався: Антоніо наш, він "дуже" любить свою дружину-українку, любить її мову і, напевно, змо-

же також "дуже" і широко по-любити і Україну.

То ж ще раз бажаю молодій парі, Іні і Антоніо де ла Серра, успіхів і багато щастя на новій дорозі подружнього життя, а батькам, панству Марії й Іванові Овечкам, радості й утіхи.

Не помилуюсь, коли скажу, що цього всього широ, від душі і серця, бажає вся українська колонія в Лос Анджелес.

Щастя, Боже, молодятам у всьому!

Аскольд Ємець

«ЕКРАН» Ч: 17-18 ЛИСТОПАД — ГРУДЕНЬ 1964 — СІЧЕНЬ 1965.

День Матері в церковних громадах

ЛОС АНДЖЕЛЕС. КАЛ.

/Уривок/

Наприкінці вибрали серед присутніх найстаршу віком маму — пані Олену Овечко, матір з багатьма дітьми — пані Олену Наріжну та наймолодшу маму — пані Ніну Сиволап. Кожній з них пані Лідія Ємець вручила квіти і кожній з них зокрема присутні проспівали "Многія літа!" Потім діти вручали своїм мамам квіти...

ВІЛЬШІЙ СВІТ

May 23, 1966 Д-р А. Вусик

Найстарша серед присутніх на Святій Матері мати — пані Олена Овечко, якій якраз в той день синоптикося 79 років.

ЮРКО ОВЕЧКО — СЕРЕД ВІДЗНАЧЕНИХ

Юрко Овчко з відзнакою, врученуо йому Міською Радою м. Гантінгтон Парк, Кал.

12-літній Юрко Овчко був протягом останніх трьох років постійно серед тих небагатьох, імена яких стояли на Почесній дошці („Гонорарол”) у коридорі його школи. А після закінчення тієї американської народної школи.

ли в цьому році в м. Гентінгтон Парк, Каліф., Юрко був виділений з усіх понад 60 випускників як найкращий хлопець - студент для спеціального відзначення в Міській Раді міста. 1-го липня ц. р. під час засідання Міської Ради на чолі з посадником міста відбулася церемонія вручення спеціальних відзнак - таблиць для 11 найкращих учнів з усіх 6-ти народніх шкіл міста. Серед відзначених був і українець Юрко Овчко. Відзначення відбулося з ініціативи місцевого відділу „Чамбер оф Комерс”, і про ту подію повісилися відповідні репортажі на перших сторінках місцевих американських газет.

Юрко Овчко — це син редактора Івана й Марії Овчко. Він народився в Бразилії, постійно навчався також в українознавчій школі при УПЦ Церкви св. Андрія в Лос Анджелесі, володіє також українською і німецькою мовами. Цією останньою завдяки своїй матері, вродже ній німки - баварки, яка, однаке, сама добре оволоділа українською мовою в слові й на письмі, веде всю домашню господарку на український лад, ходить лише до української церкви та допомагає Юркові в навчанні української мови більше, ніж сам батько.

Від 1964 року Юрко членом УНСоюзу. З початком нового шкільного року він буде навчатися в джуниор гайスクул, де бажаємо йому дальших успіхів на радість батькам і українській нації.

Юрко Овечко знову серед перших

Закінчивши народну школу в 1968 р., 12-літній Юрко Овечко був єдиним хлопцем серед усіх 60-ти випускників, що удостоївся спеціяльного відзначення міською Радою Гантінгтон Парку, в Каліфорнії. Минулого року його відзначено медалею всеамериканської організації „Завітрішні науковці й інженери“ за його працю в галузі сателітної телеметрії. А в вересні цього року опубліковано в пресі результати Всеамериканської Стипендійної Комісії після мінупорічного краївого екзамену - конкурсу з головних предметів шкільної науки студентів гайスクулів, в якому щорічно бере участь 1-2 мільйони молодих людей з передостаннього року навчання в середніх школах.

Як повідомляє колорадський щоденник „Денвер Пост“ (19-го вересня 1973), з усієї Америки вибрано 15.000 з найкраїнцями успіхами семи - фіналістів, з них 170 осіб із стейту Колорадо, а серед них і тепер 17-літній Юрко Овечко — єдиний із

СВОБОДА.

5-го ВЕРЕСНЯ, 1968

його школи в Грилі, Колорадо.

Метою цього екзамену-конкурсу є виявити найздібніших студентів гайスクулів та кандидатів до коледжів і університетів, яким надається всіляка допомога в їхніх дальших студіях. Результати екзамену розсилаються до всіх зацікавлених вищих учебних закладів у країні.

Юрко Овечко вже 9 років є членом Українського Народного Союзу, володіє, як і всі в його родині, рідною мовою його батька — українською, і матері — німецькою (яка, до речі, теж вільно володіє українською мовою), вже третій квартал одночасно бере курси математики в університеті, плянуючи на час закінчення гайスクулу предбрати 22 університетські кредити. Сферою його найбільшої зацікавленості є астрофізика і математика.

СВОБОДА
12-го ЖОВТНЯ 1973

Юрко Овечко — градуант Юрко Овечко прийнятий до „Калтек”

Про незвичайні успіхи в навчанні Юрка Овечка, тепер 17-літнього градуанта гайскулу в Грилі, Колорадо, вже повідомлялося в „Свободі” дівчі. Але тепер, за останній рік навчання у середній школі, цей молодий українець здобув ще кілька нових успіхів місцевого, стейтового і навіть краївого засягу.

Після минулорічної нагороди за працю в ділянці супутникової телеметрії, Юрко цього року отримав срібну медаль за працю із ділянки вивчення швидкості світла від Джуніор Академії еф Сайенс стейтів Колорадо і Вайомінг, а короткий зміст тієї праці видруковано в професійному журналі тієї Академії.

У контексті найкращих студентів з фізики і математики Північно - Східнього Колорадо Юрко Овечко здобув дві золоті медалі, зайнявши перше місце з фізики і третє з математики.

Американська Хемічна Асоціація (Відділ Денверу) на своєму річному бенкеті нагородила Юрка як найкращого студента з хемії в його школі.

Тим часом, посланий гайскулом ще минулого року до університету для науки вищої математики, Юрко одно-

Юрко Овчук

часно зі закінченням гайскулу отримав 22 університетські кредити з математики (в тому числі й калькуляції), всі з оцінкою „А”. А після двох фінальних екзаменів всекрайового засягу Юрко став фіналістом, тобто в числі найкращих (піввідсотка) з усіх майже 2-х мільйонів учасників з усієї Америки. Як найкращому студентові з ділянки точних наук (фізика, математика, хемія) Бауш і Ломб нагороди-

дав Юрка медалею, а одночасно з тим (стипендією) у сумі 4.000 дол. річно з умовою, що Юрко піде до Рочестерського університету. І Юрко пішов би до того університету, коли б не здійснилася давня мрія Юрка. Тією мрією був „Калтек” - Каліфорнійський Інститут Технології престижевий науковий заклад в Америці, до якого річно приймають не більше двох сотень нових студентів з усієї країни. „Калтек” повідомив Юрка, що він є прийнятий до того учбового закладу із стипендією понад 3.500 дол. річно.

Так, прибувши до Америки малою дитиною, і пішовши до початкової школи майже без володіння англійською мовою, Юрко закінчив ту

школу як найкращий випускник - хлопець, отримавши спеціальне відзначення від посадника міста, а тепер завершив середню освіту з найбільшою кількістю нагород у його гайскулі, про що писалося також в місцевій англомовній пресі. Серед сімох найкращих градуантів Грилі Сентрал гайскул Юрко Овечко удостоївся найбільшої уваги директора школи, коли він презентував їх присутнім батькам, студентам і вчителям та гостям перед граудацією.

Дай, Боже, молодому українцеві не менше успіхів і в високій школі! "ЕКРАН"
СВОБОДА. 1974 Ч. 78

Ред. Іван Овечко з дружиною Марією, 13-літнім сином Юрком (закінчив нар. школу з відзначенням від мейора міста в 1968 р. і з почесним відзначенням 1-ї рік у джуニアр гайскул в 1969 р.) і мамою Оленою (82 р.).

Semen Owechko does final assembly of an air data computer for a Navy plane in the "clean room" of Torrance Garrett AiResearch facility.

УКРАЇНСЬКА ВІНАХІДЛИВІСТЬ

Як відомо, великих американських корпорацій завжди заохочують своїх працівників до поліпшення й удосконалення виробничих процесів та до дослідницької праці в певній ділянці. Цієї системи дотримується і величезна американська корпорація Гаррет, яка має в Лос Анджелесі частину своєї електронічної промисловості. Здебільшого ця корпорація виконує замовлення на електронічні апарати для літаків та на інші, досить деликатні, компліковані частини, що не належать до публічного оголошення. У відділі електронічної системи працює в цій корпорації у Лос Анджелесі й українець Семен Овечко.

Минулого місяця 32 дослідники в ділянці поліпшення чи удосконалення певних процесів праці о-

тримали в Лос Анджелесі відзначення за свої винаходи чи сугestii. Як повідомляє газета тієї корпорації "Ейрепорт" у виданні за квітень 1972 р., "На першому місці серед 35-ти сугестій, прийнятих до переведення в практику, стоять сугестія п. Семена Овечка в ділянці електронічної системи, за яку він отримав додатково 210 дол."

Звичайно, сума невелика, але факт відзначення українця його ідеї на першому місці в такій великій і важливій для аерофлоту корпорації досить відрядний. Зачувавши, що п. Семен Овечко працює тепер, помимо своєї регулярної праці в тій корпорації, над приміненням у практиці його нових і важливіших удоскональень. Бажаємо дальших успіхів!

Комітет Срібного Ювілею діяльності Івана Овечка

МИКОЛА П.НОВАК
Мгр.О.ВЕСЕЛИЙ
ВОЛОДИМИР РОМАНЮК

Список добroчинців, що зголосилися перед виходом у світ цього збірника та завдяки яким це видання зреалізовано: /в абетковому порядку/

БАРНИЧ Й.	ГОРДОН Т.	ПОРАЙКО С.
БІЛЕЦЬКИЙ П.	ДИКУН П.	СЛЮСАР Г.
БОЯН П.	ЄМЕЦЬ Я.	СТОЙКО В.
БРІКНЕР О.	ЗЕЛІНСЬКИЙ Л.	СТУСЬ Б.
БУЧИНСЬКИЙ П.	ІЛЬЧИШИН Д./мгр/.	ТИШОВНИЦЬ-
ВЕСЕЛИЙ О./д-р/.	КОСТКА М.	КИЙ О.М.
ГОМУЛА С.	ЛІНН О.	ТРОСТЯНЕЦЬ-
ГРИНЬКІВ І.	ОСАДЦА Л.	КИЙ Яр.
ГУСАР М. і А.	ПАЛАШЕВСЬКИЙ В./д-р/	ЧУМАК М.
ГАЦ О.	ПІДГІРНИЙ С.	Ш.П.
		ЮРИНЯК А.

Усім вищезазваним добroчинцям-видавцям цього збірника Ювілят висловлює тут свою від глибини серця ширу подяку за увагу до його діяльності та за фінансову підтримку цього видання.

На особливу подяку заслуговує також брат Ювілята Семен ОВЕЧКО, який поважною сумою датку на видавничий фонд підтримав ініціативу Ювілейного Комітету, як також зять Ювіляра Антон де ла СЕРРА.

Дальші замовлення просимо надсилати на адресу Ювілята:

Dn. Ivan Ovechko

P.O. Box 811 Greeley, Colorado 80631-U.S.A.

СПИСОК ПРИЗВИЩ

осіб /без титулів - в абетковому порядку початкових літер/, що їх згадано у цьому збірнику на відповідних сторінках як авторів відгуків, reportажів, листів до редакції, керівників радіопрограм, композиторів, як також тих, що їх світлини вміщено тут - з позначенням у дужках при ч.сторінки:/св./

Анахтемський - 62. Антонович А.-I09/св./. Афонченко А.-I8I.

Бридихін Г.-I0I. Бездітний Т.-I0I. Біл-ий Б. - II4. Блощінський - З,II6. Бубнюк Я.-I24,I78,I8I. Еаран Т.-I26. Бекерська Л.-I39. Беркута І. - I39. Боднарук І.-I4I,222. Біловус А.-I63. Баланик І. -I64. Божик В.-I8I,24I/св./. Бонард О.-I8I. Балицький Ф.-237. Будило Л.-276.

Волинець І.-56. Вусик А.-58,60,67,7I,73,282. Веселій О.-4/св./,74. Віntonяк О.-I8I. Вінчестер А.-272/св./.

Гудовський А.-I06. Гадзінський В.-II5. Гірка Б. -II7. Григорчак П.-I67. Горішний М.-I8I. Гаєвська С.-236. Гордієнко Г.-237. Гумецька А.-238.

Дорошенко В.-85. Данилович Б.-I08. Драган А.-I09. Дубіяна І.-I64. Даюблик В.-I88. Дончук З.-235. Домашовець Гр.проп.-2I0/св./. Душенко С.-238. Дурбак І.-238.

Евентуальний І.- I05/св./.

Ємець В.- 58,64/св./. Ємець А. і Я.-72,III/св./, 282. Ємець М.- I56/св./. Ємець Л.-I8I. Ержковська Е.-I8I.

Желехівський Й.о.-I8I.

Захарчуки/брати/-80/св./. Залеський О.-I07. Заланівна Н.-I26. Зелінський Л.-I58/св./

I.C.-69. Івашко А.-I47.

Конарський Р.-56. Куданович М.о.-85,I77/св./.

Ковальчук П.-I02. Кущинський А.-I06, I68/св./. Килимник С.-I06. Крила Н.-I23. Ковалів В.-I24. Коваль М.-I44. Ковальчук О.-I47. Кротюк С.-I47. К-ин І.-I60. Каменецькі Ю.і Н.-I81. Китастий Г.-I81, 242/св./. Кошуба К.-I81. Кухар Р.-I85/св./, 2I8. Касперський П.-I88. Карп Ф.К.-237. Ко О.-245. Кульчицький О.-249/св./.

Луців Л.-97, I97, 230/св./. Л.В.-I08. Лагута Р.-II4. Луценко В.-I23. Л-кий В.-I26. Луговий В.-I80. Лисюк К.-I81. Лоза М.-202/св./, 232. Лев В.-2I2/св./. Лавренко М.-235. Ляшенко С.-235. Лавринюк М.-237. Левченко К.-268.

Мищенко М.-85. Миколайчук В.-85. Медвідь Н.-93. Мурович Л.-95, I6I/св./. Макогін О.-I07. Мак Б.-I35/св./. Майстрик А.-268. Мачук Ю.-236. Маєвський П.о.-I8I. Мстислав/Владика/-I8I. Мовчан Ю.-II9. Майоров А.-I26. Манило І.-I28. Маренін М.-I47. Мулько А.-I63.

Новак М.-4/св./, I50/св./. Новиченко В.-55, 82. Н.Н.-II4. Назарко Ір.о.ЧСВВ-215.

Онацький Є.-57, I7I/св./. Орищин С.-I47. Очерет М.-I73/св./. Опаренко П.о.-I82. Орендаренко Г.-85. Овчіко Олена-I50/св./, 282/св./, 286/св./, Марія-286/св./, Іна-28I/св./, Юрко-283/св./, 285/св./ 286/св./, Семен-287/св./.

Панченко О.-60, 67, 70, 74, 245. Правденко І.-67, I34, I83. Пилипенко О.-70. Поржи П.-75, 79/св./. Поремський В.-II4, I63. Прокопович А.-II7. Понеділок М.-I24, I82. Підкова С.-I32. Полтава Л.-I36. Підгірна С.-I55. Пелешок С.-I62. Падох Я.-I82. Пастернакова М.-I82. Приходько В.-237. Плевако П.-237. Потапенко П./св./і В.-245. Полонська-В.Н.-249/св./.

Романюк В.-4/св./. Репа Г.-I25, 238. Ромен Л.-I89/б/. Робенко П.-238. Родомський-245. Рейнбурн Е.-272. Славутич Я.-98, 200/св./, 225. Савкевич Д.-I08. Старовійт Г.-II5. Стебельський І.-I47. Собко І.-I82. Савчинський О.-I82. Сидоренко О.-I82. Струк Я.-I82. Стефанік Ю.-235. Стромецький О.-237. Скриль Д.-238. Самбірські С.і Л.-243/св./. Серра А.-28I/св./.

Тамарський Ю.-60. Тишовницький О.-69. Томичі Я.М.П.-I82. Торський Т.-79. Тулевітрів В.-I62.

Федик С.-88. Фук М.-I23, I24. Федорчук В.-I65.

СПИСОК ПРИЗВИЩ

осіб /без титулів – в абетковому порядку початкових літер/, що їх згадано у цьому збірнику на відповідних сторінках як авторів відгуків, reportажів, листів до редакції, керівників радіопрограм, композиторів, як також тих, що їх світлини вміщено тут – з позначенням у дужках при ч.сторінки:/св./

Анахтемський – 62. Антонович А.-I09/св./. Афонченко А.-I8I.

Бридихін Г.-I0I. Бездітний Т.-I0I. Біл-ий Б. – II4. Блощінський – З,II6. Бубнюк Я.-I24,I78,I8I. Баран Т.-I26. Бекерська Л.-I39. Беркута І. – I39. Боднарук І.-I4I,222. Біловус А.-I63. Баланик І. – I64. Божик В.-I8I,24I/св./. Бонард О.-I8I. Балицький Ф.-237. Будило Л.-276.

Волинець І.-56. Вусик А.-58,60,67,7I,73,282. Веселій О.-4/св./,74. Віntonяк О.-I8I. Вінчестер А.-272/св./.

Гудовський А.-I06. Гадзінський В.-II5. Гірка Б. – II7. Григорчак П.-I67. Горішний М.-I8I. Гаєвська С.-236. Гордієнко Г.-237. Гумецька А.-238.

Дорошенко В.-85. Данилович Б.-I08. Драган А.-I09. Дубіяна І.-I64. Дзюблик В.-I88. Дончук З.-235. Домашовець Гр.проп.-2I0/св./. Душенко С.-238. Дурбак І.-238.

Евентуальний І.- I05/св./.

Ємець В.- 58,64/св./. Ємець А.і Я.-72,III/св./, 282. Ємець М.- I56/св./. Ємець Л.-I8I. Ержковська Е.-I8I.

Желехівський Й.о.-I8I.

Захарчуки/брати/-80/св./. Залеський О.-I07. Заланівна Н.-I26. Зелінський Л.-I58/св./

I.C.-69. Івашко А.-I47.

Конарський Р.-56. Куданович М.о.-85,I77/св./.

Ковальчук П.-I02. Кущинський А.-I06, I68/св./. Килимник С.-I06. Крила Н.-I23. Ковалів В.-I24. Коваль М.-I44. Ковальчук О.-I47. Кротюк С.-I47. К-ин І.-I60. Каменецькі Ю.і Н.-I8I. Китастий Г.-I8I, 242/св./. Кошуба К.-I8I. Кухар Р.-I85/св./, 2I8. Касперський П.-I88. Карп Ф.К.-237. Ко О.-245. Кульчицький О.-249/св./.

Луців Л.-97, I97, 230/св./. Л.В.-I08. Лагута Р.-II4. Луценко В.-I23. Л-кий В.-I26. Луговий В.-I80. Лисюк К.-I8I. Лоза М.-202/св./, 232. Лев В.-2I2/св./. Лавренко М.-235. Ляшенко С.-235. Л-вринюк М.-237. Левченко К.-268.

Мищенко М.-85. Миколайчук В.-85. Медвідь Н.-93. Мурович Л.-95, I6I/св./. Макогін О.-I07. Мак Б.-I35/св./. Майстрик А.-268. Мачук Ю.-236. Маєвський П.о.-I8I. Мстислав/Владика/-I8I. Мовчан Ю.-II9. Майоров А.-I26. Манило І.-I28. Маренін М.-I47. Мулько А.-I63.

Новак М.-4/св./, I50/св./. Новиченко В.-55, 82. Н.Н.-II4. Назарко Ір.о.ЧСВВ-215.

Онацький Є.-57, I7I/св./. Орищин С.-I47. Очерет М.-I73/св./. Опаренко П.о.-I82. Орендаренко Г.-85. Овчіко Олена-I50/св./, 282/св./, 286/св./, Марія-286/св./, Іна-28I/св./, Юрко-283/св./, 285/св./, 286/св./, Семен-287/св./.

Панченко О.-60, 67, 70, 74, 245. Правденко І.-67, I34, I83. Пилипенко О.-70. Поржи П.-75, 79/св./. Поремський В.-II4, I63. Прокопович А.-II7. Понеділок М.-I24, I82. Підкова С.-I32. Полтава Л.-I36. Підгірна С.-I55. Пелешок С.-I62. Падох Я.-I82. Пастернакова М.-I82. Приходько В.-237. Плевако П.-237. Потапенко П./св./ і В.-245. Полонська-В.Н.-249/св./.

Романюк В.-4/св./. Репа Г.-I25, 238. Ромен Л.-I89/б/. Робенко П.-238. Родомський-245. Рейнбурн Е.-272. Славутич Я.-98, 200/св./, 225. Савкевич Д.-I08. Старовійт Г.-II5. Стебельський І.-I47. Собко І.-I82. Савчинський О.-I82. Сидоренко О.-I82. Струк Я.-I82. Стефанік Ю.-235. Стромецький О.-237. Скриль Д.-238. Самбірські С.і Л.-243/св./. Серра А.-28I/св./.

Тамарський Ю.-60. Тишовницький О.-69. Томичі Я.М.П.-I82. Торський Т.-79. Тулевітрів В.-I62.

Федик С.-88. Фук М.-I23, I24. Федорчук В.-I65.

Федорівський С.-245.

Хорольський В.-І27. Христич Я.-245.

Ц.Олена-І07. Цішкевич І.-235. Цепенда К.-244/св/.

Чапленко В.-23І. Чеквідден Д.-272. Чесно І.-245.

Шиманський О.-56. Шанковський Л.-І26. Шпилька О.-І33. Шевченко О.-І88. Шелестун Я.-238. Шуть В.-240/св./. Шмід А.-27І/св./.

Ю.А.-6І. Юрняк А.-66,277/св./.

Янів В.-249/св./. Ямняк П.-97,220/св./.

З М И С Т

СТОР.

Як дійшло до цього видання.....	4
Слово Ювілята.....	5
БІБЛІОГРАФІЯ писань Івана Овечка.....	7
ВІДГУКИ на діяльність Івана Овечка	
I. Про громадсько-національну і культурну працю.....	54
II. Церковно-братьська діяльність.....	81
III. Про редакційно-видавничу діяльність.....	86
IV. Із советської преси.....	100
V. Відгуки на журналістично- публіцистичну діяльність.....	104
VI. Рецензії на книжки.....	166
VII. Композиції музик і нотатки з імпрез. Радіо.....	239
VIII. Педагогічна праця і діяльність серед чужинців та дещо з чужо- мовної преси.....	246
IX. Про родовід і родину.....	274
Список членів Ювілейного Комітету - видавця цього збірника.....	288
Показчик прізвищ осіб, згаданих у цьому збірнику/також світлин/.....	289

